

29592, H. C. 1910

Kurzgefasste Darstellung

des

Strafgesetzes

über

Gefällsübertretungen

in Verbindung

mit seinem Amtsunterrichte, seinen
Erläuterungen und Nachträgen.

CVETLICE

posvečene

Naši ljubi Gospej presvetega
Jezusovega Serca.

S potrebnimi pobožnostmi, pravo dušno
lepoto in vrednost ohraniti.

Sostavil

J. D.

stolni kaplan.

Z dovoljenjem visokočastitljivega
Ljubljanskega škofijstva.

V Ljubljani 1875.

Založil Henrik Ničman.

Veseli se moja duša, in razveseluj se
v njej, ker velike milosti so pri-
pravljene tistim, kateri jo hvalijo.

Sv. Bonaventura.

Naša ljuba Gospa
Presvetega Serca!
Spomni se veljave,
Ktero ti daje sam Bog;
Naše glej težave,
Reši, reši nas nadlog.

Glej, Dete tam na strani tvoji
V lepoti je nebeški svoji,
Kazaje svoje mi serce
Pa pravi: Naj zaupam v te.

Spominjaj, kaj v ljubezni sveti
On zame zvolil je terpeti;
Zaklad terpljenja teb' je dal,
Gospo Sercá te je odbral.

Me hude tlačijo težave,
Me nadlegujejo skušnjave,
Me tare teža bolečin:
Pa k tebi, Mati, pribežim.

O prosi za-me, ko pritečem
K teb' ino serčno-milo rečem:
O Mati mojega Jezusa,
Gospa presvetega Serca!

Jutranja molitev.

V imenu Boga Očeta †, kateri me je za svojega otroka vstvaril, in Sina †, kateri me je s svojo presveto kervjo očistil, in sv. Duha †, kateri me je v svoj tempelj posvetil, hočem vstati in novi dan v čast in službo Božjo začeti in dokončati.

O dobri Oče v nebesih! kako preserčno se ti zahvalujem, da si mi dal današnji dan zopet doživeti! Koliko sto in sto jih je po širokem svetu sinoč zaspalo, kakor jaz, in danes se niso več zbudili; smert jim je za vselej oči zatisnila, in njih truplo oterpnila. Oni so to noč pred tvoj sodnji stol pri-

šli, kako se jim je le izšlo?! In jaz — jaz še živim, ti imaš z menoj poterpljenje, in čakaš mojega poboljšanja. Hvala, Oče, naj priserčnejši zahvala za to! — Za mnoge zmed teh, ki so z menoj sicer dan še doživeli, je bila vendar ta noč prežalostna, počitka ni bilo na postelji zanje, in vso noč niso očesa zatisnili; bolezen in bolečine, ali stiske, žalost in britkost so jim odpodile sladko spanje, sicer še živijo, pa silno revno in žalostno. In jaz sem spal tako sladko, nova moč se je razlila po mojih udih, in veselo se je prebudila moja duša. Jaz poljubim tvojo milo Očetovo roko. Ves ta novi dan naj bo tedaj tebi in tvoji sveti službi posvečen, z novo močjo in veselim duhom hočem zopet danes ene stopinje na poti proti nebesom višej stopiti. Pa, o moj Jezus! ti poznaš mojo slabost in mojo lahkomišljenost; zato hiti mi pomagat, podpiraj, vodi in pelji me; ne pusti me na miru stati, še manj nazaj, ali celó na stran iti.

O naša ljuba Gospa presvetega

Serca, ti pribežališe grešnikov! tudi jaz se zatečem danes zopet pod tvoje varstvo; nikar me ne zaverzi revnega grešnika.

Kakor nas je tvoj Sin ljubil, ljubi nas tudi ti! S križa nas je tvoji materni ljubezni priporočil; mi smo tedaj tebi izročeni otroci, o mati usmiljenja! sprejmi nas milostljivo, ki nas je tvoj Sin s predrago kervjo odrešil. — Prosi zame zdaj, ko zopet novi dan pričnem, sprosi mi gnado, da tebi svoji presveti materi sramote ne delam. Ti si rekla nekdanj služabnikom pri ženitnini Kanaanški: Vse, karkoli vam moj Sin poreče, storite! Tako rečeš, preljuba priprošnjica, tudi meni, tudi jaz sem dolžan ubogati v vsem, kar mi tvoj Sin velevala in zapoveduje. Naj boljši mati! Hočem tvojega Sina ubogati, potem sem tvoje priprošnje vreden in gotov. Pa podpiraj mojo slabost, prosi in sprosi mi, da se moja dobra volja v djanje izide, da kedaj, ko čez me zadnja noč pridere, ti mojo ločeno dušo, kakor rešeno dete na svoje materno naročje

vzameš, in jo neseš pozdraviti jutro večne nebeške časti.

Sveti angelj varuh! zahvalim te, da si nocojšnjo noč zopet pri meni čul in me varoval. Kakor je nekdanj Petra njegov angelj varuh v ječi zbudil, in za njim iti zapovedal, tako si tudi ti mene zbudil in mi zapovedal za teboj hoditi. Dobri angelj varuh! za teboj hočem hoditi, nočem več dalje ostati v sužnosti greha in v satanovi oblasti; tvoje klicanje hočem poslušati in se naglo vzdigniti iz nevarnega spanja lenobe. Pa stori, da, kakor pri Petru nekdanj verige, tako tudi pri meni sramotne vezi gerdih navad in hudih nagnjenj odpadejo, da zamorem brez ovire s teboj skozi ozke vrata v nebeški Jeruzalem in v družbo svetnikov priti.

Vi svetniki v nebesih! sprejmite moj pobožni jutranji pozdravljej. Kakor je nekdanj pobožna občina v Jeruzalemu za Petra v ječi spečega molila, tako ste tudi vi molili za me, ko sem spal; zakaj za vas je zdaj večni dan, in

vaša ljubezen za slabotne brate in sestre na zemlji nikdar ne zaspi. Kako priserčno se vam zahvalim za vašo ljubezen in priprošnjo! Priporočim se vašemu varstvu zopet vnovič, da svojim sovražnikom uidem, in za vami, svojimi najboljšimi prijatelji, hitim. Molate in prosite za-me, da dan za dnevom vrednejši postanem, kedaj v vašo častito družbo sprejet biti. — Posebno ti moj patron, kterega ime nosim, usmili se me, kakor svojega rejenca, in pomagaj, da tebi in tvojemu imenu če dalje veči čast delam!

K sklepu storim še ta sveti namen: Jaz ubogi in revni človek se želim vdeleževati sadu vsih svetih maš in sv. obhajil, ki se danes opravljajo, in vsih svetih odpustkov, ki se zamorejo današnji dan zadobiti. Vse, karkoli danes dobrega storim, in vse dobro, karkoli bi rad storil, pa se ne spomnim na tisto ali storiti ne premorem, darujem ti v zedinjenji z britkim terpljenjem in smertjo Jezusa Kristusa, v najviši češenje presvete Trojice in

predrage kervi Jezusa Kristusa, v češenje naše ljube Gospe presvetega Serca, in v češenje vsih ljubih svetnikov in svetnic Božjih, posebno, kterih spomin se danes obhaja. Darujem ti vse v zbrisanje svojih grehov in zasluženih kazni, v nadomestenje dobrega, kar sem dozdej zamudil, ali le po verhu opravi; v dosego vsih meni in mojim sorodnikom potrebnih gnad, posebno v dosego srečne zadnje ure. Darujem ti, o Bog! tudi za vse tiste, za ktere sem dolžan moliti, za svoje prijatelje, sovražnike, dobrotnike, za vse uboge duše v vicah. Ta namen naj bo danes tolikrat ponavljan, kolikorkrat bom presvete imeni Jezus in Marija izgovoril; kolikorkrat bo moje serce v meni vdarilo, kolikorkrat bom nebesa, križ ali kako sveto podobo pogledal; kolikorkrat bom sopel. Ako bi se utegnilo kaj zoper ta namen primeriti, zaveržem tisto že zdaj, in terdim, da ni moja volja. Predraga kri Jezusa Kristusa naj blagoslovi moje oči, moje ušesa, moje roke in noge,

moj spomin, moja voljo in pamet, moje serce, moje telo in moja dušo. Zročim se z vsimi, kateri so z menoj v Bogu zedinjeni, v petere Jezusove svete rane, pod varstvo naše ljube Gospe presvetega Serca in želim iz vsega serca, da se najsvetejši volja Božja nad menoj zgodi. — Blagoslov sv. Pavla naj bo tudi moj jutranji blagoslov: ljubezen Božja, gnada našega Gospoda Jezusa Kristusa in deležnost svetega Duha bodi z menoj in z vsimi na vse veke! Amen.

Večerne molitve.

Moj Bog in moj Gospod! pred tvojim neskončnim veličastvom padem na kolena, da se ti za vse dobrote, ktere koli sem zopet danes prejel in vžil, v naj globokejši ponižnosti in iz vsega serca zahvalim. Za mnoge je bil današnji dan, dan bolečine in žalosti; za me pa je bil po tvoji dobroti dan veselja. Veliko jih je stradalo, jaz pa sem se mogel od tvojih milih darov do sitega najesti. Mnogim so danes v veliki težavi ure le počasi tekle; meni pa so pod varstvom tvoje ljubezni veselo in naglo pretekle. Marsiktero oko zamore današnji dan le s

solzami globoke britkosti nazaj pogledati; moje oko pa bi imelo solze naj priserčnejši hvaležnosti zalivati. Vendar ne, Oče! tudi jaz imam dovolj vzroka, nocojšnji večer se ne samo veseliti, ampak tudi žalovati; tudi moje oko bi imelo solze žalosti točiti; zakaj, oh da tako ne! tvojo dobroto sem z marsiktero nehvaležnostjo povračeval, nisem zvesto spolnoval, kar in kakor sem davi obljubil. Oj, da sem se zopet danes pri tebi, dobrotljivi Oče, zadolžil!

(Zdaj sprašuj svojo vest, in preudari, kako si se čez dan pregrešil v mislih, besedah in djanju, doma, zunaj doma, v drugih hišah, zoper Boga, zoper svojega bližnjega, zoper sam sebe na telesu in duši, ali kaj dobrega zamudil?)

Resnično z zgubljenim sinom moram zaklicati: Oče, grešil sem zoper tebe in zoper nebo! Nisem vreden tvoj sin imenovan biti! Usmiljenje, Oče! usmiljenje in odpušenje zavoljo tvojega križanega Sina! Spomni se njegove ljubeznjive priprošnje, katero je z umirajočimi ustnicami še k tebi pošiljal:

Oče! odpusti jim; sej ne vedo, kaj delajo. Oče! odpusti moji lahkomisljenosti, ki je tvoje zapovedi pozabila, odpusti moji slabosti, ktera je kriva, da sem v skušnjave padel. Kakor evangeljski cestninar si tudi jaz ne upam iz sramote čez svojo nehvaležnost oči k tebi povzdigniti, ampak terkam na svoje persi in molim: O Bog! bodi meni ubogemu grešniku milostljiv.

Gospa presvetega Serca! naj boljši pomočnica kristijanov! tebi se zahvalim za tvoje materno varstvo čez dan. O odpusti mi, če sem te s svojimi pregreški zopet razžalil, in se tvoje materne ljubezni nevrednega skazal! Kakor ljuba mati svoje dete, tako blagoslovi tudi ti mene ta večer, o Mati Božja! Razgerni čez me plajš svojega varstva, in odpodi daleč proč od mene vse moje dušne sovražnike. Kako sladko je spanje, kako varen je počitek pod brambo naj boljši matere!

Sveti Angelj varuh! Kako se sramujem, da sem ti zopet danes tako malo veselja in časti delal! Oh zmirej

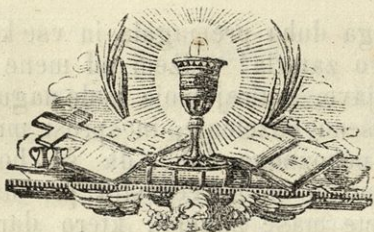
sem stari navadni grešnik! Večidel mojih jutranjih sklepov je podobnih praznim, semenskim zernom, ktere ne kalijo in nobenega sadu ne obrodé! Imej usmiljenje s svojim slabim varovancem, in poterpi z menoj. Ne zapusti me, čuj pri moji postelji, in odženi vse napačne sanje od mene. Moli za-me, ko spim, in sprosi mi pri sedežu večne dobrote novo moč, da se ti jutri tvojega varstva vrednejšega skazati zamorem.

Sv. pomočnik, kterega ime od sv. kersta nosim, in vsi svetniki v nebesih! vi ste že šli v večni počitek; vam solnce nikdar ne zahaja, in nobena tema vam večne luči ne odganja. Za me pa je pozemeljski počitek le kratek; le malo časa potihne vojska z mojimi sovražniki; kmalu se bom k novemu trudu in delu zbudil in vojsko kot ud vojskovavne cerkve vnovič pričel. O vi zveličani udje častite cerkve! ne pozabite svojega slabega in stiskanega brata; molite zanj v nebesih, kakor je Mojzes molil na gori za svoje

brate, ki so se v nižavi s sovražniki bili. Sprosite mi med tem, ko se v sladkem spanji počijem, novo moč, da pod oblastjo in hudobijo svojih sovražnikov ne obležim, temuč da se stanovitno vojskujem in zmagam, da bo tudi moje ime z vašimi vred v zlate bukve večnega življenja zapisano, in v vaši preserčni družbi za neomadežanim Jagnjetom hoditi smem z večno zeleno palmovo vejo na vse veke. Amen.

(Oče naš. Češena Marija.)

Sveta maša

v čast Marije Device Gospe Jezusovega presvetega Serca.

Priprava.

O naša ljuba Gospa! ti si s čudovitnimi gnadami obdana in se o srečnem prebivališu vsih izvoljenih zelo svetiš od nebeške blišobe; zato te vsi nebeški prebivavci in pobožni na zemlji neprenehoma pozdravljajo in te tisočkrat srečno imenujejo. Imenitna nebeška Kraljica! pozdravim te tudi jaz iz solzne doline in te prosim: **O**berni svoje milostljive oči k meni in poslušaj glas revnega služabnika, ti, ki si mati in devica. **O** Gospa! ki si svet in hu-

dobnega duha premagala in vse krivo-
 verstvo zaterla! odženi od mene vse
 skušnjave, zatiraj moje hudo nagnjenje
 in meseno poželenje, in sprosi mi pra-
 vega pobožnega duha, da se bom s
 ponižnostjo in gorečnostjo pri daritvi
 te svete maše znašel, katero darujem
 trojedinemu Bogu, da ga po vrednosti
 hvaliti in častiti zamorem. **S** to pre-
 sveto daritvijo se danes tudi hočem tro-
 jedinemu Bogu zahvaliti za vse dobrote,
 ktere je meni in vsemu svetu skazal,
 tudi hočem za svoje grehe in za grehe
 vsega sveta zadostiti, s to daritvijo
 hočem tudi prositi za vse, kar potre-
 bujemo na duši in na telesu, zlasti ho-
 čem pa prositi za spreobrnjenje vseh
 grešnikov na svetu in za rešenje duš
 iz terpljenja vic. **O** Marija! naj se s
 to daritvijo svete maše tudi tvoja in
 vseh svetnikov čast in veselje poveča.
 Priteci mi torej, o Gospa! pri tej priči
 na pomoč, in pokladaj moje zdihljeje
 na sedež milosti Božje, da bom k tvoji
 časti uslišan, česar bom prosil.

Začetek.

Vselej si, o presveta Devica, z veliko častjo in s strahom Božjim v tempelj stopila, in si se, dasiravno si bila izvoljena mati Božja, vsih gnad, s katerimi si bila obdarovana, nevredno imenovala. Kako se zamorem tedaj jaz, ki sem s svojimi obilnimi grehi Boga neskončno razžalil in njegove dobrote, ktere mi je skazoval, nehvaležno zavergel, prederzniti, v tempelj Božji, v naj svetejši kraj na zemlji stopiti in pri naj svetejši daritvi biti? Oh! težka butara mnogih grehov leži na meni, ktera me je že do tal potlačila. Pa s skesanim cestninarjem zdihovaje rečem: **O Gospod**, bodi meni revnemu grešniku milostljiv. Da bom pa hitreje Božjo milost nad seboj občutil, se obernem k tebi, o Marija! in kličem: **Bodi pozdravljena, svetla danica**, po kateri nam je prisijalo solnce pravičnosti, kralj večne časti, prijatelj in odrešenik naših duš — **Kristus Jezus sam**. Tebe, o prečista Devica, tebe, o

prečudna mati **Odrešenikova**, tebe, o izvoljena stvar! častim z veliko pobožnostjo in prosim: **Stori** s svojo mogočno priprošnjo, da bom sadú **Kristusovega** terpljenja deležen.

Čast Bogu.

O naša ljuba **Gospa** presvetega **Serca**! ti, ki si izvoljena hči večnega **Očeta**, vredna mati **Sinu** **Božjega** in neomadeževana nevesta svetega **Duha**, si peklenško kačo premagala, in nam nebeške vrata odperla. **Zdaj** pa kraljuješ na desnici svojega ljubega **Sina** v nebeškem prebivališu, in nam s svojo mogočno priprošnjo obilnih dobrot podeluješ. **Zato** te kraljico nebes in zemlje in mogočno pomočnico vsega sveta pozdravljamo in kličemo: **Naša** ljuba **Gospa**! pomagaj svojim služabnikom in služabnicam, za ktere je tvoj preljubeznjivi **Sin** do zadnje kaplje kri prelil. **Vodi**, varuj in ohrani v gnadi vse svoje častivce, da bodo srečni na duši in na telesu, in da bo po smerti njih

delež v nebesih. Usmili se nas, o Marija, usmili se nas! glej, v tebe terdno zaupamo, ker smo dosti prepričani, da je tvoja milost tako velika, da nobenega, kterikoli pri tebi pomoči iše, brez pomoči ne pustiš, ampak se vsih, kateri te pomoči prosijo, usmiliš, in jim tudi gotovo s svojo mogočno priprošnjo pomagaš. Zavolj tega, o Marija, v tebe terdno zaupam in nikdar osramoten ne bom.

Evangelij.

Tebe, o Devica in gospa! častimo kot kraljico mučenikov in spoznavcev. Mučenica si bila pod križem svojega edinorojenega Sina. Pa si takrat tudi bila močna terdnjava žive vere, kadar jih je veliko omagovalo in od vere v tvojega Sinu odpadlo. Le tvoja vera v edinorojenega Sina Božjega, od njegovega rojstva do njegove smerti na križu, je bila terdna in nepremagljiva. O da bi torej tudi mi tako živo vero imeli, kakor ti, ki si s svojim zgledom vsim mučenikom in spoznavavcem serč-

nost in moč dajala. Potlej bi svetih resnic ne verovali zato, da bi ljudem dopadli, in bi tudi zavoljo strahu pred ljudmi nikdar od svete vere ne odstopili. **O** presveta Devica, zgled žive vere! prosi za nas, da bomo bolj in bolj močni in terdni v veri prihajali, in da bi Božja beseda v naših srcih obilen sad obrodila!

Darovanje.

Sprejmi, o dobrotljivi večni Oče! ta dar, ktereга ti z mašnikom po čistih rokah presvete Device darujemo. Hvalimo in častimo te, o večni Oče! s tem darom kruha in vina, ki se bota kmalu v Jezusovo telo in v njegovo kri spremenila; po vrednosti te hvalimo in častimo, naj bo s tem darom veselje angeljev in svetnikov povikšano; naj nam vsim zadene v veliko korist, in naj ta dar pomaga tudi dušam v vicah, da bodo po tej daritvi kmalu rešene iz hudega terpljenja, in da bodo potem prišle v kraljestvo vsih izvoljenih, večno

se veselit. **O** dobrotljivi nebeški **Oče!** po naj čistejših rokah, po rokah presvete **Device** ti tudi darujem vse svoje misli, želje in besede, svoje prizadevanje in djanje; darujem ti svoj um, svoj spomin in svoje serce; darujem ti po rokah **Marije Device** svojo dušo in svoje telo, vsega se ti izročim in tvoj zvesti otrok zanaprej biti želim. **Kakor** si **Marijo**, svojo izvoljeno **Devico**, neomadežano in čisto ohranil, da se med vsimi hčerami človeškega rodu kakor lilija med ternjem sveti; tudi mene očisti vsega greha, da bom vernim na zemlji v lep zgled, svetnikom in angeljem v veliko veselje, in tvojo milost bom potem večno hvalil. **Oče** nebeški! usliši me po neskončnem zasluženju **Jezusa Kristusa**, ki se za nas daruje, in po mogočni priprošnji **Marije Device**, ki za nas prosi.

Predglasje.

O **Marija** brez madeža spočeta, ki si bila pred rojstvom, med rojstvom

in po rojstvu svojega Sina naj čistejši Devica! verujem, da si in da boš vedno ostala za Bogom naj svetejši, častitljivši in naj mogočnisi, naj modrejši in milostljivši, naj imenitnisi, dobrotljivši in naj ljubeznjivši, naj bogatejši in naj bolj popolnoma v nebesih in na zemlji. O Marija, mati polna Božjih gnad! jaz upam s tvojo mogočno priprošnjo od Boga zadobiti odpušenje grehov, moč, skušnjavo premagati, gnado in pomoč svoje življenje poboljšati, po tebi upam zadobiti čeznatoren nagib k dobremu, čistost duše in telesa, in razsvetljenje uma; po tebi tudi upam zadobiti lepo ponižnost in spoznanje samega sebe, poterpežljivost in pohlevnost, veselje, Božjo postavo natanko spolnovati, čisto ljubezen do Boga in do bližnjega; poslednjič upam po tebi tudi zadobiti zaželeno popolnost, ki je zedinjenje z Bogom. O Marija, precudna mati, kateri nobena enaka ni! dasiravno sem zmed vsih tvojih častivcev najrevnejši, te vendar za Bogom čez vse ljubim, bolj te ljubim kakor vse angelje in svetnike v

nebesih, bolj kakor vse stvari, ki so od Boga vstvarjene, bolj te ljubim kakor svoje življenje, bolj kakor svoje serce, bolj kakor vse svoje dušne in telesne moči. Ti pa, o naša ljuba Gospa! si za Bogom moje vse. Zato bodi in ostani tudi moja mati, in me neprenehoma kliči in vodi, da bom vedno za teboj hodil, in vsak dan v veri, v upanji in v ljubezni močnejši prihajal.

Povzdigovanje.

O Marija, mati naj večih britkost in žalost! uči me spoznati in občutiti, kar je tvoje serce terpelo, kedar si stala pod križem svojega ljubega Sina. Uči me, v njega, Sinu Božjega, ki je za me visel na križu, živo verovati, ga prav častiti, in mu za vse dobrote, ktere mi je skazal, hvaležen biti. In ti, presveto, živo Jezusovo Telo, sklenjeno z njegovo rešnjo kervjo, z njegovo dušo in z vsem njegovim Božjim bitjem, ki si bilo zame dano v smert,

vsega hudega reši me, v dobrem poterdi me, in poslednjič posveti me!

O Marija! prosi zame, da dosežem gnade, ktere iz te nekervave daritve tvojega ljubega Sina tekó. Prosi, prosi, o naša ljuba Gospa! zame in za vse ljudi, da cena Jezusove drage kervi nad nami zgubljena ne bo. In ti Jezusova rešnja kri, združena z Jezusovim svetim Telesom, z njegovo dušo, in z vsem njegovim Božjim bitjem, ki si bila zame, in za veliko družih prelita v odpušenje naših grehov, dušnih madežev operi me, Božje pravice žejnega napoji me, in posvetnih misel in željá popolnoma očisti me.

Po povzdigovanji.

Ko si, o Jezus Kristus! v deviškem telesu prečiste Device človek postal, se je ona veseliti začela, in je v svojem velikem veselji rekla: Poveljučuj moja duša Gospoda, in razveseluj se moj duh v Bogu, mojem Zveličarji! Tudi jaz zdaj rečem z Marijo: Raz-

veseluj se moj duh v Bogu, zakaj moj **Odrešenik Jezus Kristus**, pravi **Bog** in človek skupej, je pod podobami kruha in vina resnično in popolnoma pričujoč. Tukaj na altarji je tisto jagnje **Božje**, od kterega je sveti **Janez Kerstnik** pričeval, rekoč: **Glejte jagnje Božje**, katero odjemlje grehe sveta. Tukaj je po besedah prerokovih tisto nedolžno jagnje, ki svojih ust ni odperlo, ko je bilo k smerti peljano, ampak pohlevno molčalo in vse, tudi smert preterpeti hoče. **O Marija!** tukaj na altarji je **Jezus Kristus**, tvoj ljubeznjivi **Sin** in naš **Odrešenik**. **O** dobrotljiva in milostna gospa, ki si pribežališe grešnikov! prosi torej **Jezusa** za nas, ki smo pot pravičnosti zapustili, da se na pot pokore podamo; prosi za nas, ki svoje grehe obžalujemo in želimo se v prihodnje resnično poboljšati; prosi za nas, da nam **Jezus**, nedolžno jagnje **Božje**, vse grehe odvzame in jih s svojo kervjo popolnoma zbríše. **O** pribežališe grešnikov! nikar ne zaverzi naših prošenj, ampak prosi z milim maternim

glasom svojega edinorojenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se zdaj na altarji za nas daruje, da cena njegovega terpljenja in njegove smerti nad nami zgubljena ne bo, ampak, da nam njegovo terpljenje in njegova smert, ktere spomin se zdaj na altarji ponavlja, v odrešenje in v zveličanje zaleže.

Oče naš.

O naša ljuba Gospa! posoda duhovna, posoda polna vse gorečnosti in svete ljubezni, ves čas svojega življenja si bila neprenehoma v molitev zamišljena, in tvoje največji veselje, že od perve mladosti, je bilo, vedno Bogu služiti. O prešini tedaj z žarki svoje svete pobožnosti moje mlačno serce in očisti ga vsih posvetnih misel in želja, da bom po nauku tvojega edinorojenega Sina le za to prosil, kar mi je v dušno zveličanje. Uči me, o moja Gospa! da bom vse v Jezusovem imenu prosil, da bom po njegovem neskončnem

zasluženi vse upal, in da se bom tudi njegovi sveti volji v vsih rečeh popolnoma podvergel.

Obhajilo.

O Gospod Jezus Kristus! ti si rekel: Jaz sem živi kruh, ki sem z nebes na zemljo prišel. Kdor od tega kruha je, bo živel vekomaj, in kruh, ktereга bom jaz dal, je moje telo za življenje svetá. Oh, kako hočem tedaj stopiti k angeljski mizi, ki sem poln gnjusobe in nečistosti? Kako hočem vžiti nebeško mano, ki sem se dozdam s posvetnimi sladnostmi pečal? Nisem vreden, telo Jesusa Kristusa, svojega **Odrešnika** vžiti, ki sem ves z grehi omadeževan. Moje serce je ognjušeno zavoljo strasti moje hude volje, moj jezik in spomin popolnoma še ne počivata, ker se gerdega opravljanja vdeležujeta, tudi moje oči še niso ukrotene v nečimernih pogledih. Oh! nisem, gotovo nisem vreden, svetega obhajila prejeti. Ker pa vreden nisem, neskončne sladkosti oku-

siti in pravega, živega Boga zavžiti, prosim tebe, o Marija! da mi gnado sprosiš in me pripelješ k angeljski mizi, po kateri priserčno hrepenim. **O** moja Gospa! prosi zame in po tebi milostni materi bom gotovo veliko gnado dosegel, da smem pristopiti k mizi Božji, kjer se pobožne duše razveselujejo. Usliši, o Jezus! prošnjo svoje matere, ki zame grešnega človeka prosi, in po njeni prošnji naj pride tvoja gnada k meni, naj v meni vekomaj ostane in naj me prerodi iz grešnega človeka v ponižnega spokornika, da bom potem vreden postal, k mizi Božji pristopiti in angeljskega kruha se vdeležiti. **O** Marija, mati svete ljubezni! s tisto sveto pobožnostjo in čisto ljubeznijo, s katero si v prvem keršanskem zbirališu presvet zakrament altarja, Telo svojega Sina, iz rok aposteljnov prejemala, mi sprosi gnado, da bom bolj in bolj vreden prihajal, pristopiti k angeljski mizi, katero mi je pripravil Jezus Kristus, moj Odrešenik. Marija, mati svete ljubezni! sprosi mi tudi gnado, da bom zlasti ob

smertni uri prečudne skrivnosti Jezusove neskončne ljubezni s čistim srcem prejel, da bom zamogel potem s terdnim zaupanjem k sodbi stopiti. **O** naša ljuba Gospa! sprosi mi poslednjič gnado, da se bom po smerti z Jezusom in s teboj, svojo ljubo duhovno materjo, sklenil.

Po svetem obhajilu.

Dopolnjena je visoka skrivnost neskončne daritve svete maše. **O** Marija! kar je Jezus Kristus, tvoj edinorojeni Sin, na gori Kalvariji v odrešenje vsega svetá doprinesel, se je tudi zdaj na altarji po mašniku zgodilo. Nekervav je bil namreč tukaj na altarji spomin tiste kervave daritve, katero je Jezus, tvoj Sin, na križu opravil. **O** milostna mati! prosi torej svojega ljubeznjivega Sina, da nas zasluženja te presvete daritve vdeleži, da nam naše grehe zbríše, in da nas moč te presvete daritve za naprej neprenehoma hudega varuje. **O** sladka Devica! prosi tudi in pomagaj nam s svojo mogočno pri-

prošnjo, da vse svoje dela in opravila, vse zopernosti in težave iz ljubezni do njega voljno prenašamo, da jih z njegovim terpljenjem sklepamo in si jih potem v dušno zveličanje obračamo. Amen.

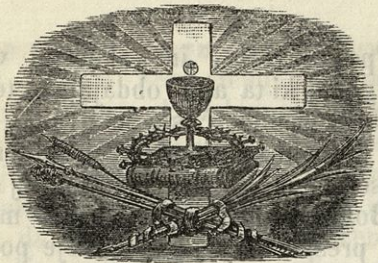
Molitev k naši ljubi Gospej presvetega Serca po sv. maši.

O visoko častita, o izvoljena, o sladka mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, kraljica vsega sveta, ki si vredna bila, **Odrešenika** sveta v svojem deviškem telesu nositi in roditi; na visokem sedežu v nebeškem prebivališču zdaj kraljuješ kot mati svojega stvarnika, obdana z vso imenitnostjo in mogočnostjo, katero ti le **Bog** sam skazati zamore. **Zavoljo** tega se k tebi obrnem in kličem: **Mogočna pomočnica!** ozri se name in nikar me ne zapusti v velikih nevarnostih in v potrebah tega življenja, ampak odženi od mene vse dušne sovražnike in zatiraj skušnjave, ktere mi nikakor pokoja ne dajo. **Pomagaj** mi tudi v vsih potre-

bah, sej me vidiš, da sem zapušen in
 prav reven na svoji duši, zakaj mnoge
 obilne pregrehe in hudobije, ktere sem
 delal, so moji ubogi duši odvzele gnado
 Božjo, lepo, nedolžno, svatovsko obla-
 čilo, so jo Bogu nedopadljivo, in časnih
 in večnih kazen krivo storile. V tej
 veliki revšini svoje duše pa zdihujem k
 tebi, in pri tebi, o Marija! pomoči išem.
 Pomagaj mi, oh! pomagaj mi s svojo
 mogočno priprošnjo, da mi bodo po
 neskončni ceni Jezusovega terpljenja
 vsi storjeni grehi zbrisani, in da moja
 uboga duša posvečujočo gnado, Božje
 dopadajenje in pravico do nebes zopet
 zadobi. Pomagaj mi tudi s svojo mo-
 gočno pomočjo, da me neskončna cena
 presvete daritve Jezusovega terpljenja
 bolj in bolj v dobrem uterjuje, in s
 čednostmi bogatega stori. Prosi, oh,
 prosi, Marija! za me, in gotovo bom
 po tvoji mogočni priprošnji svetega
 sadu Jezusovih obljub deležen. Tako
 upam, o naša ljuba Gospa! in v tem
 sladkem zaupanju zdihujem: Pribeža-
 liše grešnikov, zaupanje človeškega

rodú, prijateljica in razveseljevavka umirajočih, prosi za-me, da neskončna cena Jezusovega zasluženja nad menoj zgubljena ne bo, temuč, da mi tekne v večno zveličanje. Amen.

Sveta maša

v čast presvetega Serca Jezusovega.

Priprava.

O Jezus, moj Bog in Zveličar! tvoja ljubezen nima konca; na svetem križu si za nas svojo drago kri prelil, ta smert se vsak dan nekervavo ponavlja na altarjih! **O** Jezus! ker terdno verujem, da je sv. maša ravno tista daritev, ktero si nekdej kervavo na križu opravil, oživi mojo dušo z živo vero, da sveto mašo s tako pobožnostjo slišim, kakor bi bil na gori Kal-

variji pod križem, in kakor bi vidil vse angelje, ki ta altar obdajajo in tebe, svojega Gospoda, časté in hvalijo. S tvojim preljubeznjivim Sercem sklenem svoje serce, in ga darujem pri tej sv. maši Bogu. Slišati želim to sv. mašo v čast presvete Trojice, v tvoje pove-ličanje, v češenje tvojega presv. Serca, v veselje tvoje Matere, vsih angeljev in svetnikov, v zahvalo za vse dobrote, v zadobljenje novih gnad, in vsim v prid, za ktere sem posebno dolžan mo-
liti. Dodeli mi, o Jezus! da bom s tem namenom resnično v čast in ve-
selje tvojega presv. Serca pri sv. maši.
Amen.

Pristop.

V prah se ponižam pred tvojo ne-
skončno visokostjo, o moj Bog! ozri
se na-me! da se moje serce v tebi
razveseli. Nikar me ne sodi po veli-
kosti moje hudobije, ampak po svoji
neskončni milosti. Iz globočine mojega
serca kličem k Tebi, o moj Bog! usliši

mojo molitev, nagni se k meni, da milost najdem pred teboj. **S** potertim srcem kličem k tebi, in se spovem **Mariji**, presveti **Devici**, svetima apostelnoma **Petru** in **Pavlu** in vsim svetnikom, da sem grešil, in mi je iz serca žal, da sem pred teboj zadolžen, silno zadolžen. To je moje edino upanje, da me **Jezus** s teboj spravlja. **Presveto Serce!** dodeli mi skesanega in ponižnega duha, da se vdeležim spravne daritve, tvoje ljubezni in dobrote. **Vzdigni** se zdaj, moja duša, in poveličuj **Gospoda**, ker ti je velike reči storil. **Oh**, da bi moja molitev, kakor drago in dišeče kadilo v nebesa prišla, in bi bila po priprošnji vsih svetnikov uslišana. **Po Kristusu, Gospodu našem.** — **O** nebeški **Oče**, ponižno pridem pred tvoj altar; sodniški stol milosti je vsim, kateri sem pridejo in milosti prosijo; zató te prosim, o **Bog**, usmili se me! **Bog!** tebi gre vsa čast in slava, zato ti darujem v tvojo veči čast presveto in od ljubezni goreče **Serce Jezusovo** in prosim po zasluženji tega

**Božjega Serca odpušenja svojih grehov, da boš, o Oče, po svojem Sinu pove-
ličan. Amen.**

Slava ali glorijsa.

**O Bog, ker se pri sveti maši včlo-
večenja tvojega Sina hvaležno spomnim,
ponovim pobožno nebeško hvalno pe-
sem, s katero so angelji Jezusovo roj-
stvo oznanovali; z veseljem in radostno
rečemo: Čast Bogu na visokosti, ki
je bil od vekomaj, je in bo vekomaj.**

Molitev.

**O Bog! kateri si presveto Serce
Jezusovo, svojim vernim preljubeznjivo
storil, dodeli milostljivo, da ga na
zemlji tako častim in ljubim, da po
njem in z njim tebe ljubiti in od tebe
in od njega enkrat v nebesih vekomaj
ljubljen biti zaslužim. Po Jezusu Kri-
stusu, Gospodu našem. Amen.**

**Gospod in Bog! ki vselej tistim
pomagaš, ki te prosijo in v tebe za-**

upajo, usliši mojo molitev, zaupam v tvojo besedo. Oh, vžgi moje mlačno serce z ognjem ljubezni svetega Jezusovega Serca, da tebe, svojega Boga, iz vse svoje moči, iz vse svoje duše in čez vse ljubim; da tudi svojega bližnjega kot samega sebe ljubim, da po zgledu Božjega Serca svoje sovražnike ljubim in vreden postanem, k večni ljubezni v nebesa priti po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Evangelij.

Nebeški Oče, usmiljeni Bog! zahvalim se ti z ginjenim srcem za sladki nauk, ki nam ga je Jezus v svojem svetem evangeliji zapustil. Oh, kaj bi bil zamogel naš Gospod in učenik bolj tolažljivega reči, kakor sladke besede: Karkoli bodete Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal. Išite, in našli bote. Poterkajte, in odperlo se vam bo. O sladka obljuba, ki nobena človeka ne izvzame. Razložnejši bi nas Jezus ne bil mogel k molitvi

opominjati. Toda tudi stanovitno moramo moliti. — Tedaj te prosim, o bogati in dobrotljivi Bog, v Jezusovem imenu pred vsim drugim daru tvoje Božje luči, ki me razsvetljuje nauke razumeti, ki nam jih je Jezus razodel! Prosim take vere, ki k upanju spodbada in moje zaupanje v tvojo pomoč bolj oživlja. O Bog, vtisni globoko v moje serce besede, s katerimi je Jezus tako milostljivo vprašal: „Bo li oče svojemu otroku, ki ga kruha prosi, kamen dal?“ Bog, ti si moj Oče, veš, česar potrebujem; ne boš me zavergel, če, kakor Kananejka v evangeliji, za teboj hitim in te stanovitno prosim. Gospod, pomagaj moji veri! Daj mi zavoljo Jezusa drago darilo nebes, terdno vero, da v njej živim, da bom po živi v ljubezni delavni veri opravičen in s stanovitnostjo vse dosežem, kar v tvojo čast in svoje zveličanje želim, po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Darovanje.

Vzemi, vsegamogočni večni Bog! ta prečisti dar, kterega jaz s tvojim mašnikom tebi darujem v spoznanje, da si ti Bog vsih reči Gospod, in da imaš vso oblast; darujem ti ga v spomin terpljenja, vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa in k časti sv. Marije vselej Device in vsih svetnikov. In kadar bo ta dar po besedah tvojega mašnika spremenjen v presv. Telo in presv. Kri, vzemi ga tudi v odpušenje naših brezštevilnih grehov, v zahvalo za toliko dobrot, s kterimi si nas tolikrat obdaroval, v zadobljenje milosti, v prid vsih živih in mertvih. Sprejmi pa tudi moje serce, o Bog, in vse, kar imam. Svoje serce sklenem s tvojim Sercem in ga darujem Bogu s tisto ljubeznijo, s katero si se ti za nas grešnike ves čas svojega življenja Bogu daroval. O Gospod! očisti moje serce vsih madežev, da ti bo moj dar prijeten. Tako prosim in sklenem svojo molitev z molitvijo vsih vernih, posebno

tistih, kateri Jezusovo presveto Sercé časté, in zdaj tukaj z menoj ali kjer koli si bodi na svetu sv. mašo slišijo.

Predglasje.

Milostljivi Bog, ozri se usmiljeno na mene nevrednega in napolni moje serce s sveto grozo pri veliki skrivnosti, katero zdaj tvoj izvoljenec tukaj obhaja. Zdaj se godi na altarji, kar se je v Jeruzalemu godilo, ko je Jezus sv. zakrament postavil. O prečudni Bog, obudi v mojem sercu tisti sveti strah in tisto pobožnost, s katero zveličani prebivavci tvoje sv. veličastvo hvalijo. Oh, da bi noč in dan neprenehoma pred tvojim altarjem ostati zamogel! Zakaj, dobro, prav in zveličavno je, da tebi, o najviši Gospod, večni Bog, vselej zahvalo skazujemo po Kristusu, Gospodu našem, po katerem sv. angelji tvoje veličastvo hvalijo, katerega nebeške trume molijo, pred katerim nebeške moči trepetajo in v katerem vsi Kerubi in Serafi svoje glasove

v tvojo hvalo povzdigujejo. Tudi jaz povzdignem svoj glas v obhajanje te Božje skrivnosti ter kličem z vsemi nebese: Svet, svet, svet je Bog! Nebo in zemlja sta polna njegovega veličastva, Hozana na visokosti! Hvaljen bodi, ki pride v imenu Gospodovem. Hozana!

Povzdigovanje.

O Jezus, v svetem zakramentu skriti Bog, zdaj si z dušo in s telesom, kakor Bog in človek tukaj na altarji pričujoč; zato se priklonim v najponižnejšem čiščenju in enako odkritoserčnemu grešniku terkam na persi in prosim: O Jezus! bodi mi milostljiv in odpusti moje grehe! O Jezus! tvoj sem živ in mertev. Presveta kri mojega Odrešenika, ktera je v kelhu pričujoča, v prahu ležim pred teboj in združen s svetimi angelji, ki altar obdajajo, častim ponižno čudo Božje ljubezni. O Jezus, s svojo sveto kervjo očisti mojo dušo! O Jezus, s svojo sveto kervjo posveti mojo dušo! O moj Jezus, po tvoji

gnadepolni kervi naj doseže moja duša milost in usmiljenje.

Po povzdigovanji.

O preljubi **Bog**, tebi bodi hvala, čast in slava, zakaj ti sam si svet, čez vse svet **Bog**, ktereга nebesa ne obsežejo in milijoni zveličanih duhov molijo. Tudi jaz klečim v molitvi hvalen pred tvojim obličjem; zakaj, ti o **Bog**, si storil čuda ljubezni nad nami grešniki. Ti, večno častiti **Bog**, si se včlovečil, da si zamogel za nas trpeti; ti si na križu umerl, da si ljudi rešil. **O**, kdo more zapopasti ljubezen, ktera te še vsak dan iz nebes na altarje pripelje! **O** neizmerna usmiljenost, tudi zdaj si tukaj, našo molitev, naše češenje in naše priprošnje poslušati. **O**, da bi si vsi ljudje to srečo k sercu vzeli! Da bi se vsi hotli tukaj zbrati, od kodar nihče neuslišan ne gré! **Ve-**liki, dobrotljivi **Bog**, za vse prosim, ki so tukaj pričujoči, ker smo vsi z **Jezusovo** kervjo in smertjo odrešeni.

Dodeli nam gnade, da enkrat dosežemo nebeško kraljestvo. Amen.

Prošnja k Jezusu.

Preljubi Jezus! Božji učenik svete vere, cerkev, tvoja nevesta in zaročenka, opominja svoje otroke v vsih silah in nadlogah pri tebi pomoči in tolažbe iskati. O moj Jezus, v sili sem in potrebujem tvoje Božje pomoči; zato se obrnem s priprostim zaupanjem k tvojemu presv. Sercu, ki se je iz ljubezni do nas ljudi s pušico prebosti dalo. V tvojo češeno serčno rano položim vso svojo potrebo in revšino. O presveto Serce, pomagaj mi posebno v tej potrebi (imenuj tukaj potrebo). Toda izidi se tudi tukaj, kakor povsod, presveta volja Božja, kateri se vsega podveržem. Prosim te tudi, o Gospod, daj dušam vsih mertvih vernih kristijanov večni pokoj in večna luč naj jim sveti. Oče naš i. t. d.

Obhajilo.

O Jezus, Sin živega Boga! kateri si po Očetovi volji s svetim Duhom vred svet s svojo smertjo odrešil, reši me s tem presv. Telesom in svojo presveto kervjo vsih mojih grehov; daj, da se vselej tvojih zapoved deržim, in ne dopusti, da bi se kedaj od tebe ločil. Zakrament tvoje ljubezni, kterega se z mašnikom v duhu prejeti prederzmem, mi ne bodi v sodbo in pogubo, ampak naj mi bo zdravje duše in telesa, po tebi, moj Jezus! Iz globočine svojega serca kličem k tebi: **Gospod!** nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša (trikrat).

Resnično nisem vreden, o Jezus, da greš v moje serce; pa zavoljo svojega dobrotljivega Serca mi bodi milostljiv, reci le z besedo in ozdravi mojo dušo. Pridi, o Jezus! pridi vsaj po duhovno v moje serce in skleni popolnoma moje serce s svojim Sercem. **O Jezus!** v tebe verujem, v tebe upam,

tebe ljubim čez vse; stori močnejši
mojo vero, poterdi moje upanje in vžgi
mojo ljubezen! Pomagaj mi, o Jezus!
in daj, da živim po tvojem nauku.
Vnemi moje serce, da bo v njem go-
rela popolnoma ljubezen do tebe, moj
Jezus! da v tebi živim in v tebi umer-
jem, o preljubeznjivi Jezus! — Jezus!
ves želim tvoj biti; le tebi hrepenim
živeti zdaj in vekomaj. Sveto telo Je-
zusa Kristusa, ohrani mojo dušo v
večno življenje. Amen.

O Bog, kako naj ti vse dobro,
kar si nam dal, povernemo? Tvojih do-
brot ni števila, zato si hočem prizade-
vati, te s hvalo povikševati. Pa osra-
moten spoznam, da sem najnehvalež-
nejši vsih tvojih otrok. Oh, zavoljo
svoje usmiljenosti me ne zaverzi; zakaj
odsihmal se hočem vsacega, tudi naj-
manjšega greha varovati; z zvestim
spolnovanjem svojih dolžnost, s pobolj-
šanjem svojega življenja hočem tvoje
ime hvaliti in tvojo usmiljenost oznano-
vati. Dodeli mi, o Bog, k temu no-
vemu sklepu tudi svojo gnado in moč,

ga spolnovati, da s svetim pobožnim življenjem častivec presv. Serca Jezusovega biti zamorem, po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev.

O Bog, ki tistim, kateri te ljubijo, nevidljive dobrote pripravljaš, zlij ljubezen svojega Božjega Serca čez nas, da te v vsem in čez vse ljubimo, in tvoje obljube, ki so čez vse želje, dosežemo po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Povikšujmo, o Bog, tebe Gospoda nebes in zemlje! Zakaj tvoja dobrota in usmiljenost je večna. Čast bodi Očetu i. t. d.

Blagoslov.

Vsegamogočni Bog, ostani s svojo pomočjo in gnado vselej pri nas. Varuj nas vsih vidnih in nevidnih sovražnikov duše in telesa. Blagoslovi nas s svojo vsegamogočno gnado v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Blagoslovi tudi

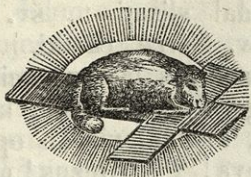
vso mojo rodovino, in dodeli nam svojo pomoč po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Zahvala po sv. maši.

Zahvaljen bodi, o moj Zveličar! da si mi dal slišati to sv. mašo in tvoje presv. Serce častiti. O da bi bil to sv. mašo s tako zbranim duhom, in s tisto gorečnostjo slišal, ktero tolikanj sveto, tolikanj visoko opravilo od mene zahteva! Ti, o Jezus! nadomesti, kar je pri tej daritvi bilo pomanjkljivega, in stori, da te vprihodnjič zamorem vselej v duhu in v resnici moliti. Dodeli, predobrotljivi Jezus! da ne zgubim nikdar dobrot, ki sem jih pri tej sveti maši po tvoji neskončni milosti zadobil. Tako poživljen in potolažen imam terdno voljo, storiti vse v tvojo čast, o Jezus! in pri vsih mojih opravilih, o Bog! naj moje serce pri tebi ostane. Tvoj blagoslov naj me spremlja po vsih mojih potih, in tvoje pre-

**ljubeznjivo Serce naj mi bo vedno pred
očmi. Amen.**

**V imenu Boga Očeta in Sina in
sv. Duha. Amen.**

Spovedne molitve.

(Zgled.)

Ko je bil sv. Ludovik Bertrand v dominikanskem samostanu v Valenciji, pride velik grešnik k njemu k spovedi. Kolikorkrat veliko hudobijo razodene, vselej spovednika v obraz pogleda, ter pazi na njegove spremine, pa že se čudi, ko vidi, da je obličje spovednikovo zmirej enako prijazno in milo, in da se, slišati toliko in tako gerdih pregreh, čisto nič ne spremeni. Ko spoved konča, pravi, da se ima še enega greha obtožiti, ki ga je ravno zdaj med spovedjo storil. Obraz sv. Ludovika ne razodene nobenega osupnjenja; grešnika to oserči, in tedaj pove, da je od spovednika prederzno sodil, ker si je ravno mislil, da mora spovednik z naštetimi grehi kaj soznanjen biti, je morda kterega njih že tudi sam storil, ker jih je, čeravno take gerde slišati, vendar brez vsega zavzemanja, celó s prijaznim obličjem poslušal. Tudi pri teh gotovo čudnih besedah obraz sv. moža enak mil ostane in prijazno mu odgovori: Ljubi moj sin v Kristusu! Se ve, da sem velik grešnik, in moja nehvaležnost do Boga je morda večí kakor tvoja, čeravno tvojih grehov nikdar še nobenega nisem storil. Poslušal sem tvoje

grehe brez zavzemanja, z veseljem celo, ker mi je tvoja odkritoserčna spoved bila gotovo znamenje pravega kesanja, in pa resnično pokornega duha, in veselilo me je viditi, kako si se greha za grehom s spovedjo skušal znebiti. Nisem se radoval nad tvojimi grehi, ampak nad njih izmetanjem; bolelo me je sicer, da je bil ljubi Bog od tebe tako hudo razžaljen, ali še bolj sem se veselil, viditi te ko zgubljenega sinu nazaj se povračati. Sej veš, da je Zveličar rekel, da imajo angelji v nebesih veči veselje nad grešnikom, ki se spreoberne in se spokori, kakor nad 99 pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo. Ali se ne smem z angelji tudi jaz veseliti nad tvojo pokoro?! Te ljubeznjive besede so serce grešnikovo popolnoma omečile, in odsihmal je bil ves drugačen človek.

Tisti, ki le redko, morda vsako leto komaj enkrat k spovedi gredo, naj si zapomnijo krepke besede sv. Antona: Res, prava slabost je, če človek za svojo dušo toliko ne skerbi, kolikor za svoje čevlje; ti se večkrat očedijo, duša pa v smeteh in v nesnagi medli.

Molitev pred spovedjo.

Usmiljeni Bog! pripravljen sem stopiti pred tvojega namestnika, ki si ga obdaril z oblastjo odvezovati in zavezovati, da bom odkritoserčno in brez prikrivanja grehov svojih se spovedal. Gospod! odpri moje usta, da nobenega greha zamolčal ne bom. Prepodi od mene tisto napačno sramožljivost, ktera kakor pomočnica satanova nam pokoro jezika tako rada obtežuje, in daj mi gnado, da bom s tistjo ponižnostjo svoje grehe razodel, s katero so naj večji spokorniki pri spovedi se obtoževali. Res, o vsegavedni Oče! kakor sem od tebe spoznan, se hočem tudi tvojemu namestniku sam dati spoznati, in kakor krivičnik sodbi sodnikovi, se hočem tudi jaz skesanega in spokornega duha spovednikovim ukazom ukloniti. O, da bi pač to spoved tako dobro opravil, kakor bom na smertni postelji želel, da bi jo bil opravil! Morda je ta moja zadnja spoved; morda me smert že čaka pred

durmi, zatorej hočem hiteti, da bom pred sodbo tvojega usmiljenja danes še obilno gnado in popolnoma odpušenje svojega velicega grešnega dolga zadobil, da bom tvoji kaznujoči sodbi ložej ubežal. **O Gospod!** bodi milostljiv meni ubogemu grešniku, po **Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.**

O, usmiljena Gospa! beseduj zame ubogega grešnika pred sedežem Božje milosti in sprosi mi gnado, da bom v pravem kesanji, z globoko ponižnostjo in popolnoma odkritoserčnostjo sam svoj tožnik. **O prečista kraljica vsih čistih!** usmili se svojega nečistega rejenca, in pomagaj mi sleči umazano obleko greha, da bom zopet vreden tvoje materne ljubezni. **Sveta Marija! Mati Božja,** prosi zame ubozega grešnika posebno zdaj, ko stopim pred spovednico, da, kakor se ji zdaj omadeževan približujem, bom očišen od nje šel, potem boš s toliko večim veseljem in s toliko večji zdatnostjo zame prosila na mojo, morda že bližnjo smertno uro. **Amen.**

O sveti angelj varuh! veselil si se nekdam, ko si me ko nedolžno dete po sv. kerstu v svoje varstvo prevzel. Tudi danes bi ti za veliko britkosti in žalosti, ki ti jo je prizadejalo moje pregrešno življenje, veselje rad storil z odkritoserčno in ponižno spovedjo. Stoj mi na strani, o svetij vodnik! in sprejmi me s svojim varstvom k spovednici, da bom, kakor se je enkrat mladi Tobija, spremljan od velikega angelja Rafaela k svojemu očetu povernil, tudi jaz se vernil k svojemu nebeškemu Očetu, da vekomaj nikdar več zgubljen sin ne bom. Amen.

Opomba: (Tukaj ravnaj po besedah sv. Avgušтина: Stopi, o človek! v duhu sam na sodnji stol, postavi pred se sam sebe ko zatoženca in ojstro se sodi, da bo enkrat Gospodova sodba bolj milostljiva. Pri tem izpraševanju samega sebe ti dovolj prilike za vprašanje podaja deset Božjih in pet cerkvenih zapoved, sedem naglavnih grehov, šest grehov zoper svetega Duha, in devet tujih grehov. Izprašuj se tudi o svojem vedenji doma, v cerkvi, pri delu, v družbah, in posebno, ali nimaš nobenega sovraštva in ne živiš v nobeni pregrešni zvezi.

Tudi si živo misli, da je današnje izpraševanje tvoje zadnje na zemlji, in prizadeni si tako natanko ga opraviti, kakor boš enkrat na smertni postelji želel, da bi ga bil opravil. Čem bolj je natančno tvoje izpraševanje vesti, toliko močnejši in britkejši bo tudi tvoje kesanje; „zakaj“, kakor pravi sv. Gregor, gnada kesanja ne prihaja v dušo, preden si ni ona natančne podobe velikosti svojih pregreh obrisala in živo pred se postavila.“)

Molitev po spovedi.

Visoko hvaljena in česena bodi tvoja dobrotljivost, o usmiljeni Bog! za sodbo sklenjeno od tvojega duhovna in namestnika, in za odvezo mojih grehov! Tvoja gnada se me je zopet usmilila in jaz zgubljeni sin sem zopet od tvojih očetovih rok iz ljubezni sprejet. Tudi meni je zadonel tolaživni glas: „Tvoji grehi so ti odpušeni; pojdi zdaj v miru!“ In zopet imam mir s svojim Bogom, mir s svojo vestjo, tisti mir, ktere ga svet ne more dati. Moje dolžno pismo je pretergano in moja duša zopet oza-

lišana s častno obleko opravičenja. **O** dobrotljivi **Oče!** ko bi znal vse jezike angeljev in ljudi govoriti, vendar bi ne mogel dovolj se ti zahvaliti, da me je tvoja ljubezen iz zaderg satanovih rešila in me z leve strani zadolženih zopet peljala na desno pravičnih. Iz predolžne hvaležnosti in iz globočine serca čertim in sovražim vse grehe, s katerimi sem te kedaj razžalil in ponovim svojo resnično obljubo, od te ure zanaprej le tebi samemu služiti, in vse dušne in telesne moči le tebi posvečevati.

O Bog! daj terdnost in krepost temu mojemu sklepu, in ne pusti odsihmal več, da bi me vsaka sapica skušnjav kakor terst semtertje majala, podeli mi gnado pravega poboljšanja, da bom prinesel vreden sad pokore. Tebi za ljubo, o mili **Oče!** odpustim tudi jaz vsim svojim sovražnikom, kakor si ti meni odpustil, in te priserčno prosim, da ne ravnaj z njimi po ostrosti svoje pravice, ampak po velikosti svojega usmiljenja. Pripelji tudi nje nazaj

z napačnih potov in daj jim milost doseči pred svojim sedežem.

Ali, o moj Bog! nisem le dolžan boljši biti v prihodnje, ampak tudi zadostiti ti za storjene pregrehe. Hudo-bijo naj sam nad seboj kaznujem, da mi bo ostra šiba tvoje pravice tolikanj bolj prizanašala. Obudi torej v meni tisto živo spokornost in gorečnost, s katero so spokorniki zlatega časa keršanstva tako veselo in voljno naj težavniši pokorjenje in zatajevanje nase jemali, so celo našo sveto mater cerkev prosili pokoril, da bi tvojo gorečo kaznujočo roko prehitevali. Da! v duhu teh spokornikov hočem tudi jaz ostro ravnati s svojim upornim mesom, ga krotiti z radovoljnim postom, in ga v jarm tvoje volje vklepati. Povikšati se mora moja gorečnost v molitvi, in s pridno postrežnostjo, s serčnim usmiljenjem do potrebnih si bom prizadeval tvoje milosti čedalje bolj vrednega se skazati. Ostro se hočem za svoje grehe pokoriti, da bom potem deležen neskončnega zadostenja tvojega Sinu.

Pomagaj mi, o najboljši Oče! in podpiraj mojo slabost v zadostovanji, da se moje roke iznebijo vsega tujega blaga in da napravljeno škodo do dobrega povernem. Dodeli mi gnado, da bom slabo strupeno seme, ki sem ga z besedo ali z djanjem raztrosil, zopet zaterl, in vse z jezikom storjene grehe pokončal. Daj mi pomoč, da bom delo, katero sem začel, tudi doveršiti zamogel po Kristusu, Gospodu našem.

Milostljiva Gospa! ki se z drugimi izvoljenimi zelo veseliš grešnika, kateri se na pot pokore poda; glej tudi jaz sem se podal na pot pokore, se zdaj posebno k tebi zatečem in upam, da me ne boš zapustila, ker me še popred v grešnem stanu nisi zaničevala in zaverгла, ampak si vedno zame Boga prosila. Poglej tedaj danes milostljivo na me, ko sem po dobrotljivosti Božji grehov očišen, in zahvali se namesto mene Bogu, da se me je usmilil in mi neizrečeno dobroto skazal. Marija, mati Božja! vzemi me zdaj v svoje varstvo in brani me pred sovražniki moje duše,

da zopet ne opešam, ne omagam in ne padem; varuj me in pomagaj mi, da s tvojo pomočjo vse skušnjave premagam, da tudi v naj hujših stiskah v dobrem stanoviten ostanem in nič več ne grešim. Marija! prosi zame večnega Boga, in varuj me greha. Amen.

Molitve pred sv. Obhajilom.

(Zgled.)

Sv. Alojzi je prejel pervikrat sv. Obhajilo v Kastilijonu iz rok sv. Karola Boromeja. Bil je star dvanajst let. Obličje mu je žarelo nadzemeljskega veselja, ko je smel prvo stopinjo storiti k mizi Gospodovi. Od tistihmal je šel skorej vsaki teden k sv. Obhajilu. Perve tri dni je obračal v zahvalo za gnado, ker je prejel sv. Rešnje telo, in druge tri dni v pripravlanje za prihodnje sv. obhajilo. Ko je zavžil nebeški kruh, se je večidel topil v solzah ljubezni in se je čedalje bolj nerazločljivo zedinjal s svojim Zveličarjem. Zatorej je rekel enkrat: Kdor začne okušati, kako prijetno in sladko da je priserčno zedinjenje z Jezusom, ta se od tako ljubega opravila, razun z bridko silo ne da odter-

gati. — Njegova preserčna želja je bila, umreti med osmino sv. Rešnjega telesa, in ta želja se mu je tudi spolnila.

Molitev pred sv. Obhajilom.

Vsegamogočni, večni Oče! usmiljeni Bog! res, tvoja ljubezen je neskončna. Kar si nekdam Abrahamu le za skušnjo zapovedal, si potem sam resnično storil in si svojega, edinorojenega, preljubeznjivega Sina za mene ubozega grešnika daroval; si ga zame pustil umreti; da jaz živim, njemu nisi prizanesel, da zamoreš zdaj meni prizanesti. In danes mi celo hočeš meso tega darovanega Jagnjeta v jed in njegovo kri v pijačo dati. **S** presvetim telesom lastnega Sina hočeš mene lačnega nasitati in z njegovo predrago kervjo mene trudnega in žejnega napojiti! Oče nebeški, kako brez mere velika je tvoja ljubezen! Poln usmiljenja si mene zgubljenega sina zopet sprejel, si mi v zakramentu sv. pokore odpustil moje zmote in pregrehe, in zdaj me

povabiš še k svojemu predragemu obedu. **Z** Davidom bi klical: To je dan, ki nam ga je **Gospod** podaril; veselimo in radujmo se. Ali kako, o moj **Bog**! se smem jaz nevredni upati k tvoji svatovski mizi pristopiti, kako se prederzniti, ter naj **Svetejšemu** se približati? **O** predobrotljivi **Oče**! podeli tudi meni svatovsko oblačilo tvoje gnade, da ne bom izveržen od ženitnine, ter pahnjen v vnajno temo.

O preljubeznjivi **Jezus**! kako prijazno vendar kličeš: „Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi; jaz vas bom poživil.“ Oh pač, **Gospod**! res čutim, kako truden in obtežen da sem, in hrepeneče poslušam tvoje vabljenje. Jaz bolnik, pridem k zdravniku življenja, jaz nečisti k studencu nedolžnosti, jaz slepi k darivcu svetlobe, jaz revni k **Gospodu** vsih zakladov; k tebi pridem, o moj **Bog** in moje vse! Ali kako zelo me teži moja nevrednost! **Zatorej**, kakor si enkrat dal **Janezu** iti pred teboj, da je ljudstvo na tvoj prihod pripravljal, tako pošlji tudi zdaj svojo gnado

pred seboj v moje serce, da ga bo pripravila Tebi v prijetno in spodobno prebivališče.

O moj predobrotljivi Zveličar! po tvoji neizmerni ljubezni, s katero si to presveto večerjo nam pripravil in nas uboge grešnike k temu prebogatemu viru gnad povabil, te goreče prosim, ne pusti se zgoditi, da bi jaz po nevrednem k tvoji mizi pristopil in da bi namesto blagoslova težo tvoje jeze nase klical. — **O** nebeški ženin moje duše! olepšaj ti svojo nevesto z vsimi tistimi čednostmi, ki jo tebi delajo ljubo in dopadljivo.

O sveti Duh! ki si pri sv. kerstu moje serce v tempelj Božji posvetil, ponovi zdaj to posvečenje in spremeni me v vreden tabernakelj nebeške mane. Ti si telo milostne Device Marije s svojim obsenčenjem pripravil za previsoko skrivnost včlovečenja večne Besede; pripravi tudi moje serce zdaj, da bo ravno tista včlovečena Beseda z dopadajenjem bivališče v njem si izvolila. **O**čisti z ognjem svoje ljubezni

moje grešno serce, vžgi v meni luč žive vere, in vnemi v meni plamen goreče pobožnosti.

Preblažena Gospa! ki si bila izvoljena, **Sinu** naj **Višjega** pod svojim deviškim srcem nositi, danes hoče **On** k meni ubogemu zaničljivemu červu priti. Prosim te torej po tvoji skerbni materni ljubezni, s katero si **Dete Božje** objemala, hiti pred svojim ljubeznjivim **Sinom**, in pomagaj mi, da mu v svojem sercu rahlo in prijetno počivališ pripravim, da bo, kakor nekdej v tvojem naročji, zdaj tudi pri meni rad ostal.

Varuj, o varuj, me ljubeznjiva Gospa! z molitvijo svojo, da se po tem obhajilu krivega ne storim **Telesa** in **Kervi** tvojega **Sina** in **Gospoda**, in tvojega materinega serca na novo ne prebodem z mečem žalosti in bolečine.

O zvesti angelj varuh! glej ravno se pripravljam, **Kruh** angeljev prejeti. **Kakor** si me spremil pred sodnji stol zakramenta sv. pokore, tako me vodi in pelji tudi k mizi tvojega in mojega

Gospoda. Odganjaj od mene vse skušnjave in motenje, in straži z gorečim mečem svoje čuječnosti pred izbico mojega serca, da nič nečistega vanjo ne pride in svetišča **Gospodovega** ne omažežva!

In vi, svetniki **Božji!** ki smete prečisto **Jagnje** že gledati z obličja v obličje in ga vživati, pomagajte mi in podpirajte me s svojimi prošnjami, da se bom po vživanji presvetega mesa in kervi **Jagnjetove** posvetil, kakor ste vi sveti, in da bom za pridobljenje tistega večnega življenja, ki se ga vi že veselite, hranjen, podpiran, krepčan; zlasti pa ti, moj sveti varuh in patron! vzemi me v svoje ljubezni polno varstvo, da si o tej veseli pa tudi grozopolni večerji ne zavžijem sodbe in pogubljenja. **O Jezus!** skriti **Bog** in **Odrešenik** v presvetem zakramentu **Rešnjega Telesa**, kako poterpežljivo tukaj na vse čakaš, jih dobrotljivo k sebi kličeš in se popolnoma vsakemu, kateri le hoče, vživati daješ! Oh, s tako veliko ponižnostjo tukaj prebivaš, da ni grešnika

tako zaničljivega, da bi se k njemu ne nagnil, in se mu, če le hoče, vžiti ne dal. **S** toliko poterpežljivostjo tukaj prebivaš, da ni nobenega izmed tvojih sovražnikov tako grozovitnega, da bi ga ti, če se le hoče s teboj spraviti, dobrotljivo ne sprejel in mu popolnoma vsega ne odpustil. **S** toliko ljubeznijo tukaj v presvetem zakramentu prebivaš, da ni tako merzlega in terdovratnega, kteremu bi ti, če le hoče in želi, serca ne potolažil in ga z ognjem Božje ljubezni ne vnel. **S** toliko obilnostjo gnad tukaj prebivaš, da ni tako velikega reveža, kterega bi ti ne mogel obogatiti. **S** toliko sladkostjo in obilnostjo dobrot tukaj prebivaš, da ni tako velikega bolnika in reveža, kterega bi ti ne mogel ozdraviti in pokrepčati. **O** Jezus, naj sladkejši pokoj človeškega serca! tudi jaz najdem v tebi naj svejše veselje, naj sladkejši tolažbo in naj večji moč; zato z veliko pobožnostjo in gorečo ljubeznijo, z željami in veseljem vsega svojega serca po tebi hrepnim. **O** Gospod! želim te prejeti, kakor so

te z veselimi željami prejemali in vživali tvoji zvesti služabniki, kateri so ti v svetosti svojega življenja naj bolj dopadli, ker so se z največi pobožnostjo pri tvoji sveti mizi z najdlji. **O** moj **Bog**, večna ljubezen in vsa moja dobrot, prejeti te želim z najmočnejšimi željami in z največi ponižnostjo, kakoršno je kedaj kateri tvojih služabnikov imel, ali občutiti zamogel. In akoravno sem merzel, neobčutljiv, slep, zaničljiv, poln revšine in nadlog, poln križev in težav; se vendar s toliko večim zaupanjem k tebi hočem podati in se tudi terdno zanesem, da me boš s svojim lastnim mesom in s svojo rešnjo kervjo pokrepčal, da bo tvoja neizrečena ljubezen mene mlačnega in merzlega ogrela in da me bo tvoja milost rešila iz nadlog, v katerih žalostno zdihujem. **O Jezus!** pridi torej k meni, dasiravno nisem vreden, da k meni prideš; pa le pridi in pokrepčaj mojo oslABLJENO DUŠO. **O Jezus!** nisem vreden tebe prejeti, pa vendar zaupam v tvojo milost in dobrotljivost, da me ne boš od sebe pahnil.

O Jezus! nisem vreden tebe, neskončno svetost, v svoje serce sprejeti, pa vendar ponižno upam, da me boš skesanega in potertega serca zaverigel. Pridi torej k meni, dasiravno nisem vreden te prejeti, pa le pridi, ker te moje serce močno želi in moja duša neprenehoma po tebi hrepeni. **O Jezus,** moja ljubezen! pridi k meni, dasiravno nisem vreden; pa le pridi, glej, o Jezus! tebi hočem zanaprej živeti, tebi umreti. Amen.

Molitve po sv. Obhajilu.

Zahvala.

Duša Jezusova — posveti me,
 Kri Jezusova — operi me,
 Terpljenje Jezusovo — poterdi me,
 Rane Jezusove — ozdravite me,
 Serce Jezusovo — sprejmi me,
 Duh Jezusov — oživi me,
 Lepota Jezusova — za seboj vleci me,
 Ponižnost Jezusova — ponižaj me,
 Krotkost Jezusova — potolaži me,

Svetost Jezusova — posveti me,
Čistost Jezusova — očisti me,
Križ Jezusov — podpiraj me,
Ternje Jezusovo — kronaj me,
Žolč Jezusov — napoji me,
Usta Jezusove — blagoslovite me,
V življenji in v smerti, zdaj in v več-
nosti. Amen.

O presrečna ura, v kateri sem tebe,
 o moj **Jezus!** vreden bil prejeti. **Zdaj**
 tedaj si moj, o presladki **Zveličar!** in
 s teboj sem zedinjen. Moje revno serce
 si si izvolil za svoj tabernakelj, mojo
 ubogo dušo za svojo nevesto. **S** svojim
 presvetim mesom si me nasitil, s svojo
 predrago kervijo me napojil. **Zdaj** ži-
 vim, ali ne jaz, ampak ti, moj **Zveli-**
 čar, živiš v meni. **Koliko** bolj srečen
 sem, kakor celo angelji v nebesih, ker
 oni smejo le pred prestolom tvojega
Veličastva padati in te z naj globo-
 kejši ponižnostjo moliti; jaz pa, jaz
 ubogi prah in pepel, sem te vžil, jaz
 te smem v svojem sercu nositi! **Veselil**
 se je stari **Simeon**, ko te je ko **Dete**
 smel vzeti v svoje naročje; rad je hotel

umreti, ker so tebe gledale njegove oči. In kako naj bi se še le jaz veselili mogel, ker sem te smel celo v serce prejeti in sem zdaj natanko s teboj zedinjen?! Tvoja služabnica Magdalena je kopernela goreče želje, na dan tvojega častitega vstajenja tvojih nog se okleniti, in kakor jih je enkrat s solzami bridkega kesanja močila, se jih zdaj s poljubljeji prevesele ljubezni dotikovati, ali nisi ji dovolil rekoč: „Ne dotakni se me!“ In mojemu sercu, ki je bilo dosihmal tako merzlo in mlačno v ljubezni do tebe, si se vsega podaril s kervijo in z mesom, z dušo in s telesom, po Božji in človeški natori! Smem te vsega imeti! O čudo milosti! o čudo ponižanja! o čudo ljubezni! O kako slabega in nezmožnega se čutim, spodobno se ti zato zahvaliti. Kakor tisti mož izmed deset gobovih, ki se je očišen sam s hvaležnim srcem povernil in se pred teboj na kolena vergel, tudi jaz pred te padem in se ti zahvalim za neizrekljivo gnado tvojega prihoda v mene ubogega grešnika!

S povikšano materjo kličem : **Moja duša** poveljučuje **Gospoda**, in moj duh se razveseluje v **Bogu**, mojem **Zveličarji!** **Milostljivo** se je ozerl na nizkost svoje dekle. **Velike** reči mi je storil **On**, ki je mogočen in sveto njegovo ime.“
O vi angelji in svetniki, poveljučani nebeški prebivavci! pridite in hitite mi na pomoč hvaliti mojega in vašega **Gospoda**, mojega in vašega **Boga**, najvišemu gostu prepevati neskončno slavo. **Vse** stvari na nebu in na zemlji naj moji hvalni pesmi priglasvajo, in s tremi mladenci v ognjeni peči kličem: „**Slavite Gospoda**, ve vse dela **Gospodove!** **Hvalite** in povikšujte ga na veke čez vse!“

O moj **Bog**, in moj **Gospod!** kakor nekdam v jaslih **Betlehmskih**, tako zdaj v mojem sercu prebivaš. **O**, ko bi te mogel s tako globoko ponižnostjo in pobožnostjo moliti, kakor so te v tisti sveti noči molili tvoja presrečna mati, tvoj zvesti rednik **Jožef** in pobožni pastirji! **V** globoki osramotenosti zavoljo svoje nevrednosti klečim zdaj pred tvojim sedežem, ki si ga postavil v sercu

svojega najmanjšega hlapca, in zdihujem: „Od kod to meni, da me pride naj Viši obiskat?“ Kako li morem tvojemu veličastvu spodobno počešenje skazovati? V prahu ležim pred teboj, o Gospod nebeških trum; se družim s tvojimi izvoljenimi častivci, poveličanimi duhovi, in ž njimi kličem: Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot! Polno je nebo in zemlja njegovega Veličastva! Hosana na visokosti! Hvaljen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! O ljubeznjivi Jezus! ne samo na križu, ampak tudi danes si se mi zopet vsega dal v dar ljubezni. Kaj pa naj ti jaz, o Gospod nebes in zemlje! prinesem v vreden dar hvaležnosti? Oh, sej poznaš moje uboštvo in pomanjkanje, mojo revšino. Ali vendar, o Gospod! ponižanega in skesanega serca ne boš zavergel. Zatorej ti darujem vse svoje serce; tvoje presveto meso ga je danes posvetilo, tvoja predraga kri ga je spremenila v sveto posodo; ti si ga s svojim prihodom povzdignil v sveto prebivališče. — Ohrani tedaj to serce ko svoj

vedni tabernakelj, in varuj ga vse nečede greha in slednje gnjusobe razdjanja. Napolnuj ga neprenehoma s svojim svetim blagoslovom in ne pusti plamena pobožnosti in ljubezni nikdar v njem ugasniti. **S** tem svojim srcem ti darujem tudi svoj um; razsvetluj ga zmirej z žarki svoje gnade; darujem ti svoj spomin, in te prosim, dramí in budi ga, da tvojih zapoved in dobrot nikdar ne pozabi; darujem ti svojo voljo, naj bi jo za vse dobro zmirej vnel. **D**arujem ti tudi svojo dušo, izvoli si jo za svojo nevesto. **R**avnaj ž njo po svoji modrosti, nikar ji ne prizanašaj s ternjevo krono terpljenja, ampak daj ji piti iz keliha bridkosti. **K**akor si ti enkrat na Oljski gori k svojemu nebeškemu Očetu, tako jaz danes k tebi molim: „Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Tudi moje telo z vsimi udi in občutki bodi tebi darovano, v svoj tempelj si ga danes posvetil. **R**es blagor tudi mojemu telesu, ker je tebe sprejelo in te nosi. **O**hrani to, po tvojem prihodu blagoslovljeno in tebi da-

rovano telo v svoji službi in nikar ne pripusti, da bi se kedaj vklenilo v verige greha in sužnosti. Vsega, z dušo in s telesom se ti izročim v dar; odslej hočem le tvoj biti, tebi živeti, tebi umreti, le tvoj biti živ in mertev. Amen.

Molitev k Mariji Gospej presvetega Serca.

Ljubeznjiva Gospa! z velikim veseljem in z nezapopadljivo sladkostjo je bilo tvoje presveto serce napolnjeno, ko te je vsegamogočnost sv. Duha obdala, in si potem večnega Sina nebeškega Očeta, Odrešenika svetá, Jezusa Kristusa, spočela in rodila. Poglej, ravno ta Jezus je zdaj v mojem sercu, ker sem ga pri svetem obhajilu prejel. Oh, kako velika gnada mi je zdaj došla, ko me je pravi živi Bog in človek skupaj obiskal. O Marija, preljubeznjiva mati! pomagaj mi torej Boga moliti in hvaliti, in veseli se z menoj, kraljica nebeška! veseli se z mojo dušo,

ki jo je **Gospod** nebes in zemlje obiskal in s svojo pričujočnostjo posvetil. Pomagaj mi tudi se zahvaliti za gnado, katero sem danes pri sv. obhajilu prejel, za gnado, ktera je tako velika, da jo vsi angelji, vsi svetniki **Božji** zapopasti ne morejo. **O Marija!** prosi za me **Boga**, da me to obhajilo popolnoma opraviči in prerodi. Tako mi bo današnje sveto obhajilo v dušno zveličanje, katero serčno želim, in tudi v tebe, o **Marija!** terdno zaupam, da me boš enkrat pripeljala v večni nebeški raj. **Amen.**

Molitev k naši ljubi Gospej presvetega Serca.

(Za srečno smert.)

Strah moje kosti pretresa in skorej moram obupati, kadar premišlujem težave in bridkosti tiste ure, ko se bo moja duša telesa ločila. **Zavoljo** velikih težav in skušnjav, ktere bodo mojo ubogo dušo stiskale in motile, ne bom vedil takrat, kam se podati in pri kom pomoči iskati. **Zato že zdaj,**

moja mati, naša Gospa! k tebi pribežim, in te ponižno prosim, kakor se prositi le zamore, da mi pomagaš v mojih smertnih težavah in bridkostih. Marija, milost in upanje sveta! pomagaj mi takrat, in spomni se današnje prošnje, rekoč: kadar bo mrak mojega življenja nastopil, Gospa, pomagaj mi! kadar bodo moje noge merzle postale, Gospa, pomagaj mi! Kadar bodo moje roke se tresle, da ne bom mogel več križa v rokah deržati, Marija, pomagaj mi! Kadar bodo moje ustnice merzle postale, in moj jezik oslabel, Gospa, pomagaj mi! Kadar bodo moje lica obledele, Gospa pomagaj mi! Kadar bo na mojih laseh in na mojem čelu mrtvaški pot stal in kadar bodo moje ušesa oglušele, Gospa, pomagaj mi! Kadar me bodo skušnjave obdajale, Gospa, pomagaj mi! Ko me bodo moji sovražniki nadlegovali in me bo spomin zapušal, Gospa, pomagaj mi! Ko bodo moji prijatelji okoli mene stali in rekli: v kratkem se bo ena duša iz tega sveta ločila, Marija, pomagaj mi! Kadar bo

moja duša od telesa slovo jemala, Gospa, pomagaj mi! Ko bo moja duša telo zapustila in se od njega ločila, jo ti, Marija! sprejmi in pojdi z njo pred sodnji stol, in ko jo boš pripeljala pred sodnji stol, jo pokrij s plajšem svoje milosti, in prosi, da jo ostra sodba Božja v brezno pekla obsodila ne bo; temuč da pride po milosti Božji in po tvoji mogočni priprošnji v nebeško kraljestvo. Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas Boga! Amen.

Molitev pred podobo križanega Jezusa,

s katero se po prejetih zakramentih sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa popolnoma odpustki zadobé.

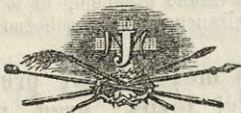
(Vedi, da se odpustki te molitve morejo tudi dušam v vicah v prid obrniti. Sv. oče Pij VII. so 10. mal. travna 1821 poterdili popolnoma odpustek, kterega sta že Klemen VIII. in Benedikt XIV. podelila vsim tistim, kateri se svojih grehov skesano spovedo, sv. Rešnje telo vredno prejmejo, in to molitev pred podobo križanega Jezusa pobožno molijo.)

Poglej me, o moj preljubeznjivi in dobrotljivi Jezus! pred tvojim nar

svetejšim obličjem klečé te prosim s preserčno gorečnostjo, da mi v serce vtisneš prav žive občutljeje vere, upanja in ljubezni, pravo žalost nad mojimi grehi, in prav terdno voljo se poboljšati; ker s preserčnim usmiljenjem in z veliko žalostjo preišlujem in predarjam tvoje petere rane, in imam pred očmi to, kar je od Tebe, o dobrotljivi Jezus! prerok David govoril: „Prebodli so moje roke in noge, presteli so vse moje kosti“.

Večni Oče! jaz ti darujem predrago kri Jezusa Kristusa v spravo svojih grehov, in za potrebe svete cerkve.

Sv. oče Pij VII. so 29. sušca 1817 podelili vsim vernim 100 dni odpustka, kolikorkrat bodo to darovanje pobožno molili.

Drugi dél.

Šmarnice

za

Marijin mesec majnik

in

druge razne molitve.

Podpisani pomočnik vodja bratovšine „Naše ljube Gospe presvetega Serca“ za slovanske pokrajine (dežele) je dobil dovoljenje, od misijonarjev presvetega Serca Jezusovega prestaviti omenjene bukvice v slovenski jezik. Tukaj jih imate, in upamo, da se tudi med Slovenci tako hitro razširijo, kakor se je to zgodilo na Francoskem. Pripravne so za današnje čase, ker budile Ti bodo pobožne čutila in Te učile bolj in bolj spoznavati visoko vrednost Marijno in opravičen njen krasni lepi in skrivnostni naslov „N. lj. G. presvetega Serca.“ Napolnile pa Ti bodo tudi serce s sladkim upanjem gotov biti vedne pomoči nebeške kraljice, če jo boš vredno častil. Berite, pa ne samo berite, veliko več premišljuje, posebno mesca majnika velike skrivnosti Serca Jezusovega in Marijnega, ktere bote v njih popisane našli.

V Ljubljani mesca sušca 1875.

Jakob Dolenc,
stolni kaplan.

Sv. oče papež Pij VII. so leta 1815. majnikovo češenje Marije Device poterdili in vsem vernim, kateri v cerkvi ali doma Marijo celi mesec majnik časté z molitvami ali z drugimi dobrimi deli, za vsaki dan mesca dodelili odpustek za tri sto dni, enkrat v mescu pa popolnoma odpustek, namreč tisti dan, ki prejmejo zakramenta sv. pokore in sv. rešnjega telesa, in molijo za potrebe sv. matere katoliške cerkve. Ti odpustki se morajo tudi dušam v vicah v prid obrniti.

Glej, šmarnico belo	Sem vsega očistil,
Za god ti podám,	Ozaljšal lepo,
Pomladni dar prvi,	Da tebi, prečista,
Ki tu ga imam.	Prijetnejši bo.

In ž njo ti darujem	Oj vzemi ga, prosim,
Še svoje sercé,	Da tebi živi,
Scer slabo, pa vneto,	Naj boljši zavetje
Devica, za te.	Pri tebi dobi.

Priprava.

(Ta priprava naj se moli vsak dan pred berilom.)

Ljubljeno bodi vselej in povsod presveto Serce Jezusovo! Presladko serce Marijno, reši me! Jezus, Marija, Jožef! vam darujem svoje serce, svojo dušo in svoje življenje.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas Boga!

Prosi za nas, o nevesta sv. Duha, da nam milost tvojega Božjega Ženina dodeli spoznanje resnice, da vpravna in poterdi naše sklepe, da jih vselej tudi k časti trojedinega Boga in sebi v zveličanje spolnimo. Ti, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! sprosi nam milost, da postanejo naše serca podobne Sercu tvojega Božjega Sina in da vselej le tisto poželē, kar Njemu dopada. Češena Marija.

Na večer pred prvim dnevom.

Zakaj naj častimo „Našo ljubo Gospo presvetega Serca“.

1. Vse nas vabi in kliče dneve prijaznega mesca majnika posvetiti „Naši ljubi Gospej presvetega Serca.“ Narava se je prerodila in oblekla zelen plajš, po livadah že prepevajo žvergoleči tički hvalo Vsegamogočnemu, prijetne vijolice razširjajo svojo vonjavo. Tudi iz svete cerkve nam je veličastno zadonel glas: „Aleluja“. Kamorkoli se le ozre tvoje oko, povsod je znamenje novega življenja, novega veselja. Zraven našega Zveličarja pa častimo tudi njegovo preblaženo mater. Kjer se glasé mile pesmi Odrešeniku, prepevajo radostno Ęvini otroci hvalo nebeški kraljici, ki nam je rodila Solnce pravice. Posebno pa nas je razveselil v današnjih časih še drugi primerljaj.

Spoznali smo namreč „svojo mater“ pod lepim imenom kot varhinjo in zakladnico presvetega Jezusovega Serca, in jo tudi zato imenujemo „našo ljubo Gospo presvetega Serca.“ — Tudi Marija je le stvar Božja, toda obdarjena s prednostmi, katerih pa, kakor pravi sv. Bernard, nikdar zadosti prehvaliti ne moremo. Pomislite, ljubi bratje v Kristusu, piše pobožen častivec Marijin, kolikor bolj si prizadevate Marijo častiti, toliko podobniši ste svetim cerkvenim učenikom, kateri so se skušali v slavljenji Marijnem; svetim apostelnom in evangelistom, kateri so jo oznanili vsemu svetu; prerokom, ki so jo napovedovali človeškim rodovom; očakom, ki so zdihovali po njenem rojstvu. Posnemali bote tedaj tim bolj svetnike, kolikor bolj si prizadevate častiti Marijo, Njo, ki je naša mati, srednica pri Bogu in kraljica. Posnemali bote le nebeške verste angeljev, kateri Marijo brez prenehanja poveličujejo. Še več. Posnemali bote presveto Trojico samo, ki čudovito časti Marijo in njeno

čast pospešuje: Bog Oče s svojo močnoostjo, Bog Sin s svojo neskončno modrostjo in sveti Duh s svojo neizmerno ljubeznijo. Pomislimo slednjič še, da, kolikor bolj častimo brezmažno Devico, toliko bolj dopademo Božjemu Jezusovemu Sercu, katero nam je samo razodelo način in pot, kako moremo častiti Marijo.

2. Naša ljuba Gospa presvetega Serca nas sama vabi, da jo pod tem naslovom častimo. — Hitro razširjenje te bratovšine, brezštevilne milosti, ktere Marija deli, kdor jo kliče: Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas Boga, odpustki, ktere je sv. Cerkev podelila, čez 7 milijonov udov, ktere že ta bratovšina ima, vse to in še več družega nam glasno spričuje, da Marija želi, da jo tako imenujemo, in nam poterdi zaupanje do Nje, ko nas kliče k sebi rekoč: „Pridite k meni, ki ste trudni in obteženi, ki vas težé grehi in stiskajo nadloge, pridite vsi, ki ste žalostni in brez tolažbe, jaz imam zaklad, kterega po pravici imenujem:

„upanje brezupnih“, Serce Jezusovo je moje; moje je, ker sem ga toliko ljubila; moje je, ker sem delila z njim vse britkosti, in vselej rada podelim revnim njegove milosti. Zatecite se k meni, ker jaz sem tista pot, ki pelje do studenca večnega življenja.“

3. Pridimo tedaj vsak dan v majniku k „naši ljubi Gospej presvetega Serca s pravim otroškim zaupanjem. Ponižajmo se pred Njo, poslušajmo njen glas, zakaj Jezusovo Serce bo govorilo po Mariji, nabirajmo si one čednosti, katerih je ona pravi vzor, in zbirajmo in hranimo gnade, ktere nam bo ona sprosila pri Sercu Jezusovem. Njena prošnja ima neomejeno moč nad Sercem Vsegamogočnega; njena ljubezen do nas presega ljubezen vsake zemeljske matere; pogled na našo slabost ji navdihuje usmiljenje in delila nam ga bo v obilni meri.

Sklep: Postavi v svoji sobi majhen oltar s podobo naše ljube Gospe presvetega Serca in ozaljšaj ga iz ljubezni do Marije s cveticami.

Zgodba.

Začetek češenja bratovšine „Naše ljube Gospe presvetega Serca“.

V mestu Isudun-u v Burški škofiji na Francoskem so obhajali devetdnevnic v ta namen, da bi mogli ustanoviti misijonarsko družbo najsvetejšega Serca po Marijni priprošnji. Ker so bili zaderžki k dosegu tega namena premnogi, je bila Božja pomoč toliko potrebnejši, človeška pomoč pa komaj pričakovati. Obljubijo Mariji, da ji hočejo posebno ljubav skazati in jo posebno počastiti, ako dobrotno pomore, da se to doseže. Dne 8. decembra 1854, ko je bil vesoljni svet razveseljen, ker je bilo brezmadežno spočetje Matere Božje za versko resnico razglašeno, je posijal žarek upanja, da se tudi ta blagi namen doseže. Nova družba se v resnici ustanovi, hitro tudi pomnoži, in kmalo so sozidali prelepo cerkev Sercu Jezusovemu, ozaljšano s podobami, ki so vžigale in spodbujale

gorečo ljubezen do presvetega Serca. — Treba je bilo Materi Božji oltar postaviti v cerkvi misijonarjev najsvetejšega Jezusovega Serca, toda s katerim naslovom jo hočejo častiti? Božja previdnost je sama pomagala in navdihnila nov naslov prečisti Devici: Naša ljuba Gospa presvetega Serca razodeva v podobi, v kateri jo naslikujemo kot kraljico Serca Jezusovega prečudovito presune serca vernikom. L. 1864 je sv. Cerkev poterdila ustanovitev bratovšine „Naše ljube Gospe presvetega Serca.“ Dandanes šteje že čez 1000 cerkva in oltarjev, 7 milijonov udov, čez 75.000 prošenj je že uslišala naša ljuba Gospa presvetega Serca.

Ta mali začetek, tako slabi pomočki in tako velikansk vspeh, ali ne spričuje to očitno, da naša ljuba Gospa presvetega Serca ljubi ta častni naslov?

M o l i t e v.

Skaži, o mogočna Gospa! da si res Gospa Jezusovega Serca,

in da nebenega ne zapustiš, ki k tebi pribeži in na te otročje zaupanje stavi; nagni svoje ušesa k našim prošnjam in ne pozabi svojega ljudstva. Daj nam za slabo hvalo, katero ti skazovati zamo-remo, velike darove iz obilnosti svojih gnad. Stori, da bode zvedil ves svet, da si ti vsim, kateri pri tebi pribežališa išejo, mogočna pomočnica, da jim na strani stojiš v njih potrebah, da jih varuješ v nevarnostih, jih rešiš v stiskah, in tolažiš v njih terpljenji. Bodi, o mogočna Gospá Jezusovega presvetega Serca! naše upanje v življenji in naša tolažba v smerti. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena Marija (trikrat).

Pervi dan.

Marija od vekomaj izvoljena kraljica Serca Jezusovega.

Daruj tudi ti svoje serce Jezusu.

„Vse veličastvo kraljeve hčere
je od znotraj v zlatih robovih.“
Ps. 44, 14.

1. Bog je hotel pripraviti vredno mater svojemu Sercu. — „Ljubezen, pravi Tomaž Kempčan, pa je kaj velicega“. Od vekomaj sem je bila ljubezen bitje Božje. Ljubezen Božja je vstvarila svet in kar na njem prebiva, in ljubezen je tudi nam naredila skrivnost včlovečenja Sinu Božjega. Ljubezen pa mora siliti tudi nas, oživiti v naših sercih nasprotno ljubezen do te skrivnosti.

Beseda Božja se je tudi včlovečila iz ljubezni, da bi našla zopet ljubezen, kdo pa naj bi imel med vstvarjenimi bitji najgorečniji ljubezen?

Ti, o Bog, si razsodil in odločil prednosti svoji materi, materi vredni tvojega Serca, materi, katero si vstvaril

v svoji modrosti, vsegamogočnosti in dobroti. In ta mati je Marija. Ti si jo vstvaril iz ničesa pa brez madeža in vso lepo. Ti si jo odločil od vekov sem kraljico svojemu presvetemu Sercu, in ko si se prvič ozerl na-njo, se ti je priljubila, in ranjeno je bilo tvoje Serce nepopisljive ljubezni. Bog tedaj si je vstvaril mater, katera je vredna zapovedovati njegovemu Sercu. Kdo bi si mogel misliti veči prednosti, kakor je prednost Gospé presv. Serca Jezusovega?

Naša ljuba Gospá presv. Serca je pa tudi od prvega trenutka svojega brezmadežnega spočetja vedila vredno ceniti milost, povzdignjena biti v mater milosti Božje. — Ko je Eva nedolžna iz stvarnikovih rok prejela življenje, se je povzdignila v goreči ljubezni do Njega. Njena duša se je morala topiti ljubezni do Onega, kateri jo je poklical v življenje, da občuduje dela njegove vsegamogočnosti.

Kakošni pa so bili še li občutki naše boljši matere, druge Eve, ko je

v prvih trenutkih svojega spočetja zagledala z duhovnimi očmi čeznatorne zaklade Božjega usmiljenja in ljubezni do človeškega rodu. O, s koliko hitrostjo se je vzdignilo njeno čisto serce v naročji Najvišega, da ogleda predmet svojega gorečega hrepenenja. Na perotah Božje ljubezni v višave zamaknjena, kakor pravi sv. Albert Vel., je pregledovala nezmernost Božjega usmiljenja, ter se vernila od ondod z Božjim Sinom. — Sin Božji začne sedaj živeti življenje milosti in ljubezni v izvoljeni Devici, katero je izvolil mater in kraljico svojega Serca.

Potrudimo se tedaj na pot, katero nam kaže Naša ljuba Gospá presvetega Serca, ker le po tej poti moremo doseči najboljši Serce Jezusovo. Ako hočemo zadobiti milosti, ktere nam je pripravljena deliti naša ljubeznjiva Mati, darujmo in posvetimo se popolnoma Božjemu Sercu, najpoprej pa svoje misli, besede, nagnjenja, terpljenja in opravila, da stori z nami, kakor je njegova sveta volja. In ako so res

naše serca tako vdane in pripravljene, smemo s terdnim zaupanjem pričakovati največih milost v svoje zveličanje iz rok naše ljube Gospé presvetega Serca.

Sklep. Izročimo se danes popolnoma sercu naše ljube Gospé in naj slajšemu Jezusovemu Sercu s ponižno prošnjo zveličane Marjete M., da nepreklicano ostane to naše posvečenje, dokler bo v naših persih bilo serce.

Poročilo

bratovšine „Naše ljube Gospe presvetega Serca“ v pomoč vsim obteženim in obupajočim.

Namen te bratovšine je: moliti za srečen izid vsim tistim, kateri so v dušnih in telesnih potrebah in v obupnem stanu. S tem pa skažemo Mariji gotovo največi zaupanje, kterega imamo do Nje. In ker je ona kraljica Serca Jezusovega, zakaj bi ne zajemala tudi iz njegovega Serca obilno gnad in jih nam revnim ne delila? In kdaj ravno

bolj potrebujemo njene pomoči, kakor v terpljenji, skušnjavah in obupnosti?

Kdo bi pa tudi soštel tolažbe, ktere je ta bratovšina že sprosilá v raznih nadlogah našega življenja? Od junija 1864 do aprila 1873 se jih je nad 7 milijonov priporočilo v naj večih stiskah svojega življenja, ktere prošnje je predstojništvo v Isudun-u izročila brezštevilmim udom v molitev k presvetemu Sercu Jezusovemu.

Take priporočila narastejo včasih na mesec do 300.000. Koga bi ne ginilo v serce, če pride v četertek in nedeljo v to društvo in sliši od vsih krajev svetá brati prošnje, s kterimi terkajo kristijani na svetišé presvetega Serca Marijnega. Zdaj prosi mati zdravja bolnemu otroku, keršanski starši spreobrnjenja zgubljenemu sinu ali grešni Magdalení. Zdaj zopet se slišijo mili klici za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov, za polajšanje dušnih bolečin, za ljubo zdravje, za spravo med sovražniki i. t. d. Iz dna serca pa doní vsim terpečim le en glas, re-

koč: **S** terdmim zaupanjem kličemo k tebi, **Gospá** presvetega **Serca**, k tebi, ki si še edino naše upanje v grozних težavah! In vi prijatelji, naši družniki **N. lj. G.** presvetega **Serca**, prosite tudi vi za nas, sprosíte nam zaželené pomoči.

M o l i t e v .

Bodi češena, o sveta zarija zveličanja, preljuba Gospa Jezusovega presvetega Serca, od vekomaj izvoljena Mati Božja! O ti svetle vrata nebeške! Kdo bo popisal veselje angeljev Božjih, ko so zvedili, da si ti svetu rojena. Koliko je bilo veselje starih očakov in prerokov na dan tvojega rojstva, kateri so leta in leta po tebi zdihovali in tvoj prihod prerokovali! Pa tudi naše duše želé danes, o preljuba Gospa, z

njimi počastiti tvoje čisto spočetje in tvoje veselo rojstvo. O Marija, Gospa Jezusovoga presvetega Serca! vzemi tudi nas v versto svojih častivcev, varuj nas, brani nas in daj, da deležni postanemo odrešenja tvojega Božjega Sina. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena Marija (trikrat).

Drugi dan.

Marija se skerbno pripravlja za visoki poklic postati kraljica Serca Jezusovega.

Serce Jezusovo nas kliče k svetosti.

„In jo popeljem v samoto,
in ji bom na sercé govoril.“
Ozej 2, 14.

1. Darovanje Marijno v temeljnu. — Od prvega začetka živ-

ljenja čuti Marija v svojem sercu neko nagnjenje, katero jo sladko vabi k Gospodu. Pozabljena od sveta, tudi ne iše svojega bogastva na njem. Zemeljsko življenje s svojim minljivim veseljem ji greni, vse bogastvo je sama goljufija, ona hiti in hrepeni za Njim, ki ga ljubi njeno serce, in nihče ji tega braniti ne more. Ona ga najde. Tempelj, sedež Njegovega veličastva, jo je globoko presunil in s svetim strahom navdal kjer On biva, hoče tudi Ona svoj šotor postaviti. — V tihi samoti, med dišečimi daritvami, med petjem levitov in med slavnimi darovi se njena duša z angeljsko lahkoto vzdiguje proti nebesom. Komaj je dopolnila tretje leto, že šeta v svetiše. Angeljski kori spremite jo tjekaj, vzemite jo v varstvo pod svoje peruti, sej je vaša kraljica! „Jeruzalemske hčere so spravile skupaj veliko bogastva, Marija je vse prekosila, ker ima serce Jezusovo v svoj delež.“

Pojdi le tjekaj, o Marija, kjer niso še prestopile noge svetišča, čisteji

device od tebe in duhovni stare zaveze še nikdar niso darovali Bogu prijetniši daritve kakor si ti.

Poglejmo tedaj tukaj svojo Estero pred sedežem Gospodovim in Stvarnikovim polno hrepenenja biti njegova služabnica, kateri pa je kralj nebes in zemlje izročil gospostvo svojega kraljestva in jo postavil, da ona deli vsim dobrote in bogastva njegovega serca.

2. Marija v tempelju. Tukaj se je imelo spolniti nad njo prerokovanje sv. Duha: „In jo popeljem v samoto, in ji bom na serce govoril.“ Najvišji, kateri po besedah sv. Duha upodoblja serca človeške, izobrazuje serce Marijno v sveti tihoti še z veči ljubeznijo in milostjo, kakor pri družih Adamovih otrocih. Brez nehanja dela Božja milost ž njo, nebeški mojster jo hoče storiti sebi nar podobnejši bitje, ktereга presega na lepoti, čednostih in vrednosti edino le serce Jezusovo.

Kar tedaj Marija začne, njena duša je vedno pod varstvom Božjim in nebeško oko čuje nad srcem, v

kterem si je On svoj sedež izvolil. „Moje serce zmirom čuje“, lahko vsigdar Marija reče. In ravno zato je serce naše matere središe, v katerem se strinjajo vsi žarki Božje ljubezni. Sej je ona izvoljena jutranja zarija in oznanovavka Solнца pravice, v imenu vsega človeštva, angeljskih korov in sv. Trojice poklicana pokloniti se Sercu, katero je vse ljubezni vredno.

3. Hodimo tedaj pod varstvom N. lj. G. presvetega Serca po njenih stopinjah, ako hočemo sveto živeti. Serce Jezusovo tudi nam vsim kliče, kakor nekdaž zveličani Marjeti Mariji: „Pomisli, moja hči, če more kateri oče svojega sina toliko ljubiti, tako zelo zanj skrbeti in mu dobrot skazovati, kakor si jih ti od mene prejela in katerih sem ti še zmirom pripravljén deliti. O koliko truda mi je vendar prizadjalo in kako poterpežljivost sem moral s teboj imeti od perve mladosti, v kateri si se nekoliko ustavljalo za menoj iti, da sem te popolnoma predrugačil po svoji volji in te storil

meni dopadljivo“. In zopet na drugem kraji: „Pomisli, da sem svet učenik in da svetost ljubim. Moje čisto serce sovraži vsak madež. Pomisli vendar, da zavoljo svoje neizmerne ljubezni sem se ponižal do tebe, da te učim svetosti in spoznavati moje namene. Mlačne in vnemarne duše mi merzijo in kakor usmiljeno in prizanesljivo ravnam s človeškimi slabostmi, me sili pravica svariti in ojstro kaznovati nezveste.

Sklep: Premišljuj danes vsaj 5 minut prav resnobno: Kakošna je moja svetost, katero serce Jezusovo od mene zahteva.

Poročilo.

Osemdeset tisoč zahval „Naše ljube Gospe presvetega Serca.“

Tisoč in tisočere molitve, sv. obhajila in druge dobre dela, ktere neprenehoma družabniki N. lj. G. presvetemu Sercu pošiljajo, da bi Ona v vsih težavnih zadevah in obupajočim

v Isudunu sprosil srečen izid, dozdaj niso ostale še neuslišane. Kraljica Serca Jezusovega nam še več podeli, kakor jo prosimo, in brezštevne so že sedaj njene milosti. Nad osemdeset tisoč prošenj je bila v teku 9 let milostno uslišala, ktere hrani omenjeno društvo zapisane v znamenje naj večji vdanosti in ljubezni do N. lj. Gospé presvetega Serca. Od dne do dne raste ta velika hvaležnost in na leto dospe in preseže število dvajsetih tisoč. In ne le telesne milosti, kakor čudne ozdravljenja, posebna sreča pri kupčijah, nepričakovan izid v težavnih rečeh in pomoč v naj večji sili; tudi v dušnih zadevah so neizmerne njene milosti. Tù se spreoberne terdovratni grešnik na smertni postelji, drugi krivoverec se poda zopet v naročje sv. Cerkve; zopet drugi je rešen iz velike nevarnosti i. t. d. Vse te milosti padei svojim služabnikom in služabnicam njeno blaženo serce, da bi vnela serca svojih otrok k spoznanju in ljubezni kraljice presvetega Jezusovega Serca.

Tudi mi hočemo nekoliko zgledov v bukvicah popisati. Veliko, neizrečeno veliko jih je zapisanih v letnih poročilih društev N. lj. G. presv. Serca na Nemškem, posebno v mesečni knjižici „Monat-Rosen“.

Vse te milosti in dobrote pa naj nas prvič spodbadajo k velikemu zupanju do presvete Device, ter jo prosimo, da usliši prošnje onih, kateri se ji bodo mesca majnika v Isudunu priporočili. Drugič pa naj naše serca vnemajo, če smo bili morda sami toliko srečni uslišani biti, k hvaležnosti, in združimo svojo zahvalo zahvali onih, katerih serca otroške vdanosti odmevajo časti N. lj. G. presvetega Serca.

M o l i t e v.

Bodi češena, o ponižna dekla Gospodova, preljuba Gospa Jezusovega Serca! katero je angelj Božji našel samotno v premišljevanji nebeških reči, ko ti je naj

visokejši skrivnost včlovečenja Božjega Sina oznanil! Oh, ponižno te prosimo po tvoji ljubezni do svojega Sina Jezusa, ktereга si od svetega Duha spočela, sprosi nam, oh, sprosi nam gnado, da bodo tudi naše duše rade nebeške reči premišljevale, da bodo po njih razsvetljene in vredno prebivališče tvojega Sina postale. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena si Marija (trikrat).

Tretji dan.

Včlovečenje Sinu Božjega.

Marija zadobi v visoki skrivnosti vse pravice materne nad Sercem Jezusovim.

Glej! dekla sem Gospodova.
Luk. 1, 38.

1. Včlovečenje Sinu Božjega. — Marija je mati Zveličarjeva in ostane devica ob enem. Najsvetejši telo Jezusovo je meso in kri prečiste Device. Že se začenja imenitna skrivnost. Marija zapusti šotorišče Gospodovo in se poda v revno hišico v Nazaret, ker jo Bog kliče nazaj; toda življenje naše kraljice ostane enako, od dne do dne raste njeno hrepenenje, željno pričakuje in v gorečih molitvah prosi obljubljenega Odrešenika. In glej! že stoji angelj pred njo ter jo pozdravi „milosti polno“; in v sveti ponižnosti mu more le odgovoriti: „Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi“. — Največi skrivnost je tedaj

dopolnjena. Molimo večno Besedo, ktera se je v prečistem naročji svoje matere ponižala k človeškim otrokom in jim postala enaka, da more tudi terpeti, svét očistiti in oprati greha; molimo njeno ljubezen, ktero nam oznanuje kot Bog in človek, in ljubimo Serce, v katerem so shranjeni vsi zakladi Božje milosti in vsegamogočnosti!

2. Marija ima vse materne pravice do Serca Jezusovega. — Najsvetejši Serce Jezusovo, ktero je studenec Božjih dobrot in usmiljenja za nas tukaj na zemlji in za večnost, je blaženi sad Marijnega serca. In če je Jezus, kakor besede sv. pisma učé, od pervega trenutka svojega včlovečenja v tem sercu bral zapisano voljo svojega nebeškega Očeta, ga je gotovo sililo njegovo presveto Serce k hvaležnosti in ljubezni do svoje matere. Sej vemo, da je hotel na svet priti v hlapčevski podobi in ga odrešiti hudobij, le ko bi bila tudi Marija v to dovolila. In ker se je to zgodilo, ima Marija popolno pravico do Serca Jezusovega

in sme ž njim kot s svojo lastnino ravnati.

In zares glokoko misel je izrekel učeni Bossuet v malih besedah rekoč: „Kaj li dela dandanes presveta Devica, polna ljubezni do Jezusa Kristusa? Ona ga daruje brez prenehanja nebeškemu Očetu. In kedar njeno serce že omaguje in se mora v bridko žalost vtapljati zavoljo nehvaležnosti človeške do neizmerne ljubezni Božje; daruje v zadostenje nebeškemu Očetu neizmernost ljubezni Božje, ktera biva v presvetem Sercu Jezusovem“.

3. Serce Jezusovo hoče tudi k nam priti in mi smo dolžni se k temu Sercu zatekati. N. lj. G. presvetega Serca pa je naša srednica. Naše serca bo pripravila, da ga vredno sprejmemo, kakor je bila pripravila serce zveličane Marjete Marije, kateri je enega dne govoril Gospod sledeče tolažljive besede: „Zročil sem te skerbi svoji sveti materi, da te ona po moji volji izobrazi (pripravi).“ In na drugem kraji pripoveduje omenjena zveličana: „Vi-

dila sem veličasten, prostoren in čudno prijeten kraj. Na sredi je bil sedež samega plamena, v sredi pa je bilo najslajši Serce Jezusovo z rano, iz ktere so vroči in svetli žarki prihajali in so celi kraj razsvetljevali in ogrevali. Presveta Devica je bila tudi na eni strani in nas je vse s temi materinimi besedami k sebi vabila: Pridite bližej, moje hčere, in hraniti vam bom dala dragocenjeni zaklad, kterega je Božje solnce pravice mojemu deviškemu sercu izročilo, ko je devet mescev v njem prebivalo. Razodelo se je potem ljudem, ki pa niso hotli spoznati njegove visokosti in so ga zametovali“. Te besede N. lj. G. presvetega Serca veljajo nam vsim. Kolikor bolj si tedaj prizadevamo njo počastiti, toliko veči bodo tudi gnade, ktere bo Serce Jezusovo nad nas vse izlilo!

Sklep. Pobožnost in vdanost N. lj. G. presvetega Serca naj prihaja iz goreče ljubezni, ktera pa skuša njeno čast tudi razširjevati.

Zgodba.

Kronanje podobe Naše ljube Gospe presvetega Serca v Isudumu na povelje papeževo.

Društvu je 8. sept. 1869 nepozabljiv dan. Pij IX. so veliko slišali od čudežev, pobožnih društev in otroške vdanosti osrečenih do sv. prestola. „O kako dobra je N. lj. G. presvetega Serca“, so zaklicali. Lastnoročno so se podpisali na podobico N. lj. G. presvetega Serca in zraven še besede: „Pij IX., kateri želi Marijo priserčno ljubiti.“ In v dokaz te ljubezni so dovolili papež čudodelno podobo v Isudumu na njihovo povelje slovesno kronati.

Nepopisljivo je bilo veselje celega katoliškega sveta, ko se je razglasila ta milost.

Na dan 8. sept. 1869 pride k nenavadni svečanosti 15 nadškofov, škofov in prelatov iz Francoskega, 800 duhovnov, 30.000 romarjev iz raznih krajev z zastavami svojih društev. Z veliko vnemo in zgovornostjo so pridi-

govali ta dan 4 škofje od slave N. lj. G. presvetega Serca. Na krasno ozaljšanem oltarji sredi neštevilnega ljudstva in pobožne množice se je darovala nekervava daritev. Do solz pa je moral giniti trenutek, kedar so vikši nadškof Bourges-ški obdani od svojih pastirjev v imenu papeževem kot njih zastopnik čudodelni podobi N. lj. G. presv. Serca deli dragocenjene kroni, prvo Božjemu Detetu in drugo na Marijno glavo. — Marija je bila kronana Kraljica Jezusovega Serca.

Od tistega časa pa se množé od dne do dne neštevilne milosti Božje. Na zemlji Marijo kronamo, in sveto nebo se raduje in nam zaradi tega dobrote deli.

M o l i t e v.

Bodi češena, o prečista Devica, Gospa Jezusovega presvetega Serca! ktera po dolgem potu utrujena nikjer nisi prostora najdla,

ampak si mogla v borni štalici svoje Božje Dete roditi! Po tistem veselji, ki je sprehajalo tvoje blago serce, kedar si Jezusa prvi-krat v svoje naročje vzela, te, o mogočna Gospa! ponižno prosimo, zadobi nam, oh zadobi nam to gnado po svojem Sinu Jezusu, da bodo naše serca polne lepih čednost podobne rajskemu vertu in vredne prebivališa našega Zveličarja. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena si Marija (trikrat.)

Četerti dan.

Jezusovo serce v sercu N. lj. G. presvetega Serca.

Kako živi Jezus v našem sercu.

Eden je vaš učenik, Kristus.
Mat. 23, 10.

Jezusovo Serce prebiva v sercu N. lj. Gospé presvetega Serca. — Celih devet mescev je skrit svetu zaklad, kterega ima. Jezus je v sercu Marijnem in le ona občuti veselje njegove pričujočnosti, in angelji samo vedo za Božjo skrivnost. Dozdaj je Bog sveti Devici le po prerokih govoril in jo učil, od zdaj zanaprej pa ji govori po svojem Sinu. In ona posluša njegov glas, in njeno serce je ranjeno njegove ljubezni. Marija živi le za Jezusa, v njem in po njem, in tudi Jezus živi samo za njo, v njej in po njej. O nezapopadljivo združenje! Kdo je v stanu umeti glasove najsvetejših serc, Božje Matere in njenega Sina?

Beseda Božja se je včlovečila, da bi odrešila vse narode, in zdaj mora še željno hrepenenje Njegovo celih devet mesecev skrito ostati. Toda Najvišega sveta volja je to, in vse daritve svete gorečnosti združijo se zdaj v Mariji.

Veliko čudežev je storil naš Odrešenik, dokler je hodil po zemlji, ali največi je oni, kterega je delal v krilu prečiste Device. Na galilejskem morji je zapovedoval šumečim in razburjenim valovom, tukaj pa čudovito pripravlja sveto dušo in rahlja zemljo, ktera ima roditi tisočerni sad.

2. Življenje N. lj. Gospé presvetega Serca. — „Če je sveta Devica, piše plemeniti kardinal Berulle, tako skerbno pazila, kakor evangelist na dveh krajih pripoveduje, na besede družih ljudi, kedar so se obračale na njenega Sina, in jih vse skerbno v svojem sercu hranila in tudi ne ene iz nemar spustila, s koliko večji pazljivostjo je še le čula na notranje navdajanja, na milo vtripanje njegovega Serca“.

Toda Marijino življenje se ne obrača samo na premišljevanje Serca Jezusovega, ona tudi vse svoje dela in nehanja tako vravnava, kakor je lastno materi. Zato pravi sv. Bernardin Senenski: „Ne bojim se terditi, da je Marija, ko je pod srcem nosila Božjo naturo, Božjo moč, svetost in njegovo voljo, imela popolno oblast gospodovati nad Božjimi milostmi, ktere so enako morju, rekam in potokom izvirale iz njenega naročja“. Serce Jezusovo je bilo tedaj tisti predmet, kamor se je obračalo serce N. lj. G. presvetega Serca. Pri njem so bile vse njene misli, želje, nagnjenja in opravila. Ona je lahko rekla: „Moj ljubi je moj in jaz sem njegova, živim, pa ne jaz, ampak Serce Jezusovo živi v meni.“

3. Tudi v nas hoče Jezusovo Serce živeti in sicer: prvič, da smo v gnadi Božji. Dokler je naša duša čista in brez greha, lahko vse svoje dela in opravila darujemo Sercu Jezusovemu in jih združujemo z njego-

vim Sercem, in jih tako zaslužljive storimo za nebesa. To je potem ono življenje, kterega je Gospod zveličani Marjeti Mariji v veliki obilnosti podelil, ko ji je djal: „Glej, moja hči, prišel sem k tebi, da moja duša tvojo dušo nadomesti, da moje serce in moj duh tvoje posede, da samo od mene in meni živiš“. Drugič: po sv. zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, kedar se združi z nami pri sv. obhajilu in ako ohranimo gnado, ktera čudeže dela v naši duši. Zveličana Marjeta je tudi to življenje v vsi obilnosti živela. Kedar sem šla k sv. obhajilu, pripoveduje, sem čutila, kako se je Jezus vselej napovedoval in je mojemu sercu vdihnil življenje, kterega živi sam v presvetem zakramentu, življenje, ktero je skrito pred človeškimi očmi, življenje smerti in darovanja, ter je obljubil pomoč, da lahko storim, kar od mene zahteva“.

O da bi nam sprosil N. lj. G. presvetega Serca milost, živeti življenje Serca Jezusovega.

Sklep. Obiskuj Jezusa v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa in obudi popolnoma kes čez svoj žalostni dušni stan, v katerem se morebiti znajdeš.

Zgodba.

Vstanovitev bratovšine „Naše ljube Gospe presvetega Serca“ v Holandiji.

Bilo je sredi mesca marca l. 1866, ko prejme Hubertina Demarteau, gojenka Ursulinskega samostana v Sittard-u, od svoje matere iz Lüttich-a malo svetinjico s podobo matere Božje. Podobica je naznanjala „N. lj. Gospó presvetega Serca“, ktere ime in podoba sama je bila samostanu še neznaná. Radovedno so popraševale gojenke in nune same, kje Marijo s tem lepim naslovom časté.

Toda vse popraševanje je bilo zastonj. Ker se pa pobožnost v samostanu od dne do dne do neznane Device bolj in bolj razširja in vterjuje, sklenejo enoglasno jo tri in tridesetkrat

z besedami: „N. lj. G. presvetega Serca prosi za nas Boga“, na pomoč klicati. 29. junija tega leta se primeri nesreča, da neka gojenka, Neža Verheggen po imenu, drobno iglo požre, kar je bilo zanjo silno nevarno. Zdravnik sam je bil tudi obupal, da bi ji mogel še življenje oteti. Neizrečena žalost se polasti vsega samostana.

Zdaj pa se spomnijo device čudne svetinjice, ktera se jim je nenadoma toliko priljubila in sklenejo pri njej pomoči iskati. Presrečna posestnica jo hitro vzame z vratu in jo obesi bolni deklici na vrat. Polne zaupanja in s solznimi očmi pošiljajo nune goreče molitve nebeški Kraljici, da bi Ona pomagala, in glej čudo — deklica verže iglo iz sebe, in je brez nevarnosti. Pri takem čudu ni dvomiti, da bi se tudi zaupanje in češenje do presvete Device ne bilo neizmerno pomnožilo. Vsaka bi bila rada imela svetinjico in zvedila za kraj, kjer Marijo posebno časté.

Čakati in moliti pa so morale do

decembra 1867. Ob tem času pa pride v Sittard neka Uršularica v sercu ginjena, kar je vidila v Isudunu, kamor je bila romala. „Nikdar in nikoli ne bom pozabila svetišča N. lj. G. presvetega Serca“, je zaklicala polna veselja. Zdaj je bilo vsem znano, po čemur so toliko časa zastonj hrepenele. V Isudunu tedaj kraljuje N. lj. G. presvetega Serca!

Seveda je morala zdaj vse romarica natanjko razložiti, spraševanja ni bilo konca ne kraja. Dne 6. februarja 1868, ko je bilo vse potrebno dovršeno, je bil omenjeni samostan z nunami in gojenkami vred sprejet v varstvo N. lj. G. presvetega Serca, in sicer prvi v Holandiji. — Hvaležnost je segala še dalje. Lepo podobo N. lj. G. presvetega Serca so ji postavili v Sittardu kot središu tega društva v Holandiji. Letne poročila pričajo, da je omenjeni samostan že okoli 3 milijone udov vpisal in da je bilo v 5 letih več kot 11.000 prošenj uslišanih. Tako si pridobiva N. lj. G. društvenikov in

plačuje zaupanje otrokom, ki ga imajo do svoje matere. Dne 15. septembra 1872 je bila sprejeta Neža Verheggen, ktera je imela svetinjico N. lj. G. presvetega Serca v samostan in je prejela ime: Alfonza N. lj. G. presvetega Serca. Enako stori tudi Hubertina Demarteau, ginjena zavoljo vsega, kar je doživela, in postane 6. jan. 1872 nuna v tem samostanu in se imenuje Marija od Jezusa.

M o l i t e v.

Bodi češena, o presladka Mati in Gospa Jezusovega presvetega Serca, čegar rojstvo so nebeški angelji veselo pesem prepevaje pastircem naznanili! Pastirci pa so hitro vstali in k Betlehemski štalici tekli, Jezusa v jaslicah najdli in ga polni čudenja priserčno molili. O Marija, Gospa Jezusovega presvetega Serca! oh

povzdiguje tudi naše stopinje, da bomo zvesteje svojemu Zveličarju služili, da bo naše serce siromake ljubilo, in da deležni postanemo večnega miru, kterega so angelji veselo oznanovali. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Peti dan.

**N. lj. Gospa presvetega Serca naznani prva
Serce Jezusovo pri obiskovanji svoje tete
Elizabete.**

Apostoljstvo Serca Jezusovega.

Glej, na gorah noge veselega
oznanovavca, in oznanovavca
miru. Nahum 1, 15.

1. Jezus prične svoje apostoljstvo
po sercu „N. lj. Gospé presvetega

Serca“. — Kaj pa hoče Serce Jezusovo precej, ko je jelo biti? Gotovo nič drugega, kakor da se povelečuje Bog v odrešnji duš in da se plamen Božje ljubezni, ktere je polno njegovo serce, tudi po celem svetu razširi. „Prinesel sem ogenj na svet, je djal Gospod, in kaj drugega torej hočem, kakor da gori?“ — Marija pa, ki je vedila vse nježne čutila njegovega serca, mu tudi zvesto pomaga, da doverši svoje imenitne delo. Ona je bila tudi prva poklicana, kot kraljica aposteljnov pokazati veliki vpliv, kterega je imelo Serce Jezusovo, dozdej še pod njenim srcem počivajoče, na ves človeški rod. In zato zapusti svojo hišico in se napoti čez gore, ter donese prve dela svojega apostoljstva hiši tete Elizabete.

Notranje razodevanje Serca Jezusovega ji je prikrajšalo pot in vplamtilo njeno dušo, da je lahko, prišedši k vratom Hebronskim, vskliknila z učencema gredočima v Emavs, rekoč: „Ali ni gorelo v meni serce, ko je

medpotoma Bog čudovito govoril svoji dekli? "

Cvetico spoznamo po njeni vonjavi, svetost Onega pa, ktereга nosi Marija pod srcem, se mora skazati po vnanjem. „Od kod tolika sreča, da me obiše Mati mojega Boga“, zakliče Elizabeta, „zakaj glej! ko je prišel glas tvojega pozdravljenja v moje ušesa, je dete poskočilo od veselja v mojem telesu.“ Luk. 1, 44.

Tolike milosti deli Marija pobožnim dušam.

2. Kaki občutki obdajajo „N. lj. Gospó presvetega Serca“ pri njenem apostoljstvu. — Ko Marija že več ne more prikriti plamteče ljubezni in gorečnosti, s katero jo je napolnilo Serce Jezusovo, zapoje veselo pesem, katero sv. katoliška Cerkev že nad 1800 leti tako radostno ponavlja, ko preslavlja Marijo rekoč: Moja duša poveljuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarji. Moji občutki so zamaknjeni, če slišim ime svojega Zveličarja. Kar ne najdem v sebi, dobim

pri Njem, ker ozerl se je na svojo deklo, On, ki je moja pomoč. Glej! odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi. Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen. Veličastvo svoje in vsegamogočnost je pokazal v svojem včlovečenji, Bog in človek, devica in mati, in dete, katero je vsega-mogočno! In sveto je njegovo ime, in njegovo usmiljenje jim je od roda do roda, kateri se njega bojé“.

3. Ko bi mi češenje do Jezusovega Serca le v svojih persih gojili, bilo bi to kaj nepopolnoma. Prizadevati si torej moramo obuditi, ljubiti in povikšati ljubezen do Serca Jezusovega tudi pri svojih bližnjih. „Postavim te deda mojega serca in vsih njegovih zakladov. Zajemaj in jemlji kolikor poželiš“, je djal nekega dne Gospod zveličani Marjeti Mariji. In zares, ona vsega tega bogastva ni hotla sama vživati. Veselja je vzdihnila, ko je zvedila za sprelepo vpe-ljavo tega češenja: „Od veselja bi mi skorej počilo serce zavoljo zahvale,

da se je pričelo to češenje“, je rekla. Tukaj najdem svojo srečo in tolažbo, tukaj potožim svoje križe in svoje hrepenenje; vse drugo mi ni mar. Ko bi tudi terpela vse bolečine in nadloge, imam tu svoje nebesa. Ni ga torej terpljenja, kteremu bi se z veseljem ne vdala.“

Sinovi in hčere „N. lj. Gospé presvetega Serca“, kaj je ložej, kakor po njenem zgledu in z njeno pomočjo se potruditi, da se razširi vredno češenje Serca Jezusovega?!

Sklep: Premislimo danes, kako bi naj ložej pri svoji družini, rojstnem kraju ali tudi na tujem razširili pobožnost do Serca Jezusovega, s pomočjo „N. lj. G. presvetega Serca“.

Zgodba.

Bratovšina „Naše lj. Gospe“ na Španskem.

V tej deželi se je nova pobožnost v veliko veselje vsim, kteri so kaj k temu pripomogli, neizrečeno hitro raz-

širjala. Bog sam je to preskerbel. Okoli l. 1733 je živel v Valladolid-u pobožen menih iz reda družbe Jezusove imenovan O. Bernard plemeniti Hoyos. Tega si je Bog posebno izvolil, da bi razširjeval češenje Serca Jezusovega. Razodeto mu je bilo tudi v prikazni, kako Marija pripomaga temu češenju. Vidil sem, tako sam pripoveduje, neskončno usmiljenje in dobroto Božjo v podobi Serca Jezusovega. Podobno pa je bilo to Serce veliki ognjeni krogli, in njeni žarki so vso svojo moč v brezmadežnem sercu Marijnem strinjali in od tod se razprostirali po vsi zemlji, jo razsvetljevali in ogrevali.“

○ ○ ○ Ni li to pomenilo tistega češenja, s katerim Marijo preslavljamo z veličastnim imenom: „Naša lj. G. presvetega Serca“? Komaj je bil ta častni naslov Marijin na Španskem razglašen, že se je tudi vstanovila bratovšina po posebni milosti v Tarragoni. Štirideset škofov jo je poterdilo in priporočilo. Po vsih krajih Španske dežele so se množili čudeži, kedar koli so klicali

Marijo s tem imenom. Francoske poročila tega društva so celó na Špansko prestavili. In tudi zdaj, med tolikimi zmešnjavami, ki se tukaj godé, lepo cvete pobožnost „Naše lj. G.“, napolnuje serca katoličanom z zaupanjem in nebo rosi obilno svoj blagoslov na zemljo, česar nam mesečna poročila natanko poročajo.

M o l i t e v.

Bodi češena, kraljica vsih kraljic, Gospa presvetega Serca, ki si Boga porodila, kateri je zvezde vstvaril in čigar rojstvo je čudna zvezda na znanje dala, in po svoji svetlobi tri kralje iz jutrovih dežel k jaslicam pripeljala, da so novorojenega Zveličarja z velikim spoštovanjem in pobožnim sercem molili, ter mu zlata, kadila in mire darovali. Zadobi nam, oh,

zadobi nam, ljubljena mati Jezusova! gnado, da bomo tudi mi neprenehoma darovali svojemu Bogu in kralju kadilo pobožne in priserčne molitve, zlato čiste ljubezni in miro zatajevanja samega sebe. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Šesti dan.

N. lj. G. presvetega Serca prva moli Serce Jezusovo v Betlehemski štalici.

Naša dolžnost je, moliti presveto Serce Jezusovo.

Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo v duhu in v resnici moliti. Jan. 4, 24.

1. Naša ljuba Gospa presvetega Serca prva moli Serce Jezusovo. —

O kaj je moralo pač občutiti Marijino serce pri skrivnosti rojstva Jezusovega?

Marija pa, ki je prva molila novorojenega Zveličarja, ni premišljevala velike skrivnosti samo po vnanjem. Kakor je namreč v starem zakonu veliki duhoven odgernil zagrinjalo in vstopil v svetišče Gospodovo, tako je tudi najčistejši oko Marijino odgernilo človeško naturo Jezusovo in se povzdignilo k ljubezni njegovega Serca.

Angelji Božji oznanujejo veličastvo Božje in mir ljudem na zemlji, Marija pa se vzdigne s svojim duhom do studenca Božjega usmiljenja.

Pastirci hite k jaslicam in pogled Božjega Deteta, katero v hudi zimi ne spava v mirni zibelki, ampak v jaslicah premerzuje, ji gine serce.

Marija, najboljši Mati, terpi s svojim Sinom vred, toda njena duša, kateri je bila znana skrivnost presvetega Jezusovega Serca, moli veliko ponižnost in terpljenje njegovo.

Zdaj pridejo tudi „modri“ iz jutrove dežele, padejo na svoje kolena

in darujejo Mesiju skrivnostne darila. Kako terdna je bila njih vera! in kdo bi jih tudi v resnici ne občudoval! Samo notranji glas jih je klical, in vendar ga slušajo in se podajo na daljno pot molit Kralja, kterega pa najdejo v veliki revšini, kateri ima tudi vse znamenja najnižjega hlapca kakega pozemeljskega kralja. Marija kaže tukaj še veličastnejše lepoto svojega serca, zakaj ona ne moli samo kralja, ampak Serce onega kralja, kateri se je izročil svojim hlapcem, da so ga v smert odpeljali. Karkoli tedaj vidi njeno oko in karkoli sliši njeno uho in vsaki najmanjši občutljej, to ona dobro ve, pride le iz Serca Jezusovega.

2. Serce Jezusovo razodeva svojo ljubezen svoji materi. Odkar je večna Beseda meso postala, je njegovo Serce, popolnoma serce Marijno, kar ona tudi v resnici občuti. V Betlehemski štalici pa prične zopet novo življenje, in svoje občutljeje tudi po vnanjem naznanja. Vse dela, ktere je Jezus delal, so bile dela njegovega Serca, s

kterimi je hotel narpervo častiti svojega nebeškega Očeta pa tudi svojo mater razveseliti in jo deležno storiti vsih teh dejanj. Kaj je moglo pač občutiti serce najboljši matere, ko je prvič k sercu pritisnila nebeško Dete, od kterega je dobro vedila, da je čista ljubezen, tako rekoč vse le eno Serce? Kedar je zaslišala njegovo jokanje, kedar sta se srečala s pogledi, ali kedar je proti njej stegoval svoje male ročice, o takrat je občutila v svojem sercu, kako ji skuša in želi tisočerno in vsaki trenutek pokazati neizmerno svojo otroško ljubezen!

3. Tudi nam se je razodelo Serce Jezusovo, gotovo ne iz drugega namena, kakor da se spomin njegove ljubezni v naših sercih poživi. Nič drugega ne želi Jezus, kakor da spoznamo dela njegove neizmerne ljubezni do nas vsacega in da pri takem premišljevanji omeči serca mlačnih, vne-marnih, celo brezbožnih kristijanov. Zato pa nas nebeški učenik le k svojemu Sercu tako pogosto vabi. Sej

pa nam tudi v resnici njegovo Serce kaže, zakaj je prišel na svet, kaže nam obilne skrivnosti in milosti, s katerimi nas obdaruje. „Serce Jezusovo me je zagotovilo, pripoveduje zveličana Marjeta, da ima tako veliko dopadajenje nad tistimi, kateri ga spoznajo, ljubijo in časté ter se njemu zročé in posveté, da nobeden onih pogubljen ne bo. In kakor je to Serce vir vsih milost, jih hoče tudi obilno razliti nad vse tiste kraje, kjer se bo častilo to presveto Božje Serce.“ Se bi li čudili, zakaj Marija posebno v današnjih časih nam svojim otrokom Serce Jezusovo tako priserčno v darilo ponuja?

Sklep. Prosi Marijo, da z njeno pomočjo obudiš v svojem sercu gorečo ljubezen do presvetega Serca.

Zgodba.

*Bratovšina „Naše ljube Gospé presv. Serca“
na Laškem.*

Izmed obilnih milost, ktere je ta dežela po priprošnji N. lj. G. presve-

tega Serca že prejela, je gotovo največih ena tudi ta, da je naenkrat ponehala kolera v Trinapoli v pokrajini Fožija, kjer je neizrečeno hudo razsajala. Brez števila jih je pobrala v mescu majniku l. 1867, kakor pripoveduje pisatelj, ki je vse z lastnimi očmi vidil. V enem mescu se je zmanjšalo prebivavstvo za desetino. Bolezen divjale še dalje, strah in grozo ljudstva bi bilo težko popisati. Ni je bilo družine, kateri bi ne bila v tem malem času neusmiljena smert pobrala očeta ali mater, ali katero drugo ljubljeno osebo. V malo dnevih, pravi pisatelj, obžaloval sem tudi jaz zgubo čvetero svojih najdražjih prijateljev. Zbegano ljudstvo jame pomoči iskati pri svetnikih, kateri so že večkrat v sili pomagali. Toda vse je bilo zastonj. Šlo je dalje s procesijo k Mariji z imenom: N. lj. Gospá Karmeljske gore, sv. roženkranca, Lavretanska, Zmagovavki ... bolezen pa le še huje mori.

Slednjič se spomnijo N. lj. G. presvetega Serca, katero so iz poročil iz

Isuduna spoznali, se k njej zatekó in pri njej pomoči išejo. Hitro izpostavijo v cerkvi njeno podobo v očitno češenje in obhajajo devetdnevnicó. Poslednji večer blagoslové z omenjeno podobo Marijno zbrano ljudstvo, vse družine in celi okraj, in priserčno prosijo Kraljico Serca Jezusovega, da bi odvernila Božjo šibo. In glejte čuda! prihodnji dan 10. junija 1867 popolnoma poneha bolezen, in dan pozneje sežgo na očitnem kraji med gledanjem brezštevilnega ljudstva mertvaški voz, na katerem so merliče k pogrebu vozili.

Iz hvaležnosti za tako milost sklenejo prebivavci mesta postaviti Naši ljubi Gospej presvetega Serca podobo in njej posvetiti marmeljnati oltar. Obljubo so tudi spolnili, in vsaki dan se opravlja nekervava daritev nove zaveze na tem oltarji. — Društvo se je zelo razširilo, odkar dohajajo poročila velikih milost, ktere Marija deli po Sicilijanskem, Sardinskem, v Rimu, Neapolu in po družih laških mestih. Šestdeset laških škofov je živo pripo-

ročilo to bratovščino. Tudi imajo že podružnico za Laško v mestu Osimo in mesečne poročila enako drugim deželam razglašajo dobrote in milosti, ktere Bog skazuje ljudstvu na priprošnjo „N. lj. Gospé presvetega Serca“.

M o l i t e v.

Bodi češena, o zvesta spolnovavka postave, Gospa presvetega Jezusovega Serca, ki si štirideseti dan po porodu svojega edinorojenca Bogu darovala in zanj dar ubogih opravila! Po tistem sedmerem meču, kterega ti je tačas stari Simeon prerokoval, nam zadobi, o sveta Devica, Gospa presvetega Serca! pri svojem Sinu to milost, da vse nadloge in težave sedanjega življenja voljno terpimo in Božjo voljo stanovitno spolnujemo, da bomo

na koncu svojega življenja veselo reči zamogli: Zdaj, o Gospod! spusti svojega hlapca po svoji besedi v miru, ker moje oči so vidile tvoje zveličanje. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Sedmi dan.

N. Lj. G. presvetega Serca se vdeleži našega odrešenja.

Naše posvečenje Sercu Jezusovemu.

Rodila bo sina, in imenuj njegovo ime Jezus. Mat. 1, 21.

1. Naša ljuba Gospa presvetega Serca polna milosti zavoljo zasluženja Serca Jezusovega. — Jezus Kristus je naš Odrešenik. Če pa Jezus Kristus naš Gospod in učenik vse iz čiste

ljubezni do nas stori, gotovo je Marija, najljubši hči njegovega Serca, tudi najperva prejela od njega nebeške zaklade. Za Jezusom Marijo prvo častimo, in kako bi je tudi ne, sej je ona od prvega trenutka svojega spočetja lahko zaklicala: „Očišena sem v kervi Jagnjetovi, katero je zaklano od začetka sveta. Sleherna kaplja njegove Kervi je lepoto moje nedolžnosti in mojo slavo poveličala.“ In ko bi ena sama kaplja svete Rešnje Kervi milijonov ljudi rešila pogubljenja, kaj je občutilo Marijino serce, v katerem se je pretakal studenec svete Kervi, preden se je izlil nad grešno ljudstvo? Kdo bi prečisti Devici vredno hvalo zapel, njej, kateri je glede zaslug Serca Jezusovega ostala vse življenje brez madeža, in sklenjena popolnoma z njim, tudi k odrešenju človeškega rodu pripomogla?

2. Ime Jezusovo je bilo „N, lj. Gospej presvetega Serca“ vir pravega spoznanja in milosti. — Od vekomaj je bilo sklenjeno, in angelj je oznanil,

naj se včlovečeni Sin Božji „Jezus“, t. j. Zveličar, imenuje. Marija je to sveto ime tudi vselej z največim spoštovanjem in ljubeznijo izgovarjala in okusila nebeško milobo, koja je zapadana v tej skrivnosti. Po pravici je smela reči z nevesto v visoki pesmi od svojega sina: „Njegovo ime je razlito olje“; balzamovo olje, ktero pride v dno moje duše; je olje Božjih milost, je vzrok mojega spoznanja, je hrana moji duši, je moja moč in moje veselje. Prevzvišeno ime Jezusovo je Mariji edina misel, njen jezik ga v milih pesmih popeva in njen duh pregleduje globočino njegovega imena. Ime Jezus je slednjič Mariji svetla luč, s ktero nam razsvetli visoko skrivnost svojega včlovečenja.

3. Jetniki smo bili, in Jezus nas je vse odrešil. Njegovo Serce je plačalo neizmerni dolg, iz njegovega usmiljenja smo vsi zajemali, zato se pa tudi imenu Jezusovemu priklanajo kolena, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. — Češenja vredno ime Jezu-

sovo je bilo zveličani Marjeti Mariji narimenitnejši vzrok največi čast skazovati presvetemu Sercu. Nebeški učnik sam, kakor ona pripoveduje, ji je poplačal njeno pobožnost do presvetega imena s tem, da ga je s svojo čisto ljubeznijo vtisnil njeni duši. — Prosimo tedaj tudi mi „našo lj. G. presvetega Serca“, da nam pomaga vse zaklade imena Jezusovega prav spoznati in ceniti.

S k l e p: Zgovarjaj in piši vselej z največim spoštovanjem ime Jezusovo.

Zgodba.

*Bratovšina „n. lj. Gospé presvetega Serca“
na Irskem.*

V Kumberlandu na bregovih irlandskega morja si je „N. lj. G. presvetega Serca“ posebno svoj sedež izvolila in brez števila milost že svojim otrokom skazala. Prečastiti misijonar v Kleator-u, G. Brierley poroča 1. decembra 1868 to-le:

Pred štirimi mesci nastopim o-skerbovanje sv. misijona v Kleator-u. V prvem svojem govoru sem že fa-ráne pozorne storil na pobožnost in bratovščino N. lj. Gospe presvetega Serca. Ljudem je moje priprosto raz-laganje precej globoko v serce seglo, in koj so začeli Marijo s tem naslo-vom častiti. To me stori serčnega, naročim zdaj podobo „N. lj. G. pre-svetega Serca“, ter oznanim, da jo hočem 15. avgusta med slovesno pro-cesijo na njen oltar postaviti, in obljubim v pridigi, da bo Marija svojo moč nad Sercem svojega Sina s terdnim doka-zom in zgledom očitno pokazala.

Imenitni dan napoči. K procesiji se zbere silna množica ne le katoli-čanov, ampak tudi nekatoličanov; še celó razkolniki in drugoverci so viditi semtertje. Protestantje, presbiterijani in metodisti kaj zvesto poslušajo, da bi le kake besede ne preslišali. In od tega dalje se je vstanovilo češenje „N. lj. G. presvetega Serca“.

Dne 14. septembra vstanové skof

bratovščino, in hvalevredna naprava je obilno sadu rodila. Na stotine grešnikov lahko imenujem, kateri so se na priprošnjo „N. lj. G. presvetega Serca“ resnično spreobrnili. Le enega naj omenim, ki je že sedem let v gerdi razuzdanosti živel, pa se vendar v to bratovščino vpisal. Čez tri tedne iz hvaležnosti začne pripovedovati, rekoč: „Kako je vendar le Bog dober, da mi je dodelil milost, se v bratovščino vpisati! Ko sem večkrat med dnevom klical Marijo na pomoč, kmalo čutim v sebi velike želje se spovedati. Toda sramota spoznati svoje razuzdano življenje se je boljšemu spoznanju neizrečeno upirala, posebno še pretečeno jutro. Toda klical sem „N. lj. G. presvetega Serca“ na pomoč, in Božja milost je zmagala. Nikdar, mislim, se še nisem tako čisto in skesano spovedal. Svoje rešenje imam zahvaliti edino le „N. lj. Gospej presvetega Serca“.

M o l i t e v.

Bodi češena, o preljuba Gospa Jezusovega presvetega Serca, ki si na angeljnovó opominovanje neutegoma v temni noči s svojim preljubim Detetom Jezusom v Egipt bežala in ondi delj časa v revšini in žalosti prebivala. Oh naj nas uči tvoj zgled, da se urno ognemo vsaki skušnjavi, ktera nam žuga raniti dušo, ktero nam vedno peklenški trinog zalezuje, da bi jo pahnil v večno nesrečo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Osmi dan.

N. lj. G. presvetega Serca, Kraljica Serca Jezusovega.

Serce Jezusovo naše kraljestvo.

Božje kraljestvo je znotraj
v vas. Luk. 17, 21.

1. Serce Jezusovo kraljuje v sercu „n. lj. G. presvetega Serca.“ — Angelj je oznanil, da bo Jezus kralj, in da njegovega kraljestva ne bo konec. Kako so se spolnile te preroške besede angeljeve? Modri pridejo iz jutrove dežele in prašajo po Jeruzalemu, kje je novorojeni kralj judovski, in že mora Jezus bežati v pregnanstvo, da se odtegne jezi Herodeževi. Cvetno nedeljo z veliko slavo sprejme Jeruzalem svojega kralja in mu kliče „hosana“, in nekaj dni pozneje ga vidimo s ternjevo krono na glavi, pri stebru privezanega in terst mesto kraljevega žezla v rokah imeti.

O Jezus! kje je torej tvoje pravo kraljestvo, v katerem želi tvoje Serce

kraljevati? Nazaret te zaničuje, bežati moraš iz Betlehema, in križajo te v Jeruzalemu

Ti, o Gospod! pa si govoril po svojem evangelistu, da Božje kraljestvo je znotraj v nas, v naših srcih. Resnične so tvoje besede, ali izmed vsih src zbral si si eno, v katerem je tvoj poglavitni sedež in katero serce je pred vsimi drugimi s posebno milostjo obdano vživati vse tvoje veličastvo. In to serce, je serce „n. lj. G. presvetega Serca“. Sej te je pa tudi sprejelo to njeno serce z najčistejši ljubeznijo, in kedar si ga v last sprejel, je tvoje veličastvo bilo zadovoljno rekoč: „Všotoril sem se kot kralj na sveti gori Sijonski.“ —

Nebeški učenik je razodel sv. Mehtildi, da hoče vedno prebivati v sercu sv. Jederti. O kolika je bila še le radost njegova in veselje, ko si je stanovanje izvolil v sercu „n. lj. Gospé presvetega Serca!“ —

2. Naša lj. G. presvetega Serca kraljuje nad Sercem Jezusovim. —

Kakor pa Serce Jezusovo hoče prebivati le v sercu Marijnem, tudi prečista Devica ne išče drugod svojega kraljestva in svoje sreče, kakor le v Sercu Jezusovem. Tukaj je njeno prebivališče, njeni zakladi in vsa njena čast. Serce Jezusovo je popolnoma v njeni oblasti. Ona je varhinja njegovih zakladov, ona je prva v njegovem kraljestvu; Marija ima celo zavoljo materne oblasti pravico gospodariti z neomejeno močjo. Sej govori ona Jezusu po besedah sv. pisma; „Moj sin! zapovedi tvojega Očeta in postava tvoje matere naj bodo zmirom sklenjene v tvojem sercu“. —

3. Zveličana Marjeta Marija piše tako-le: „Češenja vredno Serce Jezusovo želi tudi v naših sercih vstanoviti kraljestvo svoje čiste ljubezni in pokončati kraljestvo hudobnega duha. Priserčno je to njegovo hrepenenje in obilno plačilo je obljubil onim, kateri imajo resnično voljo in si tudi prizadevajo za njim hoditi in se tudi pomočkov posluževati, ktere on vsim ponuja.

Da pa to dosežemo, je dvojno potrebno: prvič prepustiti Mariji po zgledu Jezusovem popolno oblast, da gospoduje s svojo materno močjo nad našimi serci, drugič prositi „n. lj. Gospo presvetega Serca, da nam sprosi milost v duhu in resnici služiti Sercu Jezusovemu. Njemu služiti pa se pravi popolnoma se njegovi volji podvreči, in kedar se to tudi zgodi, bomo tudi kraljevali s kraljem vsih kraljev, sej njemu služiti je prav za prav kraljevati.

Sklép. Poišimo skerbno in odpravimo tisto pregreho, ktera je napoti, da ne pride Jezus s svojim kraljestvom v naše serca.

Zgodba.

*Bratovšina „n. lj. Gospé presvetega Serca“
na Angleškem.*

L. 1866, ko se je po Angleškem komaj še semtertje slišalo ime „N. lj. Gospá presvetega Serca“, so prečastiti gospod Manning, vikši škof Vest-

minsterski že pisali te-le lepe besede: „Zelim, da bi se ta bratovšina tudi v moji škofiji vpeljala in razširila k večji časti brez madeža spočete Matere Božje, ki je tudi naša Mati, in zdaj ravno njeni otroci toliko zaničevanja uživajo.“

— Prevzvišeni veliki škof hočejo sami svoje verne s to pobožnostjo soznani in govore o tem predmetu na prižnici (v Boiswater-u) sv. Rešnjega Telesa dan v cerkvi, katero imenujejo: „Marija pri angeljih“. Veliko prošenj je Marija uslišala, in vikši škof so posvetili v Londonu eno duhovnijskih cerkva „N. lj. G. presvetega Serca“, ktera se odslej le tako imenuje.

Posebne milosti, ktere deli Kraljica Serca Jezusovega na Angleškem, je spreobrnjenje protestantov in njih vernitev v katoliško cerkev. Štiri in trideset let je molila irska gospa za svojo hčer, ktera je v svojem zakonu z angleškim protestantom, zapustila katoliško vero. Toda molila je reva brez vspeha. Ko pa gospa zve za pobožnost in bratovšino „N. lj. G. pre-

svetega Serca“, se z novim zaupanjem in serčnostjo zateče k pomočnici „v nevarnih obupajočih zadevah človeškega življenja“ — in zgubljena ovčica slisi zopet glas Jezusov in se verne v katoliško Cerkev nazaj.

Tudi neka druga gospa pa je bila sama tako nesrečna, da je odpadla od svete vere, ko se je omožila z angležem, protestantom. Trideset let je preživela v takem stanu. Pobožne nune tistega samostana pa, v katerem je bila izrejena, so jo skrivaj vpisale v bratovšino „N. lj. G. presvetega Serca“. — In glejte ljubezen Marijno! Komaj preteče nekaj dni, zvedó pobožne gospé, da se je nesrečnica popolnoma spreobrnila. — V plačilo otroškega zaupanja in ljubezni tedaj je sprosila „N. lj. G. presvetega Serca“ spreobrnjenje omenjene osebe in storila že tukaj na zemlji veselje svojim častivkam.

M o l i t e v .

Bodi češena, o podoba vsih svetnikov, Gospa presvetega Serca, ti, ki si iz goreče ljubezni do Boga dvanajst let starega Jezusa v Jeruzalemski tempelj peljala, in potem tri dni zgubljenega iskala in ga v svoje priserčno veselje med učeniki našla! Sprosi nam, oh, sprosi nam, o Marija! milost, da mi po tvojem zgledu Boga nikoli zapustili ne bomo in ko bi ga kedaj po svoji zanikernosti in nemarnosti pozabili, stori, oh stori preljuba Gospa, da naše oči ne bodo poprej zaspale, dokler njega, ki je sladko veselje našega serca, zopet ne najdemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas

Boga. Amen. Češena si Marija
(trikrat).

Deveti dan.

**N. lj. G. presvetega Serca vživa popolno
zaupanje in ve vse skrivnosti Serca
Jezusovega.**

Serce Jezusovo nam je zaklad modrosti in
svetosti.

1. Serce Jezusovo odkrije svoje skrivnosti „n. lj. G. presvetega Serca.“ — Jezus je prerok nove postave, zapovedovavec ljubezni največi in prerok vsih prerokov. On pride na svet, da nas podučí o prihodnjem življenji in nam pokaže neizmerno ljubezen svojega nebeškega Očeta. On vstanovi dalje svojo Cerkev, ktera zvesto in nespremenljivo hrani njegove nauke, ker jo je ravno zidal na skalo. Nebo in zemlja bota prešla, njegove besede pa vekomaj ne bodo prešle. Resnično, Jezus je prerok, in še več kakor prerok.

Njegove preroške besede se ozirajo na vse čase, na vse ljudstva, na vse serca.

In kdo bi mogel vredno in dostojno premišljevati njegove skrivnosti, ker je On sam krona Božje nezapodljivosti in največi skrivnost? Sej kar njegove usta govore, je le kapljica proti morju njegovega spoznanja. Toda med Sercem Jezusovim in Marijnim vlada gotovo najpriserčnejši zaupljivost in si razodevate najglobokejši čutila. Njune serci govorite, akoravno jezik molči. Jezusovo Serce je govorilo Marijnemu, ko je Jezus otrok še spaval v zibelki, ko sta bila na begu v Egipt, v mirnem spanji kakor tudi v prijaznem kramljanji. Razodeval se je svoji materi s čeznatornim razsvetljenjem že v mladosti, katero je pa enako dobro razumela, kakor poznejše nauke, ko je stopil očitno med svet. To priserčno sporazumljenje obeh serc pa je obilno obogatilo spoznanje „n. lj. Gospé presvetega Serca“, katero je skrito v skrivnosti presvetega Jezusovega Serca.

2. Naša lj. Gospa presvetega Serca hoče tudi nam pomagati, da vredno spoznamo Serce Jezusovo. — V nebesih gleda „n. lj. Gospa presvetega Serca“ popolnejše, kakor angelji in svetniki z obličja v obličje Jezusa in njegovo Serce, katero zapopada v sebi vso visokost, ljubezen, milost, zasluženje in veličastvo Božje. Mariji je znano njegovo usmiljenje in njegova ljubezen do nas vsih; znano tudi nebeško veselje, kterega nam je pripravil, in vse dobre, ktere nam je dodeliti pripravljen. Mariji ni prikrita stopnja tiste svetosti, katero lahko dosežemo tudi mi, če zapustimo nečimernost vsega posvetnega in se obračamo za Solncem resnice. Ona pa tudi žalibog vidi, kako malo ljudi še na zemlji v resnici pozna Jezusovo Serce. Marija z žalostjo gleda mlačne kristijane, kateri se ne zmenijo, hudobneže, kateri zasramujejo to Božje Serce. Nima ga pa tudi večega hrepenenja, kakor vsemu svetu odkriti gorečo ljubezen Serca Jezusovega.

3. Kdo še ni občutil, če je prav priserčno in zbrano molil, notranje žalosti zavoljo svojih grehov, s terdnim sklepom svoje življenje poboljšati, in serčnosti, ktera mu je dajala pogum svoj križ voljno na ramo zadeti in za Jezusom iti?! In nihče drugi ni govoril našemu sercu kakor Serce Jezusovo s svojo milostjo. O kaj bi nam Serce Jezusovo vsega ne razodelo, ko bi se k njemu zatekli in njega premišljevali! Zveličana Marjeta pripoveduje, da se ji je nekđaj prikazal naš Zveličar, ko je po večernicah brala iz duhovnih bukev, in ji to-le govoril: „Brala boš iz bukev življenja, v kterih je vsa skrivnost ljubezni zapopadena.“ Odperl je potem svoje Serce, v kterem je vidila zapisane te-le besede: „Moja ljubezen se kaže v terpljenji, zmaguje v ponižnosti in se veseli v edinosti“. To si je Marjeta tako dobro zapomnila, da nikdar več ni mogla pozabiti. Prosimo torej tudi mi „n. lj. Gospó presvetega Serca“, da nam sprosi milost brati v bukvah Božje ljubezni.

Zgodba.

*Bratovšina „n. lj. Gospé presvetega Serca“
na Poljskem.*

Že pred l. 1865, preden so jele izhajati letne poročila bratovšine „N. lj. G. presvetega Serca“, se jih je na Poljskem veliko v to bratovšino oglasilo in pri predstojništvu v Isudunu vpisalo. Tudi tukaj je ljudstvo veliko milost zadobilo od „N. lj. G. presvetega Serca“, kar je veliko pripomoglo, da se je bratovšina tako hitro razširila. Dandanes je v tej katoliški deželi že dosti krajev posvečenih „N. lj. G. presvetega Serca“, in prošnje, ktere Marija usliši, dosti glasno pričajo, kako prijetno je njej to čišenje. „Tisti čas, ko ste prvo pismo od mene prejeli“, piše l. 1866. predstojnik duhovne družbe v Krakovem, „je bila naša naselitev sv. Jožefa, ktero sem Vam priporočal, v silno žalostnem stanu. Sovražniki Božji so se že veselili svoje zmage in se posmehovali našemu pogubljenju.

Ali komaj smo poterjali pri svetišu „N. lj. Gospé presvetega Serca“ v Isudunu, smo precej čutili njeno mogočno varstvo. In od tedaj imamo mir pri nas“. V Staniulku na avstrijskem Poljskem se je posebno srečno in hitro razširila omenjena bratovšina, kakor nam spričujejo poročila od mesca aprila 1869, ktere naštevajo dolge verste novih družtvenikov, ki so pristopili v bratovšino „N. lj. Gospé presvetega Serca“.

M o l i t e v.

Bodi češena, o preblaga Devica, naša ljuba Gospa presvetega Serca, kteri je bil Jezus, Božji Sin, radovoljno pokoren, kterega si ti kakor najskerbnejši mati redila in mu kakor svojemu Bogu neprenehoma služila! O ljubeznjiva mati našega Gospoda Jezusa, skaži se mater vsim,

kteri njemu služijo, in daj nam ljubezen in pokoršino do svojih predpostavljenih, ker je tudi Jezus hotel biti ljudem pokoren. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija. (trikrat).

Deseti dan.

N. lj. G. presvetega Serca se daruje Sercu Jezusovemu.

Darovanje samega sebe Jezusu je najviši stopinja pobožnosti in vdanosti Sercu Jezusovemu.

In tvojo lastno dušo bo meč presunil,
da se misli razodenejo iz mnogih serc.
Luk. 2, 35.

1. Serce Jezusovo in serce Marijno se združite v eno daritev. — Marijo vidimo iti v tempelj, da daruje ondi Jezusa. Dovolila je bila namreč

pri pozdravu angeljevem postati mati Najvišega; današnji dan pa jo zopet vidimo, kako dovoli v daritev svojega ljubega Sina, kterega je položila v naročje višega judovskega duhovna. Angelj Gospodov jo je pozdravil z milostmi obdarjeno, Simeon ji prerokuje, da bo meč presunil njeno serce. Ker so se imele po besedah sv. pisma ob času te skrivnosti razodeti misli mnogih serc, prevdarimo pred vsem drugim danes le misli Serca Jezusovega. Naš Božji Zveličar je daroval že pri svojem rojstvu svoje Serce nebeškemu Očetu in danes ponavlja slovesno svojo daritev po rokah svoje matere. Sveta volja njegova je bila, da se je zgodilo vse to v Jeruzalemskem tempelju, kjer je bil duhoven stare zaveze priča njegovega darovanja, katero je bilo predpodoba kervave daritve na gori Kalvariji; in da je bila proglašena presveta mati prihodnjim rodovom za mater bolečin, ktere serce je presunil sedmeri meč, ker je hodila v svojem življenji natanjko po njegovih

stopinjah. Mater vredno svojega Serca si je izvolil, zato jo danes povabi, da se z njim vred daruje, se vdeleži njegovega terpljenja, pije iz keliha njegovih bridkost in pod križem žalujoča opravi duhovno službo. Serce Jezusovo vidim odperto in v njem veliko skrivnost, da je serce „n. lj. Gospe presvetega Serca“ vredno spoznano bilo z njim na zemlji terpeti, pa tudi z njim v nebesih kraljevati.

2. Naša ljuba Gospa presvetega Serca radovoljno sprejme terpljenje presvetega Jezusovega Serca. — Sercu Marijnemu so bile znane največi skrivnosti. Ona ni preslišala nobene besede in nobenega zdihljeja in nobene bolečine svojega Sina. Sivi starček Simeon prerokuje od Božjega Deteta, Ana ga jemlje v misel, Marija pa premišluje v sveti tihoti, toda ta tihota odkrije nam vso skrivnost, ki se ravno godi. Ko ji je prinesel angelj pozdravljenje, imenovala se je deklo Gospodovo, bi bilo morda še treba ponavljati z besedami, kar je z neizbris-

ljivimi čerkami vtisnjeno njeni duši in česar nas živo prepriča vsako njeno dejanje? In to sveto opravilo hoče Marija povsod in vsaki čas nadaljevati. Marija si ne želi smerti, kakor Simeon, in ne govori: „Pusti, o Gospod! v miru umreti svojo deklo, ker so vidile moje oči tvoje zveličanje.“ Ne tako, Marija mora terpeti, ona si želi življenja, da terpi z naj svetejšim Sercem, kteremu je v vsem popolnoma podobna.

Sveti Frančišek Salezijan je rekel: „Ali ljubiti ali umreti“! Sv. Katarina Senenska je klicala besede: „Zmirom terpeti, nikdar umreti“. Največi in najlepši znamenje ljubezni do Boga je v njih zapopadeno, toda Marija jih še daleč vse prekosi. Ona je hotla terpeti največi bolečine, ker je bila enako velika njena ljubezen. Meč, kteri je imel presuniti pri Simeonovem prerokovanji njeno dušo, je oni meč, kteri je tudi prebodel Serce Jezusovo njenega Sina! Kakor se žalostí Serce Jezusovo, ko vidi toliko nečast, ktera se godi veličastvu Božjemu, in ko

vidi, koliko duš se pogubi, ktere so vse odrešene z njegovo drago kervijo; terga neizmerna bolečina tudi Mariji materno serce, kedar vse to premišljuje. Marija terpi torej, kakor mati Božja, pa tudi kot mati vsega človeškega rodu. In kako ona vse te bolečine prenaša? Pomisli, kristijan, da Marija ni popraševala po velikosti, številu, času in vzroku svojim bolečinam. Svet raja v grešnem veselji in pijani svojo dušo; — Marija pa terpi za nas vse — iz ljubezni. O nebeška cvetica, kedaj te najdemo tudi mi?!

3. Pomislimo danes, bratje, in si globoko zapišimo v serce, da, kolikor veči je naša vdanost do Boga, toliko veči milosti smemo pričakovati od Serca Jezusovega. „Moj Bog, rekla je večkrat zveličana Marjeta Marija, ali me boš pustil živeti brez križev in nadlog, če hočem tvojemu Sercu enako vravnati svoje življenje? In vidila je potem visok križ, pa konca ni mogla do-gledati, in na križu je bilo polno cvetic.

Ta prikazen je pomenila veliko terpljenje, ktereга je morala potem v resnici prestati. „S časom, je slišala glas, bodo popadale cvetice druga za drugo na tla, ostalo pa bode ternje, katero je zdaj zakrito s cveticami, da se ne ustrašiš že naprej zavoljo človeške slabosti.“ To jo je pokrepčalo, in ko je dosegla svoj križ, je zapisala sprelepe besede: „O da bi pač spoznale vse one duše, ktere, daleč od posvetnega hrupa, želé v čednostih napredovati, kako edino potrebno je umreti svetu, njegovemu peželenju in nasitovanju lastnih nagonov, in se popolnoma prepustiti Božjemu voditelju, ki nas v čelničju svojega milega serca dovede v varno zavetje. Povabim in prosim vas, darujte svoje telesne pa tudi dušne zadeve Sercu Jezusovemu. — Prosimo tudi mi to milost, in Jezus nam je ne bo odrekel zavoljo priprošnje „n. lj. G. presvetega Serca“.

S k l e p. Sklenemo danes popolnoma se vdati v Božjo voljo in vse skušnje, ki nam jih pošlje, do konca

življenja z veseljem sprejeti iz njegove Očetove roke.

Zgodba.

Bratovšina „n. lj. G. presvetega Serca“ na Belgijskem. — Čudno ozdravljenje hude in že sedemletne bolezni, po priprošnji n. lj. G. Gent (Belgija) 4. sept. 1869.

Že nad 7 let, (tako pripoveduje sestra Inocencija), sem imela hudo bolezen v herbtancu, le z bergljami sem mogla še dalje laziti, vsako še tako izbrano zdravilo mi ni kar nič pomagalo, bolezen mi je bila od dne do dne hujši. Naposled sem popolnoma omagala. Na duši, kakor tudi na telesu sem bila že popolnoma oterpnila, nobenega uda že nisem mogla ganiti. Ko zapazi častitljiva mati moj žalostni stan in mene zapušeno od zdravnikov, napravi v samostanu devetdnevnicu na čast sv. Jožefu za ljubo zdravje. Toda deviški ženin je prepustil vso čast prečisti Devici. Dne 23. majnika se začne devetdnevnicu na čast „N. lj. Gospej presvetega

Serca“. Zvečer 31. majnika (praznik Naše lj. Gospe) bilo mi je posebno hudo in že sem se zročila vsa v Božjo voljo! Toda kaj se zgodi! Drugo jutro ne čutim več bolezní. Skušam vstati. Koliko veselje in kolika sreča! Popolnoma sem ozdravela. Oblečem svojo obleko in v največi začudenje vsega samostana grem lahko k sveti maši. Čez nekoliko dni srečam zdravnika, kateri od vsega, kar se je zgodilo, ni nič vedil. Ko me zagleda, skoraj ni verjel, da sem res v pravi človeški podobi pred njim. Ko mu ves dogodek razložim, poln začudenja zakliče: „Resnično, to je čudež, resnično, to je čudež“. Tudi dva druga zdravnika, ki sta že eno leto opazovala mojo bolezen in jo razglasila za neozdravljivo, zagotavljata, da je moje ozdravljenje čeznatorno. Da Vam nisem, častiti oče, od vsega tega že popred sporočila, me je vezala pokoršina do viših. Danes pa uslišite mojo prošnjo in razglasite veliko milost, katero sem prejela po priprošnji N. lj. Gospe presvetega

Serca od njenega Sina, da ljudstvo spozna in vredno počasti nebeško Kraljico zavoljo njenih dobrot, ktere nam deli. Ta dogodek, častiti oče, je naše zaupanje do „Naše ljube Gospe presvetega Serca“ neizmerno povišal in vterdil.

Sestra M. Inocencija,
sestra ljubezni Marijne in Jezusove.

M o l i t e v.

Bodi češena, o Gospa vsega sveta, ktera si vidila, da se bliža čas odrešenja vsega sveta, kadar se je tvoj edinorojeni sin, to čisto jagnje Božje, dal Janezu kerstiti, da je vodo svetega kersta posvetil! Oh sprosi nam, o Marija! pri svojem ljubem Sinu Jezusu, da svoje svatovske oblačila, ktere smo po svetem kerstu že velikokrat omadeževali, v kervi tega prečistega jagnjeta zopet operemo,

da bodo belejši ko sneg, in da pridemo v nebeško kraljestvo, kamor nič omadežanega priti ne more. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Enajsti dan.

N. lj. Gospa presvetega Serca zvesta varhinja Serca Jezusovega.

Za tabo pojdem,
kamor koli greš.
Mat. 8, 19.

1. N. lj. G. presvetega Serca, varhinja Serca Jezusovega. — Prerokovanje svetega starčka Simeona se je kmalo jelo spolnovati: nedolžni otročič Jezus ima že svoje preganjavce. O Marija! misliti si morem v duhu, kako neustrašeno si vzela Božje Dete

v svoje naročje, dražji zaklad memo lastnega življenja, in se odpravljajš nemudoma s svetim Jožefom na daljno pot v tujo, neznano deželo. Silne težave in nevarnosti Marije ne plašijo, da le more rešiti najdražji zaklad svoje ljubezni. —

Marija se dalje ne huduje nad grozovitostjo in ostudnostjo Jezusovih preganjavcev, kateri mu strežejo po življenji, in tudi ne nad nadlogami, ktere so se nanjo zavoljo njih nečlovečnosti vsule. Edina skerb njena je rešiti Božje Dete rokam kervoločnih sovražnikov in braniti presveto Serce vsake nevarnosti. Vidili pa bomo Marijo, kedar pride ura Zveličarjeva, ko se bo zročil svojim trinogom, stati pod sv. križem enako velikemu duhovnu pri daritvi; vidili jo bomo, kako ne brani predreti s sulico Serca svojega Sina. Toda danes ima moč in dolžnost braniti Jezusa. Urno je treba bežati! O polnočni uri naznani angelj povelje Najvišega, in že se napravlja sveta družina na pot v pregnanstvo.

Brez obotavljanja je treba odriniti, še ga ni časa poskerbeti potrebnega živéža. Marijino in Jožefovo bogastvo in premoženje je hitro spravljeno, ker ne poznata družega zaklada razun Jezusa. Zapusté tedaj domačo hišico, tiho vasico, prijatelje, od katerih se še posloviti ne morejo ter spremijo Božjega Učenika v tujo deželo, k neznanemu ljudstvu.

2. Serce Jezusovo tolažba N. lj. G. presvetega Serca. — Kaj čuti, o Jezus! tvoje Serce, ko se napravlja sveta družina s teboj na pot v Egipet? Ljudje te sovražijo, preganjajo in ti strežejo po življenji. Beži tedaj ljubeznjivi Zveličar, ker se še niso stekle ure, kedar bodo grešne roke umorile Sina Božjega. Da si otmeš življenje, greš zdaj v pregnanstvo, ob enem pa vabiš tudi svojo mater seboj. Glas tvoje ljubezni spozna njeno serce in gre za tabo, ko jo vabiš rekoč: „Pridi, moja golobica, moja edina, pojdi z menoj v pušavo, in iskala bova zavetja v skalnatih votlinah“. O kako se sporazumite serci

Božjega Sina in njegove matere, med tem, ko Herodež ves serdit svojim hlapcem ukazuje pomoriti nedolžne otročiče. Kako lahko je obernila Marija nase besede kraljevega preroka, v katerih popeva rekoč: „Ko bi Gospod ne bil z nami, nadloge bi bile obsule našo dušo in dereče vode bi jo bile pokončale. Hvaljen bodi Gospod, ki nas ni izdal v roke našim sovražnikom. Rešeni smo bili kot vrabec iz mreže tičarjeve. Nam je pomoč od Njega, ki je stvaril nebo in zemljo, njegovo oko in serce, njegova previdnost in ljubezen je z nami, dokler „smo na svetu“.

3. Po zgledu in s pomočjo „N. lj. G. presvetega Serca“ tudi mi lahko, kedar od nas Bog tirja, naj ljubše reči zapustimo. In ali nam Serce Jezusovo samo že tudi ni v resnici zadosti? „Eno je potrebno“, piše zveličana Marjeta Marija, „in to je čista ljubezen do Boga, da se popolnoma izročimo vodstvu presvetega in milega Serca Jezusovega, ktero nas vodi potem po svo-

jem dopadajenji“. Prosimo tedaj N. lj. G. presvetega Serca, da nam ona izprosi tako otroško zaupanje do Božjega Serca Jezusovega.

S k l e p. Postojmo v svojih mislih nekoliko in se prašajmo: Me je li zapustilo že katerikrat Serce Jezusovo, odkar se zavedam svoje pameti?

Zgodba.

Bratovšina „n. lj. G. presvetega Serca“ v Parizu. — Ozdravljenje deset let bolne redovnice.

Živela je l. 1865 v Parizu (v Pikpusovih ulicah št. 45) sestra Ciprijana iz reda „matere Božje“, že deset let sem v vedni bolehnosti. Razne bolezni so jo napadale, včasih neizrečene bolečine, tako, da so se zdravniki čudili, kako da je mogoče, da že ne omaga ta oseba, ker jo vsaki dan smertne nevarnosti obdajajo. Večkrat je bolna milo prosila Serce Jezusovo, naj se je usmili zavoljo Serca svoje matere! Toda Serce našega Zveli-

čarja je hotlo, da na ozdravljenje človeško misliti, mora dati tudi le iskrici upanja slovo, da se potem njegovo usmiljenje toliko veličastneje pokaže. Začetka mesca julija 1865 dobi sestra Ciprijana od prednice mali popis „N. lj. G. presvetega Serca“. Novo upanje ji zasveti. „O moja dobra mati, je prosila, ako le ti hočeš, še lahko ozdravim. Nikar mi ne pusti občutiti žalosti, da bi rekla, da tebi nebeški ženin odreka to milost, ker imaš popolnoma oblast nad njegovim Sercem“.

Redovnice sklenejo obhajati devetdnevnicu k časti Marijni z novim naslovom „N. lj. G. presvetega Serca in zadnje upanje že obupajočih“. Bolna pa le želi, da bi čudovito ozdravela, da bi se čast Mirijna tem hitreje razširila. V svoji otroški ljubezni stori tudi obljubo, da, ako bi ozdravela, se hoče dvakrat v tednu celo leto postiti ob vodi in kruhu. Prednica poterdi obljubo, ker nikdo ni misliti mogel na ozdravljenje. Mislimo si le nesrečni stan uboge sestre. V petek 7. julija

prično gospe redovnice z gojenkami vred devetdnevnic. Neizrečene, smertnim bolečinam enake bridkosti se polasté bolne. „Oče nebeški, naj se zgodi tvoja volja“, je milo zdihovala. „Tvoja stvar sem, če je tvoja volja, lahko me ozdraviš: če pa je mojemu zveličanju v prid, hočem še dalje voljno prenašati svoj križ. Kakor ti hočeš, naj se zgodi“.

V saboto 15. julija, sklep devetdnevnic, zadobi bolna veliko milost ljubega zdravja. Zgodaj zjutraj je že po konci, se lepo sama obleče, kar ji je bilo že veliko let sami nemogoče. Potem se poda v kapelo in prejme v zahvalo, v veliko začudenje pobožnega ljudstva, ki jo vidi, da je čudovito ozdravela, presveto Rešnje Telo. Opol dne že obedva skupno pri svojih sestrah, hodi lahko po vertu in samostanu in naslednji teden že svojo obljubo spolnovati prične. Natančno jo tudi spolnuje celo leto, 2 dni v tednu živi ob kruhu in vodi. Ko pišemo te verstice (1873), je omenjena sestra popolnoma

krepka in zdrava, katero zdravje pa je edino zadobila po priprošnji „N. lj. G. presvetega Serca“.

Čudno ozdravljenje omenjene sestre je tudi obširniše popisano v letnem poročilu, mesca sušca 1866.

M o l i t e v.

Bodi češena, ti naj čistejši posoda nebeškega oveseljenja, ktera je tvojemu sercu moč dajala, ko te je tvoj Sin zapustil in štirideset dni in noči v pušavi med zverinami prebival, se s postom in priserčno molitvijo na svoje visoko in imenitno opravilo pripravljaj. Oh podpiraj, o mogočna Devica, Gospa presvetega Serca! tudi našo slabo moč, da bomo po stopinjah svojega Zveličarja hodili, svoje meso in njegovo poželenje zatirali, dokler po srečni

zmagi svojih sovražnikov nebeskega kraljestva deležni ne postanemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Dvanajsti dan.

N. lj. Gospa presvetega Serca, stanovitna spremljevalka Serca Jezusovega v Njegovem pregnanstvu.

O Gospod! hvalimo te v svoji sužnosti. Baruh. 3, 7.

1. „Naša lj. G. presvetega Serca“ tolaži s svojo pričujočnostjo Serce Jezusovo v pregnanstvu. — V Egiptu, divji in nejeverski deželi, najdemo tedaj svojega Zveličarja, Sinu Božjega! Tukaj torej najde mirno zavetje pred sovražniki! O kako grenko žalost je

pač zdaj čutilo njegovo Serce! Sin Božji, med ljudstvom, ktero tapa v smertni senci nevednosti! Brez števila tempeljnov, posvečenih malikom, mora gledati Božje Dete! Cele trume padajo na kolena pred izmišljenimi bogovi, in Jezusa nihče ne pozna! Njegova največi prijatelja Jožef in Marija sta nepoznana, zaničevana tujemu ljudstvu. Zaničujejo njihovo priprostost in nedolžnost, v kateri jim mirno teko dnevi življenja. In Jezus, akoravno še otročič, vidi s svojo vsegavednostjo vso hudobijo, ktera se širi pred njegovim obličjem po zemlji. O žalostni prizor! Jezus sliši preklinjevanje in zasramovanje raznih rodov, vidi tudi žalostni stan in propad, v kterega je človek zabredel po grehu. Eno tolažbo in veselje pa vendar občuti Njegovo serce! Izmed bodečega ternja se vzdiguje krasna lilija svete nedolžnosti, njegova izvoljena mati. Nebeška vonjava duhti od te cvetke in žarki Božjih milost odsevajo z njenega obličja. O s kolikim veseljem bi bilo, o nebeško Dete,

vsipalo tvoje serce neizmerne dobrote Božje ljubezni zapušeni Egiptčanom, da bi bile njih serca pripravne sprejeti seme Božje besede! Še jim ni prišla ura; toda zročiš lahko že zdaj vse zaklade Božje svoje milosti svoji materi. N. lj. G. presvetega Serca pa tudi niso neznani nameni tvojega usmiljenja in tvoja pričujočnost ji olajša bridkostno življenje in ji daje okusiti veselje in radost, katero občuti serce naše v rojstni deželi. —

2. N. lj. Gospa presvetega Serca nima v svojem pregnanstvu druge tolažbe, kakor tolažbo Serca Jezusovega. Kje si, o srečno mesto Jeruzalem! Kje ste tihe svetišča Gospodovega tempeljna, v katerih so presveti Devici mirno tekle mladostne leta, zakaj vas angelji Božji ne preneso v daljni Egipt? In ti mirna hišica v Nazaretu, in ti Betlehemska jama, vzemite pod svojo streho pregnano družino in tolažite jih s sladkimi spomini Božjih skrivnost. Toda, o ljuba Gospa presvetega Serca! ti si še vse dražji in imenitnejši reči

sabo vzela. Če si tudi morala tempelj, Nazaret, Jeruzalem in jaslice zapustiti, te vendar ne more nihče odtergati Sercu Jezusovemu, katero je zdaj tvoja edina domovina. S kako pravico smeš še le ti reči s sv. Pavlom: „Kdo nas bo ločil od ljubezni Jezusove? Ne pregnanstvo pa tudi nobena bolečina“. Pri Jezusu in v Jezusu dobiš več, kakor šotorišče starega zakona. On sam je svetišče in tabernakelj nove zaveze, kateri ni narejen od človeških rok, in tega smeš popolnoma svojega imenovati. V tem svetišču lahko še bolj zbrano premišljuješ, kakor v hišici v Nazaretu. Kaj so pastirci pri jaslicah, darila modrih in slava, katero so prepevali angelji, v primeri z nebeškimi navdajanji, ktere tvojo dušo z neizmerno radostjo napolnujejo; v primeri z milostmi, s kterimi si obdana, s častjo, katero ti skazuje ves čas svojega pregnanstva, ko napaja tvoje serce z najčistejši ljubeznijo?

3. Zatecimo se tudi mi po zgledu

Marijnem s pomočjo „N. lj. Gospé“, k Sercu Jezusovemu, in stoterno nam bo povernjeno, kar smo zapustili za voljo njega. In naš Zveličar je sam večkrat govoril zveličani Marjeti Mariji, „naj si pripravi v njegovem Sercu notranjo samoto, da mu bo delala družino, in da jo bo tukaj podučeval, kako ga ima ljubiti.“ In v tej prijazni samoti je vselej našla svojega Božjega ženina, ki je potem z njo govoril. „Enkrat, tako ona pripoveduje, mi je dal moj ženin razumeti, da me popelje v samoto, ne v tako pušavo, v kakoršni je on bival, ampak v samoto svojega Serca, in da me želi tam osrečiti in oveseliti s svojim zaupljivim in prijateljskim pogovorom; da me bo dalje podučil, kar zadeva njegove zapovedi, in mi tudi dal novih moči spolnovati njegovo postavo.“ Česar se tedaj ne bi tukaj na zemlji anali, če vemo, da potem ostane Serce Jezusovo pri nas?

S k l e p. Premislimo, kaj tudi nam ni vse po volji in kaj moramo

terpeti v svojem stanu, in prosimo Serce Jezusovo, da nam na priprošnjo „N. lj. G. presvetega Serca“ vse k našemu zveličanju hasne in že tukaj uživamo mir, veselje in zadovoljnost serca.

Zgodba.

Pomoč „n. lj. G. presvetega Serca“ ob vojski.

Brez števila imamo dokazov, kako prečudno je varovala N. lj. G. družabnike omenjene bratovšine v zadnji vojski. Krasno ozališane njene podobe, altarji in cerkve nam jasno vse to poterjujejo in hvaležnost onih oznanjujejo, kateri so bili na njeno priprošnjo rešeni. Nič pa ni ginljivšega, kakor če pomislimo, kako je „N. lj. G.“ svoje svetišče varovala sovražnikovega ulomljenja. Sovražniki so bili že priderli čez Vierzon, t. j. komaj 2—3 milje od našega mesta. Mesta Bourges, Issoudun, Chateauroux, La Châtre obljubijo, če jih varuje „N. lj. G. presvetega Serca“ sovražnikov, darovati v večni spomin hvaležnosti njenemu svetišču, vsako eno cer-

kveno okno. Že se pripravlja sovražna četa obleči — Bourges in Issoudun. Sedemkrat se že pripravijo popolnoma začeti streljati, toda sedemkrat so delo odložili po posebnem naključji. Obvarovane so bile srečno mesta, ktere so se zročile varstvu One, ktera pomoč deli v obupajočih zadevah našega življenja.

Mesca julija 1871 pridejo vikši škof Bourges-ški z velikim spremstvom svojih vernih v lepi procesiji v Issoudun se iz serca zahvalit „N. lj. G. presvetega Serca“ za veliko milost, ktero je bila skazala. Darovali so tudi svoj dragoceni persni križ podobi N. lj. G. v zahvalo še posebne milosti, ktero so od nje dosegli. Popred naštete mesta so tudi vestno spolnile svojo obljubo in darovale cerkvene okna.

M o l i t e v.

Bodi češena, o Devica brez madeža, Gospa Jezusovega presvetega Serca! Vse tvoje živ-

ljenje je bilo Bogu darovano, do tebe greh ni imel nobene oblasti. Oh ponižno te prosimo, zadobi nam, o preljuba naša Gospa! pomoč pri svojem Božjem Sinu Jezusu, kateri se je celo satanu skušati dal, da se tudi mi s svojimi sovražniki, s svetom, s peklenskim skušnjavcem in s svojim mesom serčno vojskujemo, in po Jezusovem zgledu vse te skušnjave srečno premagamo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Trinajsti dan.

N. lj. G. presvetega Serca razume popolnoma najskrivnejši namene Serca Jezusovega, ko ga zopet najde v tempeljni.

1. Namen Serca Jezusovega v tej skrivnosti. — Na podobi „N. lj. G. presvetega Serca“, nahajamo dvanajstletnega Jezuška narisane; — v tisti starosti torej, ko je bil v tempeljni med pismarji in farizeji. Takrat je pa tudi prvič razodel skrivnosti svojega Serca presveti materi in je vsemu svetu naznanil, koliko oblast ima ona nad njegovim Sercem. „Moj sin, pravi Marija, ko ga zopet najde, zakaj si nama to storil? Tvoj oče in jaz sva te tri dni z žalostjo iskala“. „Zakaj sta me iskala? odgovori Božje Dete, ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?“ — Na te besede, ktere so bile perve, od kterih omenja sv. evangelij, da jih je govorila Marija Jezusu in Jezus Mariji, lahko obračamo prelepo pravilo

Zveličarjevo: „Česar je polno serce, ustnice govore“.

Serce Jezusovo nam čudovito lesketa pri tej skrivnosti, kakor je pozneje na gori Tabor žarelo Božjega veličastva. Nježni čuti Serca Jezusovega nič družega ne išejo, kakor poveličevati nebeškega Očeta in svojo mater storiti deležno svojega poklica. Zato ji pa tudi ne pokaže le v predpodobi svojega Serca, tudi ne onega, katero je bilo od sulice prebodeno, ali rane, katero je moral povstajenji potipati neverni Tomaž, tudi ne posameznega znamenja njegove ljubezni, ktere je bil sv. Janez deležen, ali celo vsega veličastva presvetega Serca, kakor ga je vidila zveličana Marjeta Marija — ne, akoravno vse to ni prikrito „N. lj. G.“ — pokaže ji danes pravo življenje najsvetejšega Serca — namreč neskončno ljubezen v vsem, kar zadeva njegovega nebeškega Očeta.

2. Misli „N. lj. G. presvetega Serca“ pri tej skrivnosti. — Sv. evan-

gelij nam v malih besedah veliko pove, ko beremo: „In Marija je ohranila vse te besede v svojem sercu“. — O skrivnostne besede Jezusove: „Ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta“! Z začudenjem poslušá Marija tako govorico in si jo vtisne globoko v serce, da ji je potem vodilo pri vsem njenem dejanji in nehanji. Nenavadno zadržanje Jezusovo v tem slučaju je Mariji najboljši razlaga vsega, kar je slišala. Ko se tedaj presveto Serce njenega Sina daruje v poveličanje nebeskega Očeta, se hoče tudi Božja mati pridružiti tej daritvi. In to so naznanjali in pomenili trije v smertnih bridkosti prestani dnevi, ko je zgubila Marija svojega Sina; bili so predpoda, da je toliko ložej razumela triletno delovanje Jezusovo na zemlji, in tri dni njegovega počivanja v skalnatem grobu. Preserčna podoba Naše ljube Gospe presvetega Serca nas tega vsaki dan glasno spominja. Le oglejmo si jo bolj natanko. Na obrazu dvanajstletnega Jezusa že beremo, da je prišel

kot Učenik na svet. Ročica, katero derži na Sercu, ki je s ternjem ovito, nam glasno govori, da se tudi Marija vdeležuje njegovega terpljenja. Perstiki, ktere kviško steguje proti materi in nebu, nam pravijo, da njegov edini cilj in konec je bil in bo že 1800 let sem z Marijo delati za povečanje svojega Očeta. Pogled in zadržanje N. lj. G. z obličjem obernjenim na zemljo, z razprostertimi rokami in nepremaknjenim zrenjem na Serce svojega Sina, nam kličejo tisti trenutek v spomin, ko je v tempeljnu z začudenjem poslušala zgoraj navedene besede.

3. Med sercema Jezusovim in Marijnim je prostor tudi za naše serce. N. lj. G. presvetega Serca nas vabi ta prostor posesti, ker se nam ponuja, da nam odkrije skrivne namene in delovanje Božjega Serca. In ali se ne prepričamo lahko tega v oni prikazni zveličane Marjete Marije? „Nekoga dne, pripoveduje ona, mi je pokazal Gospod troje serc, izmed kterih

je bilo eno neizrečeno majhno in komaj mojim očem vidljivo. Druge dve pa ste bile svetložareče, drugo bolj memo družega. In slišala sem te besede: „Moja čista ljubezen družiti te serca na vekomaj“. In zares bile so v eno združene. Ta prikazen je terpela dovolj časa in vžgala je v meni nepopisljive občutke ljubezni in hvaležnosti. Svetložareče serci, kakor vsak lahko vgane, ste bile Serce Jezusovo in Marijno in najmanjši pa naše zveličane Marjete, ktera je premišljevala ljubezen obeh serc. Oh zakaj ne začobimo tudi mi od N. lj. G. enake milosti?

Sklep. Prosimo tudi mi Marijo, da nas združi s Sercem Jezusovim in sklenimo terdno danes pred njeno podobo vsaki dan njo prositi te milosti.

Zgodba.

„N. lj. Gospa presvetega Serca“ v Parizu ob času občinske vlade.

Mesca septembra 1870, ko so Prusi jeli oblegati Pariz, stori družba

Serca Jezusovega (v ulicah Vanves v Parizu) obljubo, postaviti sredi verta lepo podobo „N. lj. G.“, če jih bo obvarovala nevarnosti, ktera jim preti.

Prečudno jih je pa tudi Marija obvarovala, posebno če pomislimo, na kako nevarnem kraju stoji omenjeno poslopje. Na eni strani namreč je tovarna za naboje in tudi drugo strelivno orodje in zraven cela reč nasutega smodnika; na drugi strani zopet je postavila občina reduto (t. j. braniše zoper napade sovražnikove, polno najnevarnišega orodja za vojsko). Kakih 400 metrov daleč pa je bila terdnjava. Celih 21 dni so krogle kakor dež na samostan letele. Redovnice pripovedujejo, da je skoraj na vsako minuto do šest krogelj nad njimi žvižgalo. Le ena iskrica naj bi bila padla, in mlin za strelni prah bi bil zletel v zrak. Šestnajst krogelj je padlo nanj in vendar se ni vžgal. V mali sobici na porti se razpoči krogla, ko ravno stopi stražnik vanjo, in ga smertno rani; usmiljena sestra, ktera

je bila ravno tam, je bila le nekoliko ranjena, in je čez nekoliko ur zopet šla na delo. Še veliko družih enakih prigodkov, ki spričujejo očitno, da je v resnici varovala N. lj. G. presvetega Serca omenjeni samostan. Nobena redovnic in tudi gojenk ni zapustila samostana, razun kar je bilo neogibno potrebno, in celó vlada grozovitne občine je ohranila visoko spoštovanje do pobožnih gospa. — Dne 12. oktobra 1872 nahajamo na vertu ginljivo svečanost, v zahvalo čudovitne pomoči Božje. Ta dan so odkrili podobo „N. lj. Gospe presvetega Serca“. Najlepši kinč pri znamnji pa je gotovo stalo, ktero je zloženo iz krogelj, ktere so v samostan priferčale in se niso razletele. In tudi one, ktere so se razletele, so porabili za posode za cvetice ali kardinice, nektele celó za svečnike. Nepopisljiv je bil vtis, kterege je prelepa svečanost pri neštevilni množici, ktera se je sošla, napravila, ktera je pre-mišljevala prestano nevarnost in pa Marijno pomoč. Vikši škof Pariški

so dovolili očitno slovesnost za ta dan. Gospod župnik od sv. Sulpicija so podobo blagoslovili. Gg. župniki od sv. Roka, sv. Petra, od Petit-Montrouge, od Plaisance, od Notre-Dame de la Gare, iz Ermont-a, iz Malakof-a, iz Sevres-a, bogoslovci „od presvetega Marijnega serca“ in veliko število viših gospodov duhovnov Pariških je streglo pri tej svečanosti. Natančneje popisana je ta svečanost v letnem poročilu 1872 mesca decembra, in pa januarja in februarja l. 1873.

M o l i t e v.

Bodi češena, preljuba mati nebeškega učenika, kterega si ti z drugimi ženami vred na njegovih mnogih potih po domači deželi spremljevala, ko je sveti evangelij nebeškega kraljestva oznanoval in ljudem večne skrivnosti razodeval! Daj, o Marija,

ljubeznjiva Gospa presvetega Jezusovega Serca! da se tudi mi z gorečimi željami Jezusovega odrešenja vdeležimo, kakor si ga bila ti z vso gorečnostjo svoje duše deležna. Oh vžgi naše mlačne serca, da le po tem hrepenimo, kar je zgorej, kar je v nebesih in enkrat krono večnega življenja dosežemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Štirnajsti dan.

N. lj. G. presvetega Serca gospoduje v Nazaretu s svojo materno oblastjo nad Sercem Jezusovim.

Ljubimo pokoršino.

In jima je bil pokoren.
Luk. 2, 51.

1. Serce Jezusovo je pokorno „N. lj. G. presvetega Serca“. — Ko se je vernil naš Zveličar iz tuje dežele v domači kraj, je živel nepoznan od sveta v največi ponižnosti še 18 let pri svoji materi. Sv. evangelist popiše vse to njegovo tiho življenje in dejanje z malimi besedami, ko pravi: „In jima je bil pokoren.“ Kdo in komu je bil pokoren? Gospod Jezus je bil pokoren ljudem! On, kateremu služijo angelji, gospodstva in moči, je bil pokoren Mariji, in ne samo njej, ampak zavoljo nje tudi sv. Jožefu. Kaj čemo bolj občudovati, česar se bolj veseliti, ali ponižne pokoršine Božjega Sina, ali visokosti in imenit-

nosti njegove matere? Oboje je nam v začudenje, ktero presega našo razumnost. „Solnce, piše imenitni učenik, je obstalo in se ni pomikovalo dalje na nebu, ko je bil Jozue to zapovedal. Jezus Kristus pa je bil Mariji pokoren 30 let.“ Premislimo pa tudi dalje, zakaj je bil zvolil Bog nebes in zemlje tako pokoršino. Nič ga ni vezalo k temu, ne dolžnost ne lastni dobiček, ampak le čista ljubezen do nas. Njegovo Serce si je zvolilo čisto prostovoljno pokoršino in dodelilo ob enem Mariji vse materne pravice.

2. Naša ljuba Gospa presvetega Serca se pa tudi posluži materne oblasti nad Sercem Jezusovim. — Pomislimo to nekoliko prav ob kratkem. Marija ga pokliče in Jezus pride; ona zapove, in on vboga; Marija zgovori kako željo, in Sin njen jo precej spolni! O neizmerna prednost in čast Marijna! Serce naše matere je zamaknjeno in vtopljeno v najglobokejši premišljevanja. Kako neznatno se ji dozdeva dovoljenje, kterega je dala angelju, da hoče biti

mati Gospodova, v primeri s pokoršino Jezusovo, ko ji vse stori, kar mu velevala.

O kaj so najvišji prednosti človeških otrok, če jih primerimo Marijnim, ko zapoveduje Bogu samemu! Dobro je premislil sv. Bernard, piše pobožni in učeni francoski škof, ko je imenoval Marijo v njenem veličastvu „prosečo vsegamogočnost“. Na zemlji je zapovedovala blažena Devica svojemu Sinu, v nebesih pa ga hvali in prosi. Njena priprošnja pa ni zato nič slaběji od njene veljavnosti. Ko je ona zapovedala, je vbogal Jezus, zakaj bil jima je pokoren, pravi sv. pismo. Kedar ga pa Marija česar prosi, ji Jezus gotovo ne odreče. Marija ima shranjene ključe, kateri odpirajo Serce Jezusovo. O ne pozabimo te Marijne imenitnosti!

3. N. lj. G. presvetega Serca nam kliče v spomin natančno pokoršino prečudežnega Serca Jezusovega, da bi ga posnemali tudi mi. Jezus sam želi, da bi mi pokoršino, katero je on toliko

ljubil in spolnoval svoji materi nasproti; enako ljubili pri vsih opravilih v svojem stanu. „Zanaprej, je rekel Gospod zveličani Marjeti Mariji, kedar ji je dal povelje oznaniti ljudem česenje presvetega Serca, „zanaprej ti bom delil v oni meri svoje milosti, kolikor veči bo tvoja natančnost, pokoršina do tvojih višjih in po razmeri tvoje slabosti. Čudno bi se ti morda to zdelo, vendar naj te nikdar to ne odverne od poti, katero si nastopila. Zadovoljin bom s teboj, če višjim veči pokoršino skazuješ kakor meni, če ti oni prepovedó, kar sem ti zapovedal jaz. Zroči se volji svojim predpostavljenim, in jaz bom našel pomočke, doseči svoje namene, pomočke, kateri so na videz onim ravno nasprotni.

Moremo li skazati N. lj. G. svojo odkritoserčno ljubezen bolje, kakor če obljubimo vedno pokoršino najsvetejšemu Sercu?

S k l e p. Spoznajmo pri vsem svojem dejanji in nehanji voljo Serca Jezusovega.

Zgodba.

*Vidna pomoč „n. lj. G. presvetega Serca“
na Amerikanskem.*

V južni in severni Ameriki nahajamo obilno in najlepših dokazov, kako koristno je češenje „N. lj. Gospe presvetega Serca“. V Indijani, Kvebek-u na otoku Reunijon-u se je neizrečeno hitro razširila njena bratovšina, in krasne cerkve so sozidali „na novem svetu“ v čast Kraljici presvetega Serca. Samo en dogodek hočemo omeniti, neke matere, katero je „N. lj. G. presvetega Serca“ zavoljo nepremakljivega zaupanja tudi obilno poplačala. V Gvatimali, Srednji Ameriki, se je pridružil mlad človek premožnih in kersanskih staršev sin pri zadnji Amerikanski vstaji puntarjem. Zavoljo tega so ga obsodili k smerti in v enih dneh so ga menili ustreliti. Mislimo si žalost in bridkost uboge matere, ko je zvedila strašno novico; vendar hitro stori terden sklep. Akoravno je bilo njeno serce

do tal pomandrano in nobenega žarka upanja od nikodar ni bilo, ona vendarle ne obupa. „Ker je, rekla je mati, „N. lj. G.“ pomočnica v obupnih zadevah človeških otrok, obrnila se bom do nje“.

Polna zaupanja in ljubezni do kraljice Serca Jezusovega in pokrepčana v molitvi ojunači se poterta Kristijana zopet nekoliko. Stori kar le premore njeno serce, da bi sprosil milost nesrečnemu sinu. In, čudo, uslišana je bila. Smertno kazen so mu spremenili v to, da mora zapustiti svojo domačo deželo nemudoma.

Veliko je torej sprosil, toda njeno serce je še nekaj želelo. Prosila je namreč še to, da bi dovolili njenemu sinu, še enkrat z njegovim bratom govoriti, kateri je bil duhoven, pa daleč od omenjenega mesta. „To je pa nemogoče, se je glasilo, na to še misliti ni, ker hudobnež mora precej naprej“. Zopet se zateče naša nesrečna žena k „N. lj. G.“ in jo še priserčneje prosi, da bi omečila sodnikom serca —

in glejte, zgodilo se je. N. lj. G. presvetega Serca hotla je s tem pokazati, da ona pravica, ki človeka prežene iz rojstne dežele, mora združena biti tudi s pravim usmiljenjem.

M o l i t e v.

Bodi češena, o milostljiva tolažnica kristijanov, kateri si se od svojega Sina Jezusa usmiljenja naučila, ko je ljubeznjivo po svetu hodil, žalostne tolažil, bolne ozdravljaj, skesanim grešnikom milostljivo grehe odpušal, ter se tolikanj ponižal, da je z njimi jedel in tako vsim vse postal in vse zveličal! O Marija, preljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca! navdaj tudi naše serca z usmiljenjem, da bomo dobrega storili, kolikor znamo in zamoremo, in da bomo s pobožnim govorjenjem,

s čistim zaderžanjem in lepim zgledom svojemu bližnjemu po svoji moči k zveličanju pomagali. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Petnajsti dan.

Hvaležnost n. lj. Gospé Bogu zavoljo časti, da je kraljica Serca Jezusovega.

Bodimo hvaležni Sercu Jezusovemu.

Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dodelil? Ps. 115, 12.

1. Kako skazuje hvaležnost Serce Jezusovo Mariji. —

Stopimo še enkrat v tihotno hišico v Nazaretu. On, ki je rekel, da imajo tiči svoje gnjezda in lesice svoje jame, Sin človekov pa nima prostora, kamor bi položil svojo glavo, najde

pri Mariji potrebno stanovanje. On, ki oblači lilije na polji v kraljevsko krasoto, potrebuje tudi obleke, in mati Marija mu jo je stkala. Ko bi bil hotel Jezus vnanje razodeti svojo mogočnost in pokazati, da je kralj nebes in zemlje, brez dvoma bi mu bil odločil kdo stanovanje v kaki palači, ga oblekel v škerlat ali žamet in ga povabil k dobro pogernjeni mizi. Toda Jezus hoče sprejemati vse le iz Marijnih rok. — Premislimo tedaj prečudno skrivnost hvalnosti Serca Jezusovega. On dobro ve, da je tisučkrat bolje dati, kakor vzeti, in ker je obdaril Marijo s toliko gnanji, ji dá priložnost doseči še to, da preskerbuje Jezusa z vsimi rečmi, kakor potrebuje njegovo telo. Kdo je pa v stanu sošteti vso postrežbo, katero je prejemal Jezus od svoje matere celih 30 let? Kdo bi soštel mile poglede, s katerimi je imela vse dopadajenje nad Jezusom? Čegave roke so brisale pót z njegovega čela in solze od njegovih oči? Kdo je poljuboval tolikokrat njegove ustnice?

Ali ni vsega storila Marija? Kaj more zahtevati otrok od svoje dobre matere, da bi Marija tudi Jezusu ne bila dala? To milost je imela Marija od Jezusa, njegovo usmiljeno Serce pa je našlo tudi vselej pot, hvaležnost skazovati za vse te njene darove in za njeno postrežbo.

2. Hvaležnost N. lj. Gospe pre-svetega Serca Bogu zavoljo časti, da je kraljica Serca Jezusovega. — Radostnega serca je Marija pripoznala veliko vrednost svojo, s katero jo je obdaroval nebeški Oče. In ker je ona to dobro vedila ceniti, vžgala se je njena duša hvaležnosti. Kakor je prišel Jezus na svet, da bi poveličal s svojimi deli nebeškega Očeta, hotel je tudi v Mariji obuditi enake čutila do Najvišega Gospoda nebes in zemlje. In to je tudi prav. Jezus hvali svojega Očeta, da mu je dal Marijo za mater, in Marija hvali Boga, da je Jezus njen Sin. Hvaležnost pa, ktera se vzdiguje iz Serca Jezusovega proti nebu, je neskončne vrednosti, Marijna nasproti,

kakor je ona sveta, je hvaležnost le stvari Božje in je ne moremo primerjati z darovi in hvaležnostjo Sinu Božjega. Toda mislimo nekoliko više. Serce Jezusovo je v oblasti Marijni, njeno je popolnoma, torej je ona deležna tudi one hvale, ktera se dviguje iz njegovega Serca proti nebu. Marija lahko daruje vse to nebeškemu Očetu in reče: „Ti si mi dal Sina, kateri je Bog, darujem ti ga zopet v dar, njega, ki je vzel na-se moje meso in mojo kri pri svojem včlovečenji. Moja hvaležnost je enaka milosti, ktero sem prejela. Hvalim in poveličujem te z njegovim Sercem, kakor te hvali Jezus sam, sej je njegovo Serce tudi moje serce in ž njim natanko združeno.

3. Tudi mi, sinovi in hčere N. lj. G. presvetega Serca, smo dolžni Bogu neskončno hvaležnost za dobrote, ktere nam je obilno podelil. O pristopimo k Mariji, da nam ona dá Serce našega Gospoda in Zveličarja, ktero bo pelo hvalno pesem Gospodu

nebeških trum, in ker ono Serce tudi to od nas želi. „Premisli dobro, reče nekikrat Gospod zveličani Marjeti, zakaj sem ti dodelil toliko milost. Le zato, ker sem hotel spremeniti tvoje serce v svetišče, v katerem naj bi plamtel ogenj moje večne ljubezni. Zvolil sem si tvoje serce, da darujem na njem žgavno daritev svojemu Očetu in s tem darovanjem samega sebe, katero bi ti imela njemu darovati, poveličujem neskončno njegovo čast“. Zveličana Marjeta je zvesto spolnovala ta nauk. „Moj Bog, je večkrat zdihnila, darujem ti tvojega ljubega Sina v zahvalo za prejete dobrote s prošnjo, da mi dodeliš, kar potrebujem, da poterdiš moje dobre sklepe in slednjič ti ga darujem kot mojo ljubezen in moje vse. O koliko milost bi prejeli od Boga tudi mi, ko bi po zgledu in pod varstvom N. lj. Gospe presvetega Serca v zahvalo za prejete dobrote darovali nebeškemu Očetu Serce Jezusovo!

S k l e p. Obišimo najsvetejši Zakrament, da nadomestimo, v čemur

smo bili morda dozdej zanikerni, namreč, skazovati Bogu hvaležno čast.

Zgodba.

„*N. lj. Gospa presvetega Serca*“ v Aziji.

Mesca junija l. 1864 dobi prečastiti o. Lequeux iz reda misijonarjev v mestu Tirouviar-u v deželi Tanjaaur-u v vzhodnji Indiji prostora za katoliško cerkev. Zgodilo se je to še le po prestopih velikih zaprekah, ker je Tirouviar ajdovsko mesto, v katerem še sv. evangelija nikdar slišali niso. Kar tiče prvo delo, t. j., da je bil izkopan prostor, kjer se je imel vložiti vogelni kamen, je bilo že dodelano, piše naš misijonar. Začnem zdaj premišljevati, kako bi imenoval novo svetišče. Odločiti se nisem mogel in le zmirom sem omahoval, ali ga hočem posvetiti Sercu Jezusovemu, ali brezmadežnemu Sercu Marijnemu. Kolikorkrat se odločim za to ali drugo, vendar enega izpustiti ne smem, in najraje bi bil zidal dve cerkvi. Ko tako premišlujem, dobim v roke

časnik, v katerem berem nov naslov Marijin, „N. lj. G. presvetega Serca“. Ta naslov prečudno strinja oboje čenjenje. Vse težave so tedaj premagane, novo cerkev bomo imenovali „N. lj. G. presvetega Serca“. Dne 11. julija l. 1864 se je prvič veršila v tem ajdovskem mestu ginljivo katoliška svečanost, vložili smo namreč kamen cerkvi „N. lj. Gospe presvetega Serca“.

Vse nasprotovanje „bramanov“ bilo je zastonj. Čujte, piše dalje omenjeni č. gospod, nenavaden prigodek o tej zadevi. Na velikem tergu onega mesta stoji silno velika podoba malika Poulayar-ja. V znamenje kraljeve časti ima na glavi dragoceno krono, ktera je tako težka, da jo več ljudi skupaj komaj prizdigne. Ko smo pa vložili kamen naši cerkvi in ga blagoslovili, pade sama od sebe krona satanova na tla in se vsa razdrobi. Lahko si mislimo, kako so osupnjeno gledali malikovavski duhovni. Večina ljudi pa je ta dogodek imela za dobro znamenje in vseh keršanskemu početju. Zdaj

že stoji cerkev „N. lj. Gospe presvetega Serca“ popolnoma dodelana. Kinča jo lepa podoba N. lj. G. presvetega Serca, in katoliška vera se je v vsi svoji lepoti in krasoti urno jela širiti v kraljestvu popred peklenškega satana. N. lj. G. presvetega Serca pa kraljuje mogočno v Indiji in deli svoje milosti v obilni meri, kakor nam spričujejo letne sporočila.

M o l i t e v.

Bodi češena, o naj svetejši Gospa Jezusovega Serca, ti, ki nisi nobene nečimernosti ljubila, ampak vedno nebeško živela. Oh prosim te, o Devica Marija! po tistem vhodu tvojega Sina v Jeruzalem, ko so ga množice kakor svojega kralja spremljevale, on pa je bridke solze točil, oh uči nas preljuba Gospa, da spoznamo, da na svetu je vse gola

nečimernost, in da je le tista čast prava, ktera v nebesa pelje. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Šestnajsti dan.

Življenje n. lj. Gospé presv. Serca je popolnoma zedinjeno z življenjem Serca Jezusovega.

Notranje življenje.

Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen.
Mat. 11, 29.

1. Jezus uči svojo mater (izobražuje svojo mater) živeti življenje svojega Božjega Serca. — Ljubezen išče zopet ljubezni in združenja. Tudi Serce Jezusovo, ktero je najčistejši ljubezen, hoče vžgati v naših sercih gorečo ljubezen. Skleniti se hoče z nami in živeti v naših sercih. Svoje čed-

nosti hoče nam podeliti in spopolniti v oni meri, da vsak izmed nas reči zamore: Ljubim Boga, toda ne ljubim ga jaz, ampak Serce Jezusovo z menoj, katero v meni živi. To je tedaj namen presvetega Serca Jezusovega z nami.

Izmed vsih serc pa hoče Jezus serce svoje matere sebi najpodobnejše storiti. Sej Marija v resnici tudi ni imela v svojem zemeljskem popotovanju poklica spolnovati apostoljsko delovanje našega Gospoda, tudi ne delati čudežev in njegovo zunanje terpljenje predstavljati, velikoveč njen poklic je bil notranje življenje, katero se razodeva v ponižnosti, krotkosti, ljubezni in vdanosti. In tukaj ste si serci Jezusovo in Marijino popolno podobne. Skrito je bilo to pred ljudmi, ki niso razumeli obojih serc, rastlo pa je pod varstvom Božje milosti. Marijino serce pa je bila pripravna posoda hraniti in sprejeti notranje čutila Jezusove. Bila je vbrana lira (harfa) kraljevega pevca Davida, ki je popeval usmiljenja Najvišega. V Mariji se ponavljajo naj

čistejši čutila in želje, ravno tista vdanost v Božjo voljo in tiste čednosti, ktere vidimo pri Sercu Jezusovem. V resnici, le eno serce sta Jezus in Marija, pa v tem sercu ste združene ljubezni Serca Jezusovega in Marijnega.

2. Jezus želi, da se popolnoma združi življenje njegovega Serca z onim v Marijnem sercu. Prečudno združenje Jezusovega Serca v Mariji, piše pobožni in učeni vstanovitelj od s. Sulpicija, M. Olier, ta nezapopadljiva skrivnost je pač vredna po mojih mislih, da jo posebno v današnjih časih visoko ceniti vemo in se ji z vso pobožnostjo vdamo. Če tudi Božja previdnost v sveti Cerkvi ni precej v začetku popolnoma odkrila najožejšega sporazumljenja Jezusovega in Marijnega, moramo sedaj toliko hvaležniši biti Božji previdnosti, ktera se je ponižala do nas, razodeti pozneje veliko skrivnost. Razun ljubezni in pokoršine Jezusove nebeškemu Očetu ne moremo drugega bolj občudovati, kakor popolno zedinjenje njegove duše

z notranjim življenjem Marije Device. In Bog ima dopadajenje nad tem, če si ljudje prizadevajo to notranje življenje Marijno si prilastiti, katero je ona vsikdar najvišje cenila. In zato pa tudi deli Jezus vsim velike milosti in dobrote, kateri se posvete Mariji v premišljevanji njenega notranjega življenja“.

„Vselej si moram odgovoriti, piše sv. Tomaž Vilanovljan, z odgovorom, zakaj niso vse dejanja prečiste Device popisane, kakor beremo to od sv. ap. Pavla, ker je veličastvo presvete Device le notranje in si ga ložej mislimo kakor pa popišemo.“ Toda zdaj je Jezusovo največje hrepenenje, da spoznamo njegovo Serce in sicer v Mariji in po Mariji. Tako premišljevanje je pa tudi v stanu vneti pobožnost do N. lj. Gospe presvetega Serca.

3. Notranje življenje Jezusovo, katero je bilo popolnoma zedinjeno s srcem „N. lj. G. presvetega Serca in blage čutila, ktere so jo ravno zavoljo

tega obdajale, so toliko ljube in drage Božjemu Sercu, da nam jih vsim za zgled priporoča. „Bilo je neki petek med sv. mašo, piše zveličana Marjeta, ko sem imela veliko hrepenenje počastiti bridko terpljenje križanega Zveličarja. Ljubeznjivo se ozre na-me in mi dá vediti, kako zelo mu dopada, da ga na križu visečega premišljam. Ob enem pa mi tudi naznani, kako vseč mu bo, če bom vselej, kedar premišljujem njegovo terpljenje, se zamislila v Marijne okolišine in njen žalostni stan, ko je stala pod križem in svojega Sina darovala nebeškemu Očetu za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov. Posebno milost hoče skazati še onim ob smertni uri, kateri bi zvesto opravljali v svojem življenji to pobožnost.“

Zopet drugič jo Jezus podučí, kako naj sluša sv. mašo, da se namreč postavi v misli in občutljeje z Marijo pod sv. križ — kako naj prejema sv. obhajilo, da se spomni včlovečenja Sinu Božjega — kako naj moli,

da se spomni darovanja Jezusovega v tempelju. O, da bi se oživilo tudi v današnjih žalostnih časih v naših merzlih srcih tako notranje življenje Serca Jezusovega in Marijnega. Te milosti hočemo tudi danes Marijo prositi.

S k l e p. Pomislimo danes nekoliko, káko je naše notranje življenje. Ga li poznamo, ga ljubimo, ga spolnujemo, napredujemo kaj v njem?

Zgodba.

*N. lj. Gospa presv. Serca v Madagaskar-u
(v Afriki).*

Dne 18. novembra 1867 so dobili v Madagaskar prelepo podobo (štatuo) N. lj. G. presvetega Serca. Ravno tako veličastno pa so jo tudi blagoslovili. Prenesli so jo precej v cerkev, in jo izpostavili do prihodnje nedelje. Ta dan so pridigovali apostoljski prefekt oče Jouen v francoskem jeziku, kar je potem neki misijonar prestavil v madagarski in razložil pomen novega na-

slova Marijnega. Potem so blagoslovili podobo. Pri tej lepi svečanosti je nosil kraljevič Ratahiry mesto cerkvenega strežaja kropilnik, in francoski konzul M. Laborde je stregel pri svetem opravilu. Cerkev je bila natlačena ljudi, med njimi veliko protestantov. Drugi dan so se vpisovali v bratovščino „N. lj. G. presvetega Serca“ in ob enem so enoglasno družniki prosili, da se tudi v Isudun njih imena naznajo. Posebna milost, za katero so pri tej ginljivi svečanosti prosili, je bila ta, da bi se spreobrnila njih neverska kraljica Rozaherina. Naša lj. Gospa presvetega Serca jih je tudi uslišala; kraljica se dá kerstiti malo pred smertjo in umerje kot katoličanka. — Češenje N. lj. Gospe presvetega Serca se je od tistega dne čedalje bolj razširjevalo, akoravno so tamkej okolišine silno neugodne.

L. 1872 posvečena je bila že druga cerkev N. lj. Gospej presvetega Serca in sicer v „Ambava hademitafo“. Zavaljo lepega zidanja je ta cerkev ena naj-

lepših daleč v okraji. Neizrečeno pa je bil vesel in prazničen dan, kedar je bila posvečena ta cerkev. Naša lj. Gospa presvetega Serca pa tudi tukaj obilno svoje milosti deli.

(Letne poročila mesca januarja 1869.)

M o l i t e v.

Bodi češena, ti popolna podoba ponižnosti, ki si nam ponižnega nebeškega kralja rodila, kateri je pri zadnji večerji svojim učencem noge umival, in tako v djanji pokazal, kar je velikokrat z besedo učil, rekoč: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz serca ponižen“. O ti naj ponižnejši mati naj bolj ponižnega kralja, ti Gospa presvetega Serca! oh vtisni po svoji dobroti to čednost globoko v naše serca, da

ne bomo nikoli s prevzetnimi angelji vred v večno temoto za-
verženi. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega
Jezusovega Serca, prosi za nas
Boga. Amen. Češena si Marija
(trikrat).

Sedemnajsti dan.

**Naša ljuba Gospa presvetega Serca poma-
gavka Sercu Jezusovemu.**

Daruj naše molitve Sercu Jezusovemu.

Ne hodi na drugo njivo pobirat.
Rut. 2, 8.

1. Tudi naša ljuba Gospa presve-
tega Serca se je pri zasluženji apo-
stoljskega oznanovanja Jezusovega to-
liko vdeleževala, kolikor Serce Jezusovo.
— Vse življenje ne sme Jezusu v Na-
zaretu poteči; trideset let je živel ondi

na tihem; zdaj pa je prišel čas, da je začel očitno učiti. Kakor gospodar, ki iše delavcev za svoj vinograd, zapusti tudi Jezus samoto in si zbere 12 revnih ribičev, da mu pripravljajo pot in serca za njegov prihod. V tem slovesnem trenutku ne smemo pozabiti Marije, ktera je bila Jezusu pred vsem draga. Davno že si jo je njegovo Božje Serce izbralo za kraljico aposteljnov, oznanovavko njegove slave in za pomočnico pri vsih njegovih delih. „Vstani, predraga! in pridi, ker na zemlji se že kaže sad gnade.“ Kako veselo je bilo pač Serce Marijno, ko jo je Bog poklical k tako častitljivemu opravilu! Karkoli Serce Jezusovo na zemlji stori, pri vsem mu pomaga naša ljuba Gospa presvetega Serca. Pomaga mu reševati nesrečne duše, in ni ji treba zapustiti samotnega življenja. Z Jezusom sicer dela, pa ni ji treba stati med množicami; kar ima ona storiti, se sklada z notranjim življenjem presvetega Serca, in to je njemu lastno. Posebno mora ona apo-

steljne pripravljati na njih poklic in sicer z zgledom svojih čednost in z močjo svoje molitve; pripravljati mora pa tudi duše z gnado, katero mora sprostiti od Serca Jezusovega.

2. Naša ljuba Gospa presvetega Serca pomaga Sercu Jezusovemu. — Z veseljem pomaga Marija reševati duše, pa vendar drugače dela, kakor njen Božji Sin! Odrešenik oznanuje besede večne resnice; Marija pa jih posluša in spolnuje. Odrešenik prehodi vasi in mesta, obsujejo ga množice zdaj na visoki gori, zdaj v templjnu, zdaj poleg galilejskega morja. Vse obhodi in zmiraj je pripravljen sejati seme Božje besede, če ga tudi en sam posluša, kakor Samarijanka pri Jakobovem vodnjaku, ali če jih ima nad tisoče pred seboj, kakor takrat, ko jih je veliko z malo kruhi čudovito nasitil. — Marija v svoji ponižnosti ne zapusti svojega domovanja. Če Jezus človeškim srcem oznanuje Boga, govori Marija Sercu Jezusovemu, da bi gnada naše serca omeh-

čala, da luč pamet razsvetljuje in da dragoceno seme zveličanja na rodovitno zemljo pada. Jezus tedaj se pokaže, Marija pa se skrije; Jezus govori, Marija molči; zares narodi bi se bili čudili in jo posnemali, ko bi bili njeno gorečnost opazovali. Koliko skrivnost Serca Jezusovega bi bila lahko razodela! Toda Marija mora molčati, ona uboga, in s tem si je pridobila zasluženje, katero je Sercu Jezusovemu pri oznanovanji večnih resnic veliko koristniši, kakor vse pota njegovih aposteljnov in zbranih učencev.

3. Tudi mi hočemo našo ljubo Gospo presvetega Serca posnemati in za zveličanje duš delati. To je poglavitni namen naše družbe, ktera moli posebno za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov in za srečen konec tudi še tam, kjer je že vse obupalo. Najboljši pomoček pa, kterega nam je Gospod dal, je pobožnost k Sercu Jezusovemu, pobožnost, ktera znotraj in zunaj vnéma in spodbuja. „Moj nebeški Zveličar, piše zveličana Marjeta, mi je razodel,

da bodo tisti, ki se trudijo za zveličanje duš, tudi terdovratne serca gabili in povsod čudovito vspešno delali, če bodo tudi sami Serce Jezusovo ljubili“. In ko se je drugikrat razširjevanje podobic najsvetejšega Serca začelo nekoliko obotavljati, je rekla: „Meni se zdi, da se hudič zeló boji, da bi se to delo izveršilo, ker mora presveto Serce našega Gospoda Jezusa Kristusa tako častiti in gledati, da se reši toliko duš s češenjem preljubeznjivega Serca Jezusovega, ktere so se mu popolnoma posvetile, da bi ga ljubile, častile in poveličevale.“ Prosimo našo Gospo presvetega Serca, da bi nas učila, prav ceniti vrednost tako menitne pobožnosti.

S k l e p. Imejmo pobožnost do presvetega Serca v taki časti, kakor Gospod želi.

Zgodba.

*Naša ljuba Gospa presvetega Serca
v Oceaniji.*

Od leta 1865 se je ime N. lj. G. presvetega Serca tudi unstran morja oznanovalo in v Oceaniji goreče častilo. Milostljivi gospod Tepano Jaussen, škof aksijerski in apostoljski vikar v Tajiti je takrat pisal v Isudun med drugim sledeče:

Tajiti 5. nov. 1865. Ko je ravno strašno preganjanje žugalo naš misijon na gambijerskih otokih zatreti, sem zvedil, ne vem kako, za bratovšino N. lj. Gospe presvetega Serca. „Če je Gospod sam mi to naznanil po rokah Marijnih v znamenje, da nas hoče varovati — čast in slava mu!“ Upanje pobožnega škofa ni bilo prazno. N. lj. G. presvetega Serca mu je kmalo pokazala, koliko da premore.

Misijonarji so nameravali sv. evangelij oznanovati na otoku najbolj proti vzhodu stoječemu. Poznali so ga prav

malo, ker še le pred dvema letoma je bival ondi nekoliko mescev O. Evgenij Eyraud, iz misijonske družbe presvetega Serca Jezusovega in Marijnega. Preterpel je veliko nevarnost, vendar spačeno poganstvo in tatinsko ljudstvo je obetalo malo upanja, pa ime „N. lj. G. presvetega Serca“ je zopet oserčilo misijonarje in to mogočno pomočnico so si izvolili za varhinjo svojega misijona tudi vnajvečih potrebah. „Zares, moj oče, je pisal takrat eden od tam, le goreče molimo in kmalo bomo vidili, kako ti revni divjaki vstajajo iz teme, da bi presveto Serce Jezusovo in Marijno častili in poveličevali“. To pričakovanje se je tudi spolnilo. Misijonarji so tako srečno delali, da je bilo zjutraj 15. avgusta 1868 na vsem otoku le 7 poganov; preden pa je večerni mrak pokrival zemljo, so se dali tudi še ti sedmeri kerstiti, in so obljubili, da hočejo živeti po svetih zapovedih vere Jezusove. Marija tedaj je vse težave premagala, vseh 900 prebivavcev na otoku je stopilo v katoliško

cerkev, in da so bili misijonarji prvi-krat že tako srečni, se je treba zahvaliti posebnemu varstvu N. lj. G. presvetega Serca. To tako ginljivo ime je bilo res v sredi preganjanja poslano v zastavo prihodnje rešitve.

M o l i t e v.

Bodi češena, o mati življenja, po kateri smo kruh življenja sprejeli, ki je z nebes prišel in ki vso sladkost v sebi ima! Ponižno te prosimo, o naša ljuba Gospa! po neskončni ljubezni tvojega Sina, ktera ga je pripravila, da nam je v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa svoje telo in svojo kri v živež naših duš zapustil, zadobi nam pri svojem Božjem Sinu to gnado, da bomo s čistim srcem to nebeško jed pogosto vživali, in da bo ona

na zadnjo uro naša popotnica v večnost. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat.)

Osemnajsti dan.

N. lj. G. presvetega Serca ljubljena učenka Serca Jezusovega.

Učenec, kterega je Jezus ljubil.
Jan. 19, 26.

1. Serce Jezusovo je pokazalo „N. lj. Gospo presvetega Serca“ kot svojo ljubljeno učenko. —

Naš Odrešenik oznanuje več kot tri leta svoje nauke, svojo svetost, svojo moč. Razodeva svoje učence, svoje kraljestvo, svojega nebeškega Očeta. Tudi Marije ne pozabi. Sicer bi ona imela le na skrivnem v presvetem Sercu živeti in tudi ne zataji tega ču-

dovitega poklica svojega še tedaj ne, ko hodi za Sinom po apostoljskem popotovanji. Toda presveto Serce Jezusovo obrača pozornost stermeče množice na to notranjo pot. Če glas, ki Odrešenika sliši, hvalo poje materi, ktera mu je dala luč sveta, mu odgovarja kot mogočen učenik: „Srečnišitisti, ki mojo besedo poslušā in jo spolnuje.“ Če mu poreko: „Tvoja mati te išē“, jim odverne: „Kdor spolnuje voljo Božjo, ta mi je mati.“ Te besede ne pomenijo družega, kot kar že sv. Avguštin pravi, da je Marija sicer srečna, ker je Jezusa po telesu rodila, ali še srečniši, ker ga je v svoji duši spočela. „Kaj bi ji bilo pomagalo, pravi ta sv. cerkveni učenik, ko bi bila mati Božja po telesu, ne pa tudi po duhu?“ —

Naš ljubeznjivi Gospod tedaj uči, da je Marija zvesta učenka njegovega Serca, ker njegovo besedo poslušā, po njej živi in v vsih voljo Božjo spolnuje.

2. N. lj. presvetega Serca rada

sprejme vsako malo podučevanje Serca Jezusovega, Ko Odrešenik očitno uči, se Marija nikjer ne pokaže, da bi množice le Jezusa gledale; ona se skuša skriti, da bi ljudstvo za nezmerne zaklade Božje milosti edino le Bogu hvalo dajalo; velikokrat stoji med množico, ktera hodi za Jezusom in je priča mnogim čudežem, toda nobeden je ne vidi.

Na tisoče jih sliši besedo Božjo, pa je ne umejo; Mariji pa jo živo kažejo že pogledi, zdihljeji, še tako neznatne dela njenega Sina. Njeno serce je sklenjeno s Sercem njenega Božjega učenika, in od tod zajema modrost večnega zveličanja. „Nekdo se je dotaknil mojega Serca, bo mogel Jezus reči, ker čutim, da se mnogotere gnade izlivajo iz njega.“ Med vsimi tistimi, ki so besedo Odrešenikovo občudovaje zaklicali: „Nikdar še ni človek tako govoril Kdo je ta, da so mu pokorni vetrovi in valovi“, — jih je bilo le malo, da bi bili občudovali njegove čednosti, njegovo ponižnost, krotkost,

dobrotljivost in neskončno poterpežljivost, ktere čednosti so vendar v tako obilni meri v njegovem Sercu. To je storila edino le Marija.

3. Ravnajmo se torej po zgledu „N. lj. G. presvetega Serca Jezusovega“; ne le, da bi gledali in občudovali dela njegove, da bi se učili od njega najbolj skritih čednost njegovega Božjega Serca. Tako pokažemo, da smo zvesti njegovi učenci. „Učite se od mene, nam sam kliče, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen“. Tako je tudi ravnal z zveličano Marjeto Marijo. Nekega dne, nam pripoveduje sama, je tirjal moje serce, za katero sem ga bila prosila, da naj ga vzame. Vzel ga je in ga je vidila kakor malo stvarico, ki zgine v ognjeni peči, pa zopet ga je vzel iz svojih nedrij in bilo je podobno sercu, ki plamteče gori, ter ga djal na mesto, od kodar ga je bil vzel, in mi je rekel: „Ako si se imenovala do sedaj le moja služabnica, te imenujem od sedaj ljubljeno učenko mojega sv. Serca“. Tako plačuje

Bog ponižne in tihe duše. O „N. lj. Gospa presvetega Serca“, uči nas ponižnosti Serca Jezusovega!

S k l e p. Beri kako poglavje iz „Hoje za Kristusom“, ondi so razložene besede: „Veselite se, če za vas ne vedo“.

Zgodba.

N. lj. Gospa presvetega Serca v Tibetu.

5. avgusta 1866 so se misijonarji v Tibetu s posebno gorečnostjo priporočili N. lj. Gospej presvetega Serca. „Ker je vse človeško upanje zginilo“, so pisali v Isudun, „mora N. lj. G. presvetega Serca nas rešiti, če hoče, da se bo tukaj še njena čast oznanovala“. 22. septembra tistega leta se je č. o. Desgodins, apostoljski misijonar v Tibetu, zahvalil za molitve, ktere so se po njegovem namenu opravljale, in je pristavil: „Nič boljšega nam ne morete storiti, kot za nas moliti; človeško soditi smo bili zgubljeni“. Ker se je pa vse tako hitro na bolje oberno, je

hotel ta goreči apostelj N. lj. G. presvetega Serca tudi znamenje goreče hvaležnosti postaviti, kar pa ni bila lahka reč. Pisal je 18. januarja 1868 to-le: „Poprosil sem bil čast. apostoljskega namestnika g. Chauveau-a, da naj mi dovolijo, ako bi se mogli obdržati in kapelico sozidati, jo posvetiti N. lj. Gospej presvetega Serca. Če tedaj N. lj. G. presvetega Serca v Tibetu svetišča želi, naj sama blagovoljno odpravi zapreke, ker mi smo onemogli. Tudi pedi zemlje ne moremo kupiti“. Te zdihljeje misijonarjeve je „N. lj. Gospa presvetega Serca“ slišala in tudi uslišala.

Gospod misijonar sami pišejo:

V Jerkalu, v Tibetu, 25. julija 1872.

Podvizam se, da Vam sporočim veselo, zelo veselo novico. Od včerajšnjega večera ni nobene zapreke več, da bi se zidala hiša in kapelica na čast N. lj. G. presvetega Serca. N. lj. G. presvetega Serca je vse veliko bolje vravnala, kot smo mi le upati smeli.

Pisano prošnjo, ktero smo bili N. lj. Gospej presvetega Serca priporočili, smo dali tukajšnjemu glavarju, k kateremu so nas ljudje poslali. Glavar nas je prav vljudno sprejel in se lepo z nami pogovarjal, pa vendar ni nič gotovega obljubil, če smo še tolikokrat ga prosili, da nam naj zidati dovoli. Popolnoma poparjen sem rekel nekega dne, ko sem bil zopet pri glavarji, dobri Materi: „To je tvoja reč, stori kakor ti je drago, jaz se ne pečam zanj več“. Toda čez 8 dni nam pošlje poglavar pismo, v katerem ljudem ukaže, da naj nas pri zidanji ne opovirajo. Kake dve, tri besede še je bilo treba popraviti v pismu, in boljšega si nismo mogli želeli. Poglavar je tudi to storil, pritisnil na pismo rudeči uradni pečat in s tem podelil N. lj. Gospej presvetega Serca tudi v Tibetu domovinsko pravico. Kar je bilo nam nemogoče, storila je Naša ljuba Gospa sama. Gotovo ostane ona mogočna varhinja Tibetanska“.

Zares čudno, v začetku smo pro-

sili samo dovoljenja, da smemo v gozdu les sekati; pa N. lj. G. presvetega Serca nam je preskerbela pismo, ktero nam je naše žalostno stanje popolnoma spremenilo. Bili smo tujci brez pravic, pa zdaj smo domačini. Take sreče nismo pričakovali.

M o l i t e v.

Bodi češena, o mati našega preljubega Zveličarja! kateri nas je učil, da moramo svoje sovražnike ljubiti, in nam je to s svojim zgledom pokazal, ker je svojim sovražnikom naproti šel, ki so s kolmi in meči po-nj šli, je izdajavca poljubil in prijatelja imenoval; se je pustil vjeti, zvezati in semtertje vlačiti, da je vezi naših grehov raztergal.

Oh, sprosi nam, o Gospa! to gnado, da vsim iz serca od-

pustimo, kateri so nas razžalili, ali kakor si bodi nam kakošno škodo storili, da tako svojemu Zveličarju podobni postanemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Devetnajsti dan.

Serce Marijno in Jožefovo se zedini s Sercem Jezusovim.

„Bili so eno serce in ena duša“.
Djanje ap. 1, 32.

1. Serce Jezusovo zvezuje Marijo in Jožefa z enako ljubeznijo. — Jožef in Marija sta imela enaki poklic; drug brez družega se ne more misliti, ker verže ji ljubezen presvetega Serca. Vera nas uči, da je Marija brez madeža

spočeta; splošna menitev pa pravi, da je bil tudi Jožef že v maternem telesu posvečen; Marija je Devica, Jožef tudi. Bog sam je sveto in čudopolno njeno zvezo pričel in tudi poterdil, kakor nam ustno sporočilo pripoveduje. Skrivnostno včlovečenje Kristusovo jima vse razodene: to Božje Dete je vzrok, da se zaročita, je pa tudi zastava nepopisljivih milost in dobrot. Njune serci se vklanjata Kristusovemu, da bi bile vse tri le eno serce, in čez to presveto Serce gospodujeta oba v enaki meri: Jožef in Marija imata Jezusa za sina, in Jezus se proti njima kot sin proti staršem tudi vêde; Jožef in Marija zapovedujeta, Jezus jima je pokoren; Jožef in Marija stanujeta v Nazaretu in Jezus ostane pri njima; Jezus govori, Jožef in Marija poslušata; Njegovo Serce je močan in skrit studenec, iz kterega celih 30 let zajemata v mogočnih potokih Božjo milost, da rasteta v svetosti in se zmirom gorečniše sklepa v Sercu včlovečene Besede Božje.

2. Marija in Jožef sta zvezana

tudi v posnemanji čednost presvetega Serca. — Ker sta bila Marija in Jožef tako srečna, da sta presvete čednosti Serca Jezusovega vedno z lastnimi očmi gledala, sta se tudi trudila, da bi njemu postala enaka, in v tem trudu sta se tudi nasprotno podpirala. Čisto serce, ljubezen do Boga, gorečnost v molitvi: vsak zgled ji je spodbujal k enakim čednostim. Ljubezen tega Božjega Serca je bila edina ljubezen, s katero sta se ljubila. Če mora po besedah sv. pisma nevesta ljubiti ženina, kakor ljubi cerkev Jezusa Kristusa“, je tedaj Marija prava podoba vesoljne sv. Cerkve, ogledalo v Jožefu, svojem ženinu, našega Gospoda samega, in v Jožefu je ljubila Jezusovo Serce, Če mora pa tudi ženin ljubiti svojo nevesto, kakor ljubi Jezus Kristus svojo Cerkev, je tedaj Jožef svojo ljubezen do Marije zajemal iz Serca Jezusovega in zavezo obeh zaročenih je poterjevalo presveto Serce Kristusovo samo.

Ker je Marija veliko bolj častit-

ljiva kot njen ženin, je bilo njeno serce gotovo tudi podobniši presvetemu Sercu njenega Božjega Sina, vendar pa je prvi za Marijo edini le Jožef najbolj prava podoba Serca Jezusovega.

3. Če sta bila Jožef in Marija že tukaj na zemlji tako tesno sklenjena, sta zdaj še bolj v večni slavi; ali ni torej naša dolžnost, da se tudi mi z njima sklenemo in presvetemu Sercu dolžno čast dajemo? Marija je hotla v naših dnevih češena biti pod slavnim imenom „Naša ljuba Gospa presvetega Serca“, in sv. Jožef, prijatelj presvetega Serca, je zgled in varuh vsim onim, ki ljubijo Serce Jezusovo. Zveličana Marjeta Marija nam zopet kaže, kako moramo vse tri serca spodobno častiti. V njenem samostanu, posvečenem presvetemu Sercu Jezusovemu, govori iz malega oratorija: „Imamo še drugo podobo presvetega Serca, ktera kaže na eni strani sveto Devico, na drugi sv. Jožefa. (April 1866.) Ta podoba se še dandanes hrani v samostanu Parajskem. Angelji obdajajo na oblakih

plavajočega nebeškega Očeta, ki derži v roki vihrajočo zastavo z napisom: „To je Serce mojega ljubeznjivega Sina“! Nekoliko nižej na desni strani kaže sv. Devica to Serce in govori: „Ljubite ga in tudi ono bo vas ljubilo“. Sv. Jožef ima v eni roki belo lilijo, drugo pa steguje proti sladkemu Sercu ter pravi: „Pridite, za vse je odperto“. Tudi mi moramo z enako ljubeznijo ljubiti vse, kateri so Serce Jezusovo tako goreče ljubili.

S k l e p. Podajmo se tedaj k sv. Jožefu, prijatelju presvetega Serca, da se pri njem naučimo N. lj. G. presvetega Serca in Serce Jezusovo tako ljubiti, kakor ga je sam ljubil.

Zgodba.

N. lj. G. presvetega Serca v Maduré (v angleški Indiji).

V tem kraji so misijonarji postavili svetišče v čast N. lj. G. presvetega Serca; kmalo potem piše eden izmed njih: „Zavoljo svojih vednost dobro

znan, 35 do 38 let star mož, je bil najbližnji sosed cerkvi N. lj. G. pre-svetega Serca. V mestu Satankulam-u je bil on najhujši gorečnik, preganjal je celo svoje sorodovince, kateri so se dali kerstiti. Še drugim poganom se je zdelo preveliko spoštovanje, katero je skazoval svojim malikom. Samo enkrat sem ga mogel privabiti k sebi, pa ni bilo mogoče ga k boljšemu prepričanju pripraviti. Med tem je zbolel, in ni ga bilo vračarja, da bi ga ne bil poprašal za svet, in ne hudobnega duha, da bi mu ne bil obljubil veliko svojega premoženja, če zopet ozdravi, pa bilo mu je zmirom huje. Dober zdravnik, ktereга sem ravno pripravljal za sv. kerst, ga je obiskaval, in mož si je v malo dneh tako opomogel, da je že iz hiše šel. Kaj nesrečnež naredi? Gre v Trupendur, da bi maliku Supramamu spolnil storjeno obljubo, pa pride za smert bolan nazaj. Vidil sem ga pogostokrat, pa o veri govoriti nisem mogel. Ravno o tem času sem obesil v cerkvi lepo in veliko podobo

presvetega Serca Jezusovega. Gledat so jo hodili kristijani in pogani, in jaz sem jim rekel: „Glejte podobo, ktera bo spreobernila vse pogane“. Kristijan mi odgovori: „Da bi le kmalo spreobernila unega-le“. Ta je bil naš bolnik. „Spreobernil se bo, mu odgovorim, če bomo le prav molili“. Pač smo molili, odgovori kristijan, toda mož je vedno terdovraten“.

Dne 28. avgusta 1866 sem ga čez 15 dni zopet vidil, in mi je tožil, zakaj da tako dolgo ne pridem. Ta njegova tožba me je osercila, da sem nekoliko spregovoril o njegovem dušnem stanu, kar mi ni zameril. Drugi dan sem se ga spominjal pri sveti maši in drugih pobožnostih ter sem tudi drugim naročil, da naj zanj molijo. Ko sem zvečer končal svoje duhovske molitve, ktere sem presvetemu Sercu daroval zanj, mi pošlje sporočilo, da želi prejeti sv. kerst. Brez obotavljanja grem k njemu, in ni mi bilo treba ga še podučevati, očitno je prosil odpušanja vsega, kar je zoper sv. vero

govoril in delal, in tudi za to, da se je tako dolgo ustavljal spreobrnjenju. Potem pa je pristavil: „Danes se bom prerodil, ljubi oče, vam izročim svojo hčer, odgojite jo po svoji veri“. Pri-govarjal je še svojim sorodnikom, da naj prejmejo sv. kerst, in postanejo udje katoliške cerkve. Umerl je 18. septembra poterjen v veri, ves vdan v voljo Božjo. N. lj. G. presvetega Serca tedaj ni dopustila, da bi se prvi njen sosed pogubil, da-si je bil tudi zelo terdovraten.

M o l i t e v.

Bodi češena, objokana hči Jeruzalemska, preljuba Gospa pre-svetega Serca, ktera si s presu-njenim Sercem k nebeškemu Očetu molila, ko so hudobneži njego-vega in njenega Sina zasramo-vaje v hišo velikega duhovna peljali, kjer ga je služabnik

za uho udaril. Zavoljo tega strašnega poniževanja tvojega Božjega Sina, o naša Gospa! usmili se nas, in prosi za nas, da naj nam grehe odpusti, ktere smo z napuhom storili, ter nam moč dodeli, da bomo po njegovem zgledu vse poniževanje pohlevno in tiho prenesli. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Dvajseti dan.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, tolažnica Serca Jezusovega.

Karkoli vam poreče, storite.
Jan. 2, 5.

N. lj. Gospá presvetega Serca,
naša srednica pri Sercu Jezusovem.

V Kani galilejski so obhajali ženitovanje, pravi sv. evangelist, in mati Jezusova je bila tam, tudi Jezus in njegovi učenci so bili povabljeni.“ Ko je Marija, vsa marljiva in pridna, vidila, da nimajo vina, se precej oberne do svojega Božjega Sina, rekoč: „Vina nimajo“. Te besede, pravi sv. Bernardin Senenski, nam prav lepo kažejo veliko dobrotljivost Marijno, ktera je iz same ljubezni do bližnjega pri Jezusu prosila, ker nam je hotla pokazati, da pozna vse naše potrebe in da bi vidila tudi dobro voljo Sinovo, kateri ji nič ne odreče, karkoli ga prosi. „Vina nimajo“ pravi, kakor bi hotla reči: „Usmili se teh ubožnih ljudi, ko bi mogla jaz jim preskerbeti, česar jim primanjkuje, kakor jim ti zamoreš, s kakim veseljem bi to storila.“ Marija zahteva, da naj Jezus čudež stori, če tudi vé, da ni še nobenega naredil in da ni še prišel čas, da bi nebeški Oče po svojem modrem sklepu, moč svojega Sina razodel. Pa vendar se zgodi čudež, kterega Marija želi. Glejte,

toliko premore pri Jezusu zaupanje in moč Marijna, ktera je naša srednica: Ljubezen, ktera gospoduje čez njegovo Serce, ga po lastni volji napeljuje k temu, kar je ljudem koristno. (Olier: Notranje življenje.)

2. N. lj. Gospa presvetega Serca, srednica Serca Jezusovega pri nas. Marija je vedila, kaj ima Jezus na Sercu in ker ve, da bo uslišana, pravi zaupljivo strežajem: „Karkoli vam poreče, storite.“ — Kakor bi hotla s temi besedami jih že zagotoviti, da bo njihova pokoršina lep sad rodila. Kakor da bi bila rekla: Nikar ne skerbite, vsaj sem prosila ljubeznjivo Serce mojega Sina, povedala sem mu, česar vam primanjkuje. Gotovo vam bode odperl zaklade svoje mogočnosti in ljubezni. In ubogali so. Bilo pa je tam 6 kamnitih verčev. Jezus reče: Napolnite jih z vodo, in so jih napolnili do verha. — „Zajmite in nesite starašinu“. Ko so to storili in je starašina pokusil vodo spremenjeno v vino in ni vedil, od kod da to pride,

je poklical ženina in mu je rekel: „Vsakdo dá dobro vino poprej in poznej slabejega; ti pa si boljšega prihranil do zdaj. — Ta čudež je bil prvi, pravi sv. evangelist. Marijna prošnja je ta čudež dosegla, občudovanja vredna zvestoba služabnikov pa, ki so Marijne povelja natanko spolnovali, ga je storila. Ta mogočna srednica pri Jezusovem Sercu v vsih naših potrebah hoče biti tudi srednica volje Serca Jezusovega pri nas. — Kakor nekdanj strežajem, tudi nam kliče: „Kar vam poreče, storite“. Če bomo po njenem zgledu zvesto spolnovali tudi najmanjše zapovedi, bomo dosegli vsako milost, za katero bo ona v našem imenu prosila.

Ker se pa naša lj. Gospa presvetega Serca z našimi časnimi potrebami toliko peča, tudi dušnih ne pozabi. Večkrat je že morala od nas reči: Gorečnosti nimajo, v veri pešajo, ljubezni Božje jim manjka. Serce Jezusovo je prošnjo Marijno uslišalo in v njene roke vse potrebne gnade polo-

žilo: prejeli smo sv. misli, srečne priložnosti, zglede in pripomočke, da si zamoremo potrebnih čednost pridobiti, toda to še ni zadosti; marveč moramo tudi zvesto storiti, kar nam poreče; ker gnada Božja ni družega, kakor Jezusovo Serce, ktero naši duši govori; da smo pa na duši tako revni, je krivo le-to, ker tako malo zaupamo. Zveličana Marjeta Marija je nekega dne vidila, kako je sveta Devica pri Jezusu grešne duše zagovarjala: „Verzi name svojo jezo, te-le so hčere mojega Serca, jaz jim hočem biti zavetje“. S prijaznim in veselim obrazom ji je nebeški Zveličar odgovoril: „Moja mati, vso pravico imaš, jim deliti gnade, kakor tebi dopade.“ „Ko so drugikrat, pripoveduje Marjeta Marija dalje, molili „češeno kraljico“, je sveta Devica pri besedi „naša srednica“ rekla: „Res sem vaša srednica, hčere moje, pa še raji hočem ostati, če mojemu Sinu zvesto služite“. Premišljajmo pogosto in iskreno te besede N. lj. G. presvetega Serca.

S k l e p. Pomislimo vsaj ene trenutke, če zvesto obračamo gnade, ktere nam Bog deli za spolnovanje našega poklica v vsih razmerah našega življenja.

Zgodba.

N. lj. Gospa presvetega Serca na Libanu.

Duhoven na Libanu je priserčno želel svoji duhovniji napraviti podobo „N. lj. G. presvetega Serca“. Pobožne duše iz Francoskega so mu jo napravile po radovoljnih darovih. Tu-le imate odlomek pisma, v katerem maroniški duhoven pripoveduje čudne prigodbe, ktere so se godile, ko je podoba že stala.

De Kfour El Fetouh na Libanu 8. okt. 1872.

Častitljivi oče! Kakor sem že poročal, so povsod že znane dobrote, ktere je Bog delil po blagoslovljeni podobi N. lj. G. presvetega Serca. Kar danes pripovedujem, poterjujejo moje prejšnje naznanila; studenec gnade nikdar ne usahne. — Sredi Marijnega

mesca smo pripravljali cvetlice za oplešanje podarjene podobe. Med njimi ste bile tudi dve liliji, ktere sem bil sam na bližnjem hribu odrezal; zelo lepo ste cvetele in merile ste kake tri čevlje. Postavili smo jih v lončenih posodah na vsako stran podobe. Ko smo konec mesca hotli z drugimi cvetkami tudi liliji zavreči, smo zapazili, da na levi strani stebela poganjajo novi odrastki. Zavaljo tega smo ji pustili in iz stebela še zmiraj poganjajo popki, da jih je že vse polno od verha do tal, če jim tudi nismo prilivali... Steblo samo se je posušilo in je po sredi votlo. Ko se je to zvedilo, je prišlo mnogo gledavcev. Nekdo je rekel: „Res je, da lilija nima ne vode, ne korenin, pa ji morda že zemlja sama dá moči, da poganja“. Mi smo mu odgovorili: „Ali druge ne tičijo tudi v zemlji?“ Odpravili smo takrat vso zemljo, in zdaj je že 5 mescev, in lilija raste od dne do dne.

Mlado osebo v naši duhovniji je naenkrat začelo boleti oko; tudi pri-

sadilo se ji je. Ker si ni hotla dati pušati, je vzela nekaj peres od une čudovite lilije, in jih je položila na oko, v tistem trenutku je bilo oko popolnoma zdravo in je ni nič več bolelo. — Tu vam pošljem 3 peresa od prvega zvenelega cveta iz tistega stebela, katero je začelo tako čudovito poganjati. Ker želite iz Libana dobiti nekaj tistih cvetlic, katerih so se dotaknile roke na podobi, obljubim, da vam jih pošljem iz verta blizo cerkve N. lj. G. presvetega Serca in tudi družih s hribov v okolici.

Duhoven

Boutros Abi-Saab.

M o l i t e v.

Bodi češena, o žalostna mati našega kervavega ženina, kateri je bil na Pilatovem dvoru slečen in grozovitno raztepen, da je s svojo kervjo strašno gerdobijo naših pregreh umil! Da bi bila le

ena kapljica te presvete kervi nam k pridu, zdihujemo k tebi, o naša Gospa! vsaj je ona dovolj mogočna, da zbríše hudobije vsega sveta. Želim pa tudi iz vse moči svoje duše, da naj raji umerjemo, kakor pa, da bi tebe z najmanjšim grehom razžalili. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Eden in dvajseti dan.

N. Ij. Gospa presvetega Serca tolaži Serce Jezusovo v presvetem zakramentu, zavoljo nečasti, ktere se njemu godé.

1. Do Serca Jezusovega v presvetem zakramentu ima Marija zmiraj pravico. — Da bi nas Odrešenik do

konca ljubil, je znašel vredni zakrament neskončne časti, namreč zakrament sv. rešnjega Telesa, tako on zamore pri nas v naših svetiših biti; v našem sercu po sv. Obhajilu stanovati in na naših altarjih vsak dan daritev svojega telesa in svoje kervi ponavljati; sv. evangelij nam sicer nič ne pové, da bi se bila Marija vdeleževala teh skrivnost, pa kakor ustno izročilo pravi, in sveti cerkveni učniki terdijo, smemo misliti, da je Marija za časa njenega pozemeljskega življenja velikokrat prejela svojega Jezusa v presvetem zakramentu.

S koliko ljubeznijo se pač polasti včlovečena Beseda Božja svojega prvega stanovališa, kadar pri svetem Obhajilu zopet pride v deviško naročje, v katerem je bila spočeta! S kolikermi zakladi ga vendar Jezus napolni! Njegovo Božje Serce se združi s sercem Marijnim in mu dá popolno oblast čez zakrament svete ljubezni! Sej je pravo telo in prava kri Jezusova, Sinú Marijnega! V tabernakeljnu, pri mizi

Gospodovi, na altarju uslišuje presveto Serce prošnje mogočne Device in po njej so razlivajo čez nas vse milosti presvetega Serca.

2. N. lj. Gospa presvetega Serca odškoduje Serce Jezusovo za razžaljenja, ktere se mu godijo v zakramentu sv. rešnjega Telesa. Dokler je Marija po zemlji hodila, je to sama storila; zdaj pa dela to po svojih otrocih. — Svete Obhajila, ktere je Marija v goreči ljubezni še prejemala, so ji bile v blago tolažbo, pa tudi v neizrečeno žalost. Vidila je veliko duš, ki so malomarno in brez gorečnosti vživale živi kruh, kateri je iz nebes prišel. — Poznala je Judeža in vedila, da ga posnemajo vsi, kateri z nevrednim obhajilom lastno pogubljenje jedó in pijejo. Ta misel je kakor meč presunila serce naše ljube Gospé presvetega Serca. Zato je pomnožila svojo ljubezen, da bi z blagimi občutki žive vere, ponižnega češenja in serčne hvaležnosti poravnala nehvaležnost, ktera se skazuje presvetemu Sercu Jezuso-

vemu v tem svetem zakramentu. Kraljica Serca Jezusovega vidi iz visocih nebes, kjer kraljuje, bolj natanko, kakor pred, kako se povsod in vsak trenutek zakrament presvetega rešnjega Telesa zanemarja, onečastuje in oskrunja. Zato pa tudi priserčno želi, da bi vsi njeni otroci posnemali njeno pozemeljsko življenje, ter s pogostnimi in vrednimi sv. obhajili zadostili za tiste sv. obhajila, ktere so zanikarni kristijani opustili in grešniki nevredno prejeli. To so zadostivne obhajila, katerih podobo imamo v N. lj. Gospej presvetega Serca in katerih pričakuje od vsacega izmed nas.

3. Prizadevajmo si z Marijno pomočjo sv. obhajilo vselej tako pobožno in goreče prejemati, da ga lahko darujemo Sercu Jezusovemu v zadostenje. Nebeški učenik je sam razodel, da to želi. „Ko sem en petek, pripoveduje zveličana Marjeta Marija, bila obhajana s tisto sv. hostijo, ki je bila prej izpostavljena, mi je rekel Jezus: Hči, pridem k tebi v serce, ktero sem ti dal,

da v ognji ljubezni končaš vse razžaljenja, ktere terpim od tistih mlačnih serc, ktere me oskrunjajo v tem sv. zakramentu“. Božji učenik je pripravljen plačati že samo hrepenenje po sv. obhajilu, če ga ne moremo v resnici prejeti. „Veliki petek, pripoveduje zveličana Marjeta, sem močno hrepenela zavžiti Telo Gospodovo, v solzah vtopljenja sem zdihovala k Jezusu: „Ljubeznjivi Jezus, vtopiti se hočem samega hrepenenja po tebi, pa ker te ne morem prejeti, nikdar ne neham po tebi zdihovati“. „Pa prišel je in me je sladko potolažil, rekoč: Hči, tvoje hrepenenje je moje serce tako presunilo, da bi ta zakrament, ki bi ga še ne bilo, postavil zdaj, da bi me ti zavžila; tvoje hrepenenje mi tako dopade, da se vselej z veseljem oziram na tvoje serce, da bi ga na-se potegnil. Prosimo Marijo, da nas nauči, kako moramo po Jezusu hrepeneti in ga v duhu ljubezni in zadostovanja prejemati.

S k l e p. Podajmo se vselej z največi pobožnostjo k sv. obhajilu in

skerbimo, da bomo vredni večkratnega obhajila.

Zgodba.

N. lj. G. presvetega Serca v Jeruzalemu, Bettehemu in Nazaretu.

Poslušajmo vsaj nekatere besede iz pisem, ki so iz tistih tako blagoslovljenih krajev, kjer je nekdanj živela sv. družina, prišle v Isudun oznanovat ljubezen do N. lj. G. presvetega Serca. V Jeruzalemu, na razvalinah sodnje hiše, kjer je Pilat zbrani množici našega Gospoda pokazal, rekoč: „Glej človek“, kjer so Kristusa s ternjem kronali in k smerti obsodili, je postavil podobo N. lj. G. presvetega Serca tisti častitljivi Oče Marija Alfonz Ratisbone, ki je na prošnjo presvete Device iz judovske v katoliško cerkev pristopil.

To-le piše sam:

V Jeruzalemu 10. junija 1868.

Podoba N. lj. Gospe presvetega Serca nam je včeraj došla in sicer v tako dobrem stanu, kakor poprej še

nobena taka reč ne, tudi najmanjšega poškodovanja nismo zapazili, in kaj hočem reči o podobi sami? tako je nježna in ljubeznjiva, da kar človeka gine, sama ljubezen puhti iz nje. Že smo jo postavili v zid, v prostor kakor nalaš za-njo pripravljen, kjer jo vsak lahko vidi, ker tukaj se v samostanu zbira naj več ljudi. Sinoči smo razsvetlili, ter prijazni samostan okinčali s cvetlicami in venci.

M. A. Ratisbone,
duhoven na Sijonu.

Tudi iz Betlehema smo prejeli pismo, katero je zelo mikavno.

Betohour (pastirska vas) pri Betlehemu
14. decembra 1872.

Povejte v molitvah in zbirališih pred nogami N. lj. G. presvetega Serca, da naj tudi v domači deželi stori, kar drugod tako velikodušno dela. Prosite to mogočno Gospó Serca Jezusovega, da naj naredi nas prave učence tistega, ki se je rodil blizo tukaj v hlevu. Rad bi sprosila, da bi se spreobrnila vsa

vas, ktera šteje 1000 duš, med njimi je pol razkolnikov, pol pa mohamedanov in katoličanov. Kako lahko bi Mati Božja sprosila to milost pri Sercu svojega Sina, vsaj smemo upati, da sv. Devica bo dobrote delila tudi tistim, katerih predniki so tako neusmiljeno ž njo ravnali.

Moretain,

apostoljski misijonar.

Ko se je v Nazaretu zvedilo, da se Marija pod novim imenom časti, je poslalo 60 mladih deklic svoje imena v Isudun, da bi jih zapisali med družbane N. lj. Gospé presvetega Serca in da bi se mi ž njimi verstili v molitvah pred Marijo; pa hišice Marijne ni več v Nazaretu, angelji so jo prenesli v Loreto. Ko so ondotni škof zvedili za družbo N. lj. G. presvetega Serca, so pisali: Iz serca želim, da bi se ta lepa pobožnost zeló razširila po moji škofiji, ki je posebno Mariji priporočena, ker tukaj je sv. hišica, ki je bila čudno prenesena iz Nazareta. Tedaj tudi na svetejših krajih zemlje

imamo družnike, ktere z nami veže ljubezen do N. lj. G. presvetega Serca.

M o l i t e v.

Bodi češena, o premila kraljica, ti, ki si kralja vsih kraljev s človeško natoro oblekla. Oh, ozri se na njega in poglej, kako so ga naši grehi oblekli! Škerlatasto oblačilo je na njegovem razmesarjenem telesu, terst v njegovih rokah namesto kraljeve palice, naš napuh mu je ternjevo krono na glavo djal, in naše pregrehe ga bolj zasramujejo, kakor vojaki, ki so pred njim svoje kolena pripogibali, vanj pljevali in ga v obraz bíli. O kam se hočemo djati zavoljo svojih hudobij? O mati usmiljenja! prosi za nas, da po tvojih prošnjah

večnemu pogubljenju uidemo.
Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega
Jezusovega Serca, prosi za nas
Boga. Amen. Češena si Marija
(trikrat).

Dva in dvajseti dan.

**N. lj. G. presvetega Serca, srednica Serca
Jezusovega.**

Kedaj me boš potolažil?
Ps. 118, 82.

1. Serce Jezusovo potrebuje na
Oljski gori Marijne tolažbe. — Jezus
se daruje, čas darovanja je že tû,
Oljska gora ga kliče, on mora tje.
Nočna tema pokriva neizmerne nje-
gove bolečine, njegovo bolezen in ne-
slišane hudobije, ktere mu hoče ljud-
stvo prizadeti. Aposteljni gredo ž njim,
pa kmalo zaspijo, čisto zapušeni kleči
na tleh, ves kervav je njegov sv. obraz,

bolečine mu prešinjajo telo Moj Oče! vzemi kelih od mene O Jezus, Očeta kličeš in matere ne? . . . O, Marija ne more tega keliha vzeti, ona ga mora s teboj piti; zares tukaj posebno terpi presveto Serce strašne bolečine. Pač zdihuje k svojemu Očetu: „Vzemi mi kelih“, — pa le zato, ker vidi pred seboj veliko več še, kot njegovo terpljenje in njegovo smert, po kateri hrepeni in ktero imenuje svoj kervavi kerst. Kristus vidi, kako ljudje hudobije počenjajo, njegove gnade in zasluženja napak obračajo in nebeškega Očeta zaničujejo. Tisti trenutek smo mi vsi mu stali pred očmi, in mu kazali svojo brezbožnost in nehvaležnost. Vidil je le eno dušo brez madeža, ktera mu je zvesta ostala in ga je morala tolažiti v njegovih neizrekljivih bolečinah in sicer bolj tolažiti, kakor angelj, ki ga je prišel pokrepčat, in ta si bila ti, o N. lj. G. presvetega Serca.

2. N. lj. G. presvetega Serca terpi s Sercem Jezusovim smertne bridkosti. — Kaj je delala Marija v Jeruzalemu,

ko je Odrešenik terpel smertne težave? Ali ne ve, da so ga na tihem izdali, da so se starašini in judovski duhovni med seboj pogovorili in da je nesrečni Judež obljubil za 30 srebernikov jim izdati njega, ki je „neskončni zaklad?“

Vse to veš, o moja mati, in globokeje se pogrezne meč v tvoje serce, ktere ga ti je bil Simeon napovedal, meč žalosti, ki ti je serce presunil. Jezus terpi, in matere ni pri njem. Sklenila je bila ga v terpljenji spremljevati, in zdaj je ni viditi! Pa že sama ta misel napravlja Mariji velike bolečine, in ta bolečina, da ni pri Jezusu, je najtežji butara, ktera se more naložiti Božji materi, pa tudi najslajši tolažba, ki jo more Devica bolečin dati žalostnemu Jezusovemu Sercu. Jezus vidi njene solze, sliši njene zdihljeje, Jezus vé, da preljubeznjiva mati v duhu ž njim čuje sredi tihe noči na Oljski gori, če tudi ni pričujoča. Ti, o Gospod! veš, da je Marijno serce tam, kjer je tvoje, da se njena molitev sklepa s tvojo, da je pripravljena ter-

peti, ker si tudi ti pripravljen, in da hoče se s teboj vdeležiti vsih skrivnost bridkega terpljenja. V teh okolišinah premislimo le nekoliko N. lj. G. presvetega Serca, kako hude bolečine! Kako velika ljubezen!

3. Tudi nas bo Marija tolažila, kakor je tolažila Serce Jezusovo na Oljski gori v smertni bridkosti, če smo pripravljene ž njim terpeti, kakor Marija. Serce našega Božjega učenika samo želi, da bi ga v terpljenji posnemali, kakor je učil zveličano Marjeto Marijo. „Nekega dné, tako pripoveduje, je iz Serca Božjega švigal tak vroč plamen, da sem mislila, da me bo pokončalo. Pa Kristus mi pravi: Poslušaj, kaj je moja želja. Vselej ponoči od četrtega do petka boš terpela smertno žalost, katero sem jaz preterpel na vertu Getzemani. Da boš tudi ponižno molila z menoj, kakor sem jaz takrat k nebeškemu Očetu molil, moraš vstati med 11. uro in polnočjo, pa boš s tem grešnikom sprosil usmiljenje in potolažila jezo Božjo, pa tudi

polajšala bridkost, katero sem terpel, ko so me bili učenci zapustili, kar me je tako užalilo, da sem jim očital, zakaj ne morejo le eno samo uro z menoj čuti“. — Otroci N. lj. G. presvetega Serca, to moramo tudi mi radi storiti in če nam ni mogoče takrat, kadar Gospod želi, se vsaj lahko v duhu sklenemo z vsimi, ki so tako srečni, da tako delajo, in lahko tudi preišljujemo ob četertkih zvečer vsaj nekaj trenutkov, koliko je Kristus terpel na Oljski gori.

S k l e p. Sklenimo, da vsak čertek zvečer, preden gremo spat, z N. lj. G. presvetega Serca, da bi naše zadnje misli, preden zaspimo, bile v tolažbo Sercu Jezusovemu.

Prigodba.

13. avgusta 1865 sta se peljala dva Turka in en misijonar iz Afrike po železnici proti Lionu, v tistem vozu je bil tudi mlad duhoven, ki je šel v Isudun. Turka sta se po svoji šegi

vedno umivala in vpila: Allah, Allah! duhovna pa sta se pogovarjala o težavnem misijonu v Algieru in o novem priimku N. lj. G. presvetega Serca, pomočnice v silnih težavah. Misijonar poln zaupanja, je sklenil to čišenje kraljice Serca Jezusovega razširjevati, če mu ona, kakor si že bode, pokaže svojo moč; zato je tirjal, naj bi se ta dva mlada Turka pokristijanila, ktera je hotel na vsak način rešiti iz njih nevarnega stanu. Človeško soditi, je bilo to zeló težavno. Na vozu pisana prošnja gre Isudun in v Lionu smo se popotniki razšli. Čez nekaj časa je iz Algiera došlo pismo, v katerem se je bralo, da sta mlada Turka, Ludovik in Stanislav v Isudunu prejela sv. kerst. Marija je tedaj prošnjo uslišala in te dve duši rešila, če tudi so škripali peklenški duhovi, izročila ji je misijonarju, da bi mu pokazala, da je res upanje obupnih. Misijonar sam je pisal to-le v Isudun:

. . . . 19. aprila 1867.

N. lj. G. presvetega Serca, ktera

je dvema arabskima mladenčema sprosil milost sv. kersta, jim je bila tudi drugikrat mogočna varhinja. Njuni starši so jima sprosili dovoljenje, da smeta za nekaj tednov iti na svoj dom, ob enem so jima tudi slovesno obljubili, da ju v spolnovanju verskih dolžnost nočejo opovirati, in v svojem času zopet na Francosko poslati. Peklenski sovražnik pa, ki bi bil zgubljeno zopet rad v svojo pest dobil, se je polastil nekega mogočnega, nesrečnega odpadnika in vse je poskušal, da bi starši ali z obljubami, ali pa z žuganjem sina prisilili sv. vero zatajiti. — Priporočili smo ji N. lj. G. presvetega Serca in sv. Jožefu in zaupali smo terdno. Kmalo je Bog odpadnika obiskal nagloma in strašno. Starši so bili naenkrat omehčani, in vidili smo, da je pomagala le N. lj. G. presvetega Serca. Tisti dan, ko cerkev obhaja spomin na molitev Gospodovo na vertu Getzemani, so dovolili, da smeta iti na Francosko. Gotovo je N. lj. G. presvetega Serca Sercu Jezusovemu darovala vse molitve,

obhajila in dobre dela teh ljubeznjivih mladenčev in se tako razodela srednico tudi tam, kjer vse upanje zgine. V zahvalo za to veliko dobroto po priprošnji N. lj. G. presvetega Serca nam podeljeni, smo v Isudun poslali prav lep iz marmeljna izsekan spominek z arabskim napisom.

M o l i t e v.

Bodi češena, žalostna mati, ktera si svojega Sina srečala, ko je šel ves raztepen s ternjevo krono na glavi in s težkim križem obložen, od ljudstva zasramovan in med dvema razbojnikoma na goro Kalvarijo pehan! O Gospa! naj se mi vtisne ta podoba mojega Gospoda globoko v serce, da se velikrat spominjamo njegove neskončne ljubezni in njegovih neizrekljivih bolečin, ter

resnično pokoro delamo za svoje hudobije in pregrehe in ga nikdar z nobenim grehom več vnovič ne križamo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Tri in dvajseti dan.

N. lj. Gospej je izročil Jezus vso ljubezen do nas.

Glej, tvoj sin . . . glej, tvoja mati.
Jan. 19, 26, 27.

1. Naša lj. G. presvetega Serca nas tako močno ljubi, kakor je ljubila Serce Jezusovo. — „Žena, glej, tvoj Sin“ je Jezus s križa govoril svoji materi, ko jo je izročil Janezu, priserčno ljubljenemu učencu svojemu. Ta beseda v zadnji uri izgovorjena,

je tako rekoč edina dedšina, katero hoče Jezus zapustiti svoji materi. Jezus umerje za vse ljudi; vsi ljudje so z Janezom pod križem, in ta zvesti učenec ima od sedaj na zemlji biti sin Marijin: „Žena, glej, tvoj sin“ ... se pravi: Vso materinsko ljubezen, katero imaš do mene, skazuj od zdaj mojemu učencu; ljubi ga, kakor mene ljubiš, in v njem ljubi vse ljudi, ki so od zdaj tvoji otroci. — Od tiste ure ima sv. Devica vsacega človeka za Jezusa Kristusa. Hudobije grešnikov in zasluženja pravičnih ji kažejo Serce Jezusovo, katero kliče hudobne v duhovno življenje, in katero daje pravičnim milosti, da v čednostih rastejo. N. lj. G. presvetega Serca je mati vsim ljudem za vse čase. O Marija! ti si tedaj moja mati in me ljubiš zmirej s tisto ljubeznijo, s katero si ljubila Serce Jezusovo.

2. Serce Jezusovo nam veva N. lj. G. presvetega Serca tako ljubiti, kakor ona nas ljubi. — Jezus je potem rekel učencu: „Glej, tvoja mati!“

Ta beseda, katero je Jezus na križu govoril iz ljubezni do svoje matere, mora vedno živeti v naših srcih. Mati Božja je mati moja . . . Angelji v nebesih ne morejo nikdar tako govoriti, Marija je njih kraljica, oni so njeni serčni in zvesti služabniki, pa otroci njeni niso, Marija ni njih mati. Ko je Jezus Janezu rekel: „Glej, tvoja mati!“ — je to tudi nam vsim govoril, s tem je pokazal, da smo sprejeti med otroke Marijne in da se moramo od njega, ki je zdaj naš brat, učiti tiste ljubezni, s katero moramo ljubiti njegovo presveto mater.

Nikar se tedaj ne bojmo, da bi Marijo preveč ljubili, ker jo moramo tako ljubiti, kakor ljubi ona Serce Jezusovo. In da se v tej ljubezni tako visoko povzdignemo, moramo Mariji darovati vso ljubezen presvetega Serca Jezusovega. To nas uči pobožnost do N. lj. G. presvetega Serca, da namreč ljubimo Serce Jezusovo po Mariji in Marijo po Sercu njenega Božjega Sina.

3. Da pa Marija nam vso ljubezen Serca Jezusovega dati zamore, in da moramo mi to ljubezen njej darovati, imamo pomoček v daritvi sv. maše, če smo pobožno pri njej, ali če jo po namenu naše Božje matere in v čast presvetega Serca darujemo. To je delalo veliko svetnikov in posebno zveličana Marjeta Marija, katero je bil v tem naš Božji Sin sam podučil. Ko je od brata zvedila, da je na njeno prošnjo nekdo ozdravel, mu je pisala: „Obljubili smo, da bote devet sabot sv. mašo brali ali brati dali na čast brezmadežne Device Marije, Božje Matere in ravno toliko na čast terpljenja Kristusovega, devet petkov pa na čast presvetega Serca Jezusovega. Naj k daritvi sv. maše, katero današnji svet tako zanemarja, z veseljem hodijo vsaj otroci N. lj. G., ker ima neskončno vrednost in nam more pridobiti neusahljive studence milosti Božje.

Sklep. Sklenimo tedaj danes po namenu N. lj. G. presvetega Serca pri šv. maši biti ali jo brati dati.

Zgodba.

*N. lj. G. presvetega Serca v okrajih Goa
(v angleški Indiji).*

Dne 19. febr. 1864 so razkolniki v Goa zoper vso pravico s silo vzeli največši katoliško cerkev v deželi, da bi jo imeli za svoje središče. „Drugó jutro, pripoveduje misijonar, sem šel vanjo jaz, 4 žandarji in veliko kristijanov. Prebivavci, zmage skorej gotovi, so bili zato zelo razkačeni. Med tem je prišel v Salem vnet častivec N. lj. G. presvetega Serca č. g. O. Baulez, ki mi je pripovedoval čudeže in lepe pobožnosti, tudi podobe N. lj. G. presvetega Serca je obesil v naši cerkvi, ktero smo izročili Marijnemu varstvu. Od tega dne do 12. maja niso prebivavci nikdar mirovali in so svoje naklepe tako dobro skovali, da je 13. maja zvečer razkačena druhal cerkev obsula, zakristijske vrata razbila in se cerkve polastila. 14. maja so Goanci prihrumeli v cerkev z godbo in vriskom;

mene ni bilo domá. — Ko sem domu prišel in so bili Goanci iz cerkve šli, pa jo vnovič oblegli, sem klical na pomoč Marijo, in čez dolgo še le sem mogel vrata razdjati in v svetišče stopiti; bila je ura 10 zvečer. — Ko je drugo jutro k sv. maši zvonilo in so Goanci mislili, da so vrata še zaperte, so se obnašali, ko živina in ne kot ljudje. V sredi hrupa je eden sobratov pristopil k sv. maši; jaz pa sem bil skrit v koru, ker sem se bal, da bi ne planili po meni. Med tem je prišla straža, da bi z orožjem razsodila težavno reč. V petih posvetovanjih sem zagovarjal na vso moč svojo pravico, in sodniki so prav razsodili za me, in vsemu je bilo konec. — O naj bi N. lj. G. presvetega Serca, ki ni pustila zmoti in krivici se veseliti, pomagala tudi meni spreobrniti te uboge razkolknike, ki se nam zeló odjenljivi kažejo. V spomin enakih dogodkov smo postavili v cerkvi oltar Naše ljube Gospe presvetega Serca. Podoba je tako prečudno lepa, kakor bi bila Marija sama

vodila slikarju roko, cerkev je posvečena sv. Petru in Pavlu.

B. B r u s s a r d, apost. misijonar.

M o l i t e v.

Bodi češena, ti globoko morje bolečin, ki si s svojim sladkim Jezusom na goro Kalvarijo prišla, kterega so z želčem napajali, nesramno slekli, mu roke in noge prebodli, ter na sramotni križ pribili v odrešenje svetá. Ah! če se je to z zelenim lesom godilo, kaj se bo godilo s suhim? O mati usmiljenja, prosi zame, da bi to strašno terpljenje tvojega Sina zame ne bilo vekomaj zgubljeno! Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Štiri in dvajseti dan.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, pomočnica dušam v vicah.

Ste ga li vidili, kterega moja duša ljubi? (Visoka pesem).

1. N. lj. Gospa presvetega Serca oropana pričujočnosti svojega Božjega Sina. — Daritev na gori Kalvariji je bila dokončana. Jožef iz Arimateje je serčno zahteval od Pilata telo Jezusovo, ga je z lepodišečo miro mazilil in truplo z belim pertom ovito v nov iz skale vsekane grob položil. Kamen so nad grob zavalili, in mislili so, da je Jezus mertev za vselej.

V Jeruzalemu so čudeži Zveličarjevi pozabljeni, spomin na njegove dobre je zginil, češenje, s katerim ga je drugikrat ljudstvo obdajalo, je minulo. Še nekatere pobožne žene so mislile k grobu hiteti, kateri je v sebi hranil mertvo telo Zveličarjevo. Mislimo si zdaj občutke vere in ljubezni, ktere je imela N. lj. G. presvetega Serca v

tej bridki poskušnji pri smerti Jezusovi. Dobro je vedila, da bo Zveličar kmalo slavno in veličastno od mrtvih vstal, da bode njegova duša se pred pekel podala obiskat one očake in pravične stare zaveze, in ona ga s svojim duhom povsod spremlja, kamorkoli gre in nič ne more njunega zedinjenja uničiti. S svojim hrepenenjem pospešuje trenutek, v katerem bo smert svojo žertev povernila; njena nevidna ljubezen prehodi vse daljave, predere skalo, ktera ji odteguje dragocene ostanke telesa Jezusovega. Ona se spominja njegovih kervavih ran, iz katerih je brisala kri njegovih prebodenih rok, njegove s ternjem venčane glave, njegove s sulico prebodene strani Kakošen občutljaj za-njo, ko je položila svojo roko na njegovo presveto Serce, ktero je nehalo bít!

2. Duša Jezusova pred peklom. — Duša Jezusova ločena od svojega trupla je ohranila vse eno najnježnejši čutila do svoje matere. Očaki, preroki, terpeče duše v vicah so pozdravile v

svoji ječi z veseljem prihod Odrešenikov, oni so vidili v njem zaželeno luč in nebeški Učenik govori njim o Mariji kot jutranji zarji, ktera nam je solnce pravice rodila. Oni so ga spoznali kot dobrodelno roso, ktera jih poživi v tako dolgem in gorečem hrepenenji in upanji, in Jezus govori njim o Mariji, kot oblaku, kteri je pravičnega rosil, in o zemlji, ktera nam ga je dala. Zdi se mi, kakor bi slišal to božjo dušo, to zvesto Devico z vsimi ženami preteklih stoletij primerjati: z Evo, našo grešno materjo, s Saro, materjo Izakovo, z Rebeko, Rahelo, Judito, z vsimi Izraelskimi hčerami, in vsim tem govori, da Marija nima nobene njih slabost nad seboj, pač pa so ji lastne vse njih čednosti in lepote. Tudi se mi zdi, da jim je pripovedoval, kako da je ta mati v vsi obilnosti zadobila gnade Najvišega, kako da je razumela Boga ljubiti, s kakošno gorečnostjo si je prizadevala naj ljubeznjivši češenje mu skazovati, in s kakošnim živim hrepenenjem želi

njegove vernitve. Serce Jezusovo v grobu je merzlo in neobčutljivo za Marijo, pa Božja ljubezen, od ktere je bilo to Serce oživljeno, živi čez prostor grobov in čuti za našo ljubo mater najbolj otročjo vdanost in prisercnost.

3. Bolečino, katero je Marija pri smerti svojega Sina občutila, zamoremo primeriti z bolečinami duš v vicah, ktere začasno oropane Božjega obličja najhujši terpljenje občutijo. N. lj. G. presvetega Serca je sama razumela, kako zelo potrebno je tolažilo revnim dušam, ki tako živo hrepene priti iz kraja mučenja v posestvo največega bogastva. Mati nam vsim je še toliko bolj mati terpečim, njeno usmiljenje do vsih duš v vicah je tedaj le z njenimi mukami primerjati.

Oj otroci naše ljube Gospe presvetega Serca, občutljeji naše materé morajo tudi naši občutljeji biti. Po neskončnem zasluženji Serca Jezusovega zamoremo revne duše v vicah tolažiti in uro njih rešitve prikrajšati.

Ta pobožna vaja presvetega Serca je bila Marjeti Mariji priporočena, in ona je imela večkrat tolažilo v svojih molitvah rešene duše viditi. „To jutro, piše na pastirsko nedeljo, ko sem se zbudila, ste prišle dve mojih dobrih terpečih duš (tako jih je imenovala) se od mene poslovit, ker jih je danes najviši pastir med svojo večno čedo in sicer še z enim milijonom drugih k sebi vzel, v njih družbi ste šle tudi te dve z nepopisljivim veseljem in pevaje v nebo, in ko sem ji prosila, se nas spominjati, ste mi odgovorile poslednjo besedo: Da nehvaležnost nikdar v nebesih ni našla prostora.

Namen družbe N. lj. G. presvetega Serca je pa tudi, da molimo za vse brezupne duše, in tako tudi za najbolj zapušene duše v vicah, za ktere naj svoje molitve rokam Marijnim izročimo.

S k l e p. Moliti vsaki dan za zapušene duše v vicah naj bo naš današnji sklep.

Zgodba.

Sad češenja N. lj. G. presvetega Serca za duše v vicah.

V družbi je tudi navada, mertve ude vpisovati, da se potem, ko so v molitev priporočeni, v prid obernejo priprošnje družnikov in milosti sv. maše, ki se vsak prvi četrtek mesca na altari N. lj. G. presvetega Serca daruje. Več veselih dogodb poterdi naše družnike v tej posebni molitveni vaji za duše v vicah. Tukaj imajo dogodbo, ktera se je zgodila v neki majhni občini v okolici Nans in sta nam jo pripovedovala zdravnik in uradnik.

Zgodba govori o osebi, pravi zdravnik, ktere bolj natanko zaznamovati ni mogoče, ktera je napovedovala svojo navzočnost po načinu strahov s počenjanjem, ktero nasprotuje natornim postavam sveta, z ropotom prikaznim v hiši doktorja M. v L.

Temu poročilu je bilo sledeče pojasnilo uradnikovo priloženo. „Gospod

zdravnik ni lahkoveren, marveč spada k onim, ki se matematičnih dokazov deržé, in ko bi se ta dogodba njegove lastne osebe ne dotikala, bi tudi najmanjši reči ne verjel. Ob času velikih stisk vstaje je umerla neka oseba v strahovitostih v tej hiši. Bila je ud družine doktorjeve. Kmalo potem se je prikazala ta prikazen. Prizadevali so se na vse načine vzrok tega ropotnega motenja zaslediti in umiriti, in ko je bilo vse zastonj, so začeli verovati na prikazen mertvih. To je terpelo skorej 60 let. Ko je doktor leta 1864 o novem naslovu Marijnem in o čudežih slišal, kateri so se godili po N. lj. G. presvetega Serca, je tudi sam hotel poskusiti. Poslal je ime mertvega v Isudun, da bi ga ondi v družbo vpisali. Pri tej priložnosti piše uradnik: Resnični prigodek obstoji že več let. Ko mi je zdravnik imé podal, ktereга tukaj pošljem, mi je rekel, da se je zoper njegovo pričakovanje zgodilo, da od tistega časa, ko je obljubil to osebo v zapisnik udov družbe N. lj. G. presve-

tega Serca, ni nobenega ropotanja slišal in nobene prikazni vidil.

Čez nekatere mesce nam pismo sledeče naznani: Jaz vam pošljem znamenje hvaležnosti doktorjeve za prejete gnade od N. lj. G. presvetega Serca. Ropot in nenavadne prikazni, ktere so od leta 1807 mir njegovega stanovanja motile, so popolnoma nehale.

Letne poročila m. novembra.

M o l i t e v.

Bodi češena, o kraljica mučenikov, ktera si z mečem strašnih bolečin presunjena pod križem stala, ki je Sin Božji na svojem presvetem životu ves ranjen in od vsih zaničevan pred vsim ljudstvom med dvema razbojnikoma na križu visel, grozovitne muke terpel in svojo nedolžno kri prelival. Prosimo te, o žalostna mati! zavoljo neznanih bo-

lečin svojega serca se nas usmili in nas spravi s svojim Sinom. Zadobi nam pravega duha pokore, da bomo z Jezusom terpeli, z njim stanovitno svoj križ nosili, in se z njim enkrat v sv. raji veselili. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Pet in dvajseti dan.

Veselje n. lj. G. presv. Serca ob vstajenji Jezusovem.

Ko vstanem, sem že pri tebi.
(Ps. 138, 18).

1. Občutljeji Jezusovi pri vstajenji. — Grob je svojo žertev povernil, narava svoje vesele pesmi zopet pričela, tudi je nek skladni glas svojo vbranost zopet zadobil. Ubrani glasovi,

ktere so angelji in vse nebesa poslušali, zadone zopet po tridnevni tihoti. Veličastvo Najvišega, o razveselivno orodje, vnovič zapoj svoje soglase! Serce Jezusovo je tista sladka lira, ktere glasove Oče nebeški posluša. Zdaj poveličano, so njegovi glasi bolj nebeški, kakor pozemeljski. V čast Vsegamogočnega bo oznanovalo zmago življenja čez smert, čednosti čez hudobijo, dobrega čez hudo. Sv. ženam je dopustil Odrešenik noge poljubiti. S pozdravom ljubezni jim je odvzel strah, ki jih je vznemiril in jih je izvolil stanovavke svojega vstajenja. Učencem prinese mir, jim dodeli nove oblasti, jim pokaže s sulico prebodeno Serce. Kdo bi mogel popisati Mariji dodeljene milosti, ki se ji je, kakor poročilo govori, prikazal po vstajenji? Zdaj, ko poznamo svojega Učenika Serce, tudi besede lahko vganemo, ktere je govoril. in občutke, ktere sta si naznanjala. Svitlo veličastvo Sinovo je zopet svoje žarke dajalo Mariji, ki so jo enako plašču ogrinjali. Sedaj

je bila v resnici skrivnostna žena, oblečena s solncem Pravice. Posebno pa je bilo presveto Serce, katero je z Marijo govorilo, jo prešinilo in nove dokaze ljubezni dajalo, in pa razodevalo, kako so one ure zunanje ločitve vezí njune ljubezni le še tesneje sklepane. Ako je že apostelj tako nježno vabilo dobil, svoje perste v veličastne rane Serca Jezusovega položiti, je tudi Marija gotovo isto zadobila popolnoma se vanje vtopiti in vedno v njih prebivati.

2. Veselje N. lj. G. presvetega Serca pri vstajenji Jezusovem. — Kako velike so morale biti radosti in veselja, ko je v jutranji zori vstajenja njenega ljubega Sina tolažilni glas v njenih ušesih zadonel: Sem vstal in sem že pri tebi: „Oh, morala je zaklicati, tvoje presveto Serce zopet v tvojih persih bije“. „Ne potrebujem nič drugega, kot tvoja mati, kakor svojo roko v rano tistega Serca položiti, katero sem ti jaz dala“. Res, ti si vstal, tvoj glas mi je dobro znan, tvoji občutki mi niso

bili nikdar prikriti, Daj mi vstopiti v tvoje zdaj poveljano Serce in tam še veličastnejši nauke slišati, kakor doslej še niso nikdar iz njega prišli. Serce mojega Sina! poveljaj svojega Očeta za mene in za vse ljudi; odpusti ljudem, pozabi na prestane smertne bolečine in nehvaležnosti, s kterimi tvojo ljubezen povračujejo. Svojo slabo prošnjo hočem zediniti in še pridjati vse prošnje čistih duš, in Bog, tvoj Oče, ko bo vidil tisučere serca sklenjene s Sercem včlovečenega Sina, bo pozabil na svojo večno pravico, in bo čez nas razlil zaklade svoje neskončne milosti“. Marija zadobi novo bogastvo, katero je zadobil Zveličar kot zmagovavec v boji s smertjo in sv. Cerkev ji na jutranji dan veselega vstajenja prepeva: Veseli se, kraljica nebes! „Regina coeli laetare“, ker tvoj Sin je vstal, kakor je rekel.

3. V Mariji bomo ponovili sladko veselje zavoljo vstajenja njenega Božjega Sina, če zapustimo greh in k novemu duhovnemu življenju vstanemo.

Serce Jezusovo dela v nas po naši pripravi. „Zdelo se mi je enkrat, pripoveduje zveličana Marjeta Marija, kakor bi vidila ljubeznjivo Serce, enako solncu, katero je na vse strani svoje žarke razpošiljalo, pa vendar na različne načine, po različnih lastnostih tistih na ktere so žarki padali, zakaj duše zaverženih so se le še bolj zakerhnile, kakor se blato pri solnčnem svitu sterdi: nasprotno pa so postale serca pravičnih še čistejši in mehke kakor vosek“. Otroci N. lj. G. presvetega Serca, ne bodimo zadovoljni, le samo greha se varovati, ampak zapustimo tudi vso mlačnost in bodimo enaki življenju Serca poveličanega Jezusa.

S k l e p. Moliti, in moliti dati k Sercu za spreobrnjenje grešnikov naj bo naš današnji sklep.

Zgodba.

*N. lj. G. presvetega Serca v Bombaji
(v vzhodnji Indiji).*

Čast. o. Pereira iz reda Jezusovega nam pripoveduje o vstanovitvi bratovšine sledeče:

26. februarja 1870.

Največi žalost me je spreletela, ko zvem, da se v sredi mojega ljudstva vstaja začjenja. Zatečem se tedaj k materi Božji. Ob enem dobim na mizi letne poročila N. lj. G. presvetega Serca. Začnem jih brati in globokeje premišljevati in naenkrat po posebni gnadi spodbujen, sklenem to čudovito in vspešno pobožnost vse življenje opravljati in kolikor mogoče razširjevati. Po devetdnevnici in po mnogih sv. obhajilih smo v nedeljo 20. februarja z veliko slovesnostjo češenje N. lj. G. presvetega Serca v tej cerkvi „rožnega venca“ vpeljali. To pobožno delo ni ostalo brez sadu. Blaženo ime N. lj. G. presvetega Serca se je razširilo

kot plamen med vsimi prebivavci, 31. maja je zadobila naša ljuba Gospa presvetega Serca v tej deželi eno najlepših gnad. „Ta praznični dan“, piše prednica sester družbe Jezusove in Marijne, 25. februarja ne bomo nikdar pozabili. Pojasnilo je prekosilo vse naše misli in pričakovanja. N. lj. G. presvetega Serca je imela dopadenje nad češenjem, kterega smo ji skazovali, in nad zupanjem, kterega smo stavili v njeno priprošnjo.

Mnogo gnad nam je dodelila, izmed njih ozdravljenje mnogih bolnikov, posebno enega gobovega in nekega že umirajočega otroka, potem tudi spreobrnjenje terdovratnega hudobneža, pomirjenje vstaje in zraven tega še brez števila dušnih gnad, izmed kterih so ene posebno vredne, da bi jih naznanili.

Mat. Saint. Leon.

Molitev.

Bodi češena, o mati življenja, mati Božjega Sina Jezusa, kteri

je na svetem križu umerl, da je nas zveličal, in večnega življenja deležne storil. Prosimo te, zadobi nam zavoljo zadnjih besedi svojega umirajočega Sina pri Bogu to veliko gnado, da bomo vse svoje žive dni tako živeli, da bomo na smertno uro zamogli reči: „Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo“. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Šest in dvajseti dan.

N. lj. G. presvetega Serca ob dnevu vnebohoda.

Šel je v nebesa. Mark. 16, 19.

1. Serce Jezusovo v tej skrivnosti. — Ura velike slave za Jezusa

je odbila. Nebesa, ktere še niso imele svojega kralja kakor človeka, so zelo hrepenele, ga viditi. Jezus je šel na Oljsko goro, ktera je bila malo poprej priča njegovega terpljenja, ona je sedaj tudi priča njegovega slavnega veselja. Aposteljni so ga spremili, in Kristus jim je obljubil tolažnika sv. Duha. Marija je bila pričujoča, njeno serce je občutilo veselje, ker je Kristusa vidila, in žalost, ker je mislila na ločitev. Ali presveto Serce Učenikovo, ktero ni hotlo iti v nebese, dokler ni še enkrat svojih učencev in aposteljnov okrog sebe zbral in jim še enkrat svoje ljubezni skazal; to Serce, pravim, ne more opustiti tolažiti Marijo in se z otročjo ljubeznijo od nje posloviti, in ji govoriti besede, kterih noben človek ni slišal in ktere le Sinova ljubezen svoji materi dá razumeti. Ako pa Jezus zasluženje svojega terpljenja in od ljubezni vneto Serce seboj vzame v nebese in jih svojemu nebeškemu Očetu daruje, ne neha iz nebes čuvati na poslednje dni, ktere mora Marija

na zemlji še preživeti. On ji zapusti svoj najdražji zaklad, namreč svojo cerkev in jo postavi kot vir vsih gnad. Jezus blagoslovi še svojo mater in učence, se vzdigne v nebo in oblak ga vsim zakrije. Aposteljni so spoznali, da Jezusovo Serce na svetu najdejo le v sercu Marijnem.

2. Občutljeji N. lj. G. presvetega Serca v tej skrivnosti. — Če aposteljni svojih oči iz mesta, kjer je skrivnostni oblak Jezusa njunim očem zakril, niso mogli proč obrniti, kakov vtis je to še le za Marijo moglo imeti? Srečna zavoljo poveličanja svojega Sina, ga spremi v stanovanje njegovega večnega kraljestva. Marija se združi s hvalnimi pesmimi, ktere nebeški angelji pojó. Ona se vdeležuje občutkov veselja nebeškega Očeta ob prihodu svojega Sina, in občutkov ljubezni tega Sina, kteri se zdaj usede na desnico Božjo. Le luč priserčnega premišljevanja nam zamore razsvetliti serce naše Matere in nam visoko vdanost pokazati, s katero dovoli cerkvi v prid še dolgo let na

zemlji živeti. V resnici tej ljubezni naložena daritev je bila ternjeva krona, pa je bila tudi vir obilnega zaslužnja, katero se ji je vedno množilo.

3. Po zgledu N. lj. G. presvetega Serca mora tudi naše serce vedno v nebesih biti, in s pogledom v nebesa vse zopernosti življenja radovoljno sprejeti. Kaj bi nas še navezovalo na zemljo, ker vemo, da je naš Gospod že v nebesa šel? Naš besednik, priprošnjik je v nebesih. Naša ljubezen, naše upanje, naša domovina je v nebesih, naš venec je ondi. Najsvetejši Serce našega kralja je pred nami šlo v nebesa. Se bomo li bali terpljenja, če hočemo k njemu dospeti? „Ta edina ljubezen moje duše, piše zveličana Marjeta, se mi je enkrat prikazala, v eni roki je imel podobo naj-srečnejšega, v drugi pa brez preneh-ljeja na telesu in na duši terpečega življenja. Ko mi oboje podari, mi reče: Zberi si, ljuba hči, kar ti bolj dopade. Dodelil ti bom ravno tiste gnade, pri izvolitvi enega ali drugzega.

Kar tebi dopade, je za-me dobro, mu odgovori zveličana Marjeta in še pristavi: Ko mi je podobo križanja podal, je rekel: Glej, kaj sem jaz za-te izvolil in kar mi je v dosego mojih namenov naj bolj dopadljivo Druga podoba je življenje veselja in nezaslužnja za večnost.“ Kolika milost za nas, ako po priprošnji N. lj. G. presvetega Serca dobro in hudo sedanjega življenja moremo po pravi vrednosti ceniti!

Vadimo se, vse terpljenje, ktero nam Bog pošilja, s pogledom v nebesa voljno prenašati!

Zgodba.

Ozdravljenje po storjeni Božji poti v Isudun.

Iz Reuilly-a pišejo v Isudun v decembru 1869.

Spomnili se bode, častiti oče, da sem Vam proti koncu malega serpana poslala prav mlado osebo, ktero je nekaka blaznost napadla, in je v tem stanu hotla umoriti sebe in svojega

otroka, ki ga je bila že v vodo vergla. Nesrečna mati hiti po tem grozovitem dejanji sama proti potoku in hoče v vodo skočiti. K sreči ljudje njen beg zapazijo, skočijo k njej in jo obderžijo. Povedala je tudi ob enem, da je svojo malo hčerko v vodo vergla in da ni več vredna živeti. Ko so ljudje to slišali, so hiteli k potoku in so k sreči izlekli otroka še živega iz vode. Žalostno je bilo viditi mlado ženo, kako se nam je k nogam vergla in nas prosila, naj jo v ječo veržemo ali umorimo. Ne dá se popisati, kolika je bila obupnost vse družine. Tukaj nam pride k sreči na misel, mlado ženo, kakor romarico v Isudun poslati, naše sestre so jo tje peljale 22. rožnika, na praznik sv. Magdalene. Nesrečna žena se izpové in se izroči varstvu One, ktero imenujemo rešiteljico v vsih telesnih in dušnih nevarnostih. Prejela je svetinjo, ktero ste ji Vi hotli darovati. Proti koncu devetdnevnice se je vrnila na svoj dom, ker ves čas poprej smo nad njo čuli, da bi jo obvarovali

silovite smerti, ki si ji je vedno iskala. Od zadnjega dne pa je popolnoma zdrava, srečna, in ž njo tudi vsa družina. Hvala N. lj. G. presvetega Serca! Da smo odlašali srečni izid devetdnevnic Vam naznaniti, se je zgodilo le zato, ker smo se hotli njenega popolnega ozdravljenja prepričati. Ako bode to dogodbo v letne sporočila sprejeli, bomo resnico spričevale.

Redovna sestra:

M. Viktorija in njene sestre.

M o l i t e v.

Bodi češena, o skrinja miru in sprave, ki si mertvo truplo svojega s križa snetega Sina v svoje naročje vzela, s svojimi bridkimi zolzami polivala in njegovo terpljenje si globoko v serce vtisnila! Tvoje usmiljenje naj zadobi vsim, ki bodejo terpljenje tvojega Božjega Sina pobožno

premišljevali, to milost, da bodejo odrešenja tvojega Sina deležni, v križih in bridkosti potolaženi in na zadnjo uro nesrečne smerti obvarovani. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena Marija (trikrat).

Sedem in dvajseti dan.

N. lj. G. presvetega Serca na binkoštno nedeljo.

Vam bom poslal sv. Duha.
(Jan. 15, 26.)

1. Sv. Duh napolni „N. lj. G. presvetega Serca“ s svojimi darovi.

V samoti in v molitvah pričakujejo aposteljni prihoda tolažnika sv. Duha. Naenkrat vstane velik piš, podoben močnemu viharju. Tretja oseba v sv. Trojici pride doli v podobi go-

rečih jezikov. Na katero glavo se bo najpoprej podal Duh ljubezni? Ktero serce bo najpoprej vžgal, ali ne serca N. lj. G. presvetega Jezusovega Serca? Kakor hudournik, kateri iz gorske višave pridere, v začetku svojega slapa veliko globino izkoplje, od kodar se potem v razne potoke po livadi razprostira, ravno tako se združijo gnade sv. Duha v shrambi Marijnega serca, da se potem iz njega v serca aposteljnov razlijejo.

2. N. lj. G. presvetega Serca pripravi vsim darovom rodovitne tla. — Marija polna sv. Duha, odpre svoje oči novi luči, ki je prišla iz nebes, in najdaljnji pogledi se pred njo razprostirajo. Skrivnosti življenja Jezusovega so pred njo čedalje jasnejši in se znebijo obnebj, ki jih obdaja, ona sedaj natanko razume ponižanje včlovečenega Edinorojenega, njegovo očitno življenje, njegovo smert na križu, njegov vnebohod in vse te razodevanja Božjega Duha množijo njeno ljubezen k presvetemu Sercu Jezusovemu. Od

druge strani je sv. Duh ogenj večne ljubezni, on deli svoji nevesti naj svetjši plamen, on je moč Najvišega, on podeli Mariji stanovitnost spričevavcev, da brez godernjanja prenašajo grenkosti pregnanstva; on je naj spretnejši učenik v najbolj vzvišanih delih svetosti, on se poda k Mariji, da ondi doverši popolno podobnost z Jezusovim Sercem, da bi ta Devica postala čudež Božje milosti, ktero veličastno nebo in zemlja popeva in nad katero angelji stermé in se čudijo. Vse te popolnosti pa, ktere se veršé v naši lj. G. presvetega Serca, množé in povelčujejo, obrača ona na to, da bi bila zmirej vrednejši biti ljubeznjiva zapovedovavka Jezusovega presvetega Serca.

3. Skrivnost, kako imamo svetost doseči, obstoji v sprejetji sv. Duha in v sodelovanji z njegovo gnado. N. lj. G. presvetega Serca je po svoji oblasti čez Duha ljubezni, pri njem naša srednica, po svojem notranjem življenji ostane Marija naš najlepši vzor. Prosimo jo, da nam ona prav obilnih

darov Božjega Duha sprosi; zakaj on je, kateri po Sercu Jezusovem začeto delo posvečenja v nas tudi konča. Poslušajmo. kaj v tem zveličana Marjeta pravi: Tri vsega moljenja vredne osebe presvete Trojice so se mi prikazale, Oče mi podá križ in pravi: Vzemi ga, moja hči, dam ti ravno tisto darilo, kakor svojemu ljubemu Sinu. — In jaz, pravi Jezus, te bom na-nj pribil; kakor sem bil jaz pribit, in bodem tvoja zvesta družina; sv. Duh mi je rekel, on me bode, ker je čista ljubezen, očistil in popolno storil. Delo presv. Duha je tedaj v ljubezni presvetega Serca popolnoma storiti. Ali mar ne bomo hrepeneli po tako dragocenem daru? Molimo prav priserčno: Pridi sv. Duh, da bi nas razsvetlil in posvetil?

Zgodba.

N. lj. G. presvetega Serca stori, da vidim.

Dne 7. aprila 1869 je bilo brati v Isudun-u to-le naznanilo: „Z nepo-

pisljivim veseljem vam naznanim čudovit vspeh devetdnevnic, katero smo obhajali v naši duhovnji v čast N. lj. G. presvetega Serca. Že več let je bila mlada žena v takem stanu, kakor bi bila od mertvouda zadeta. Pretečenega mesca se je po prestani bolezni zopet zavedila, pa pogledati ni mogla, njene trepavnice so po napadih njenega trpljenja popolnoma oslabele. Poklicali so zdravnike, toda brez vspeha. Eden je naravnost povedal, da se bode težko ozdravila. Takrat so izprosili od vas devetdnevnic. Veliko oseb se je združilo tukaj z vašimi molitvami. Že 350 dni je imela reva oči zaperte. Med devetdnevnic je izostalo vsaktero zdravljenje. Na veliki petek, pred večerom sklepa devetdnevnic je bilo zaupanje bolne hudi skušniji podverženo. Slabost njena je bila posebno velika, pa vendar zaupanja ni zgubila. Celi dan je ponavljala, kakor slepi v evangeliju: „Stori, da vidim“, „N. lj. G. presvetega Serca, stori, da vidim“. Ko jo je mož poklical, je djala: „Ne brani

mi moliti k N. lj. G. presvetega Serca!“ In če tudi s trdom, je ponavljala vendar-le z gorečim zaupanjem molitve N. lj. G. presvetega Serca in je klicala: Stori, da vidim, vsaj na veliko-nočno nedeljo. Kmalo boš vidila, ji govori notranji glas. Bilo je ob štirih popoldne. Tedaj pokliče svojega moža in mu pravi: Jaz bom vidila, notranji glas me tega zagotavlja, moja mati naj pridejo k meni; ko sta bila oba pri njej, je ponovila z zaupanjem in z vso priprostostjo: „Zares, moje oči se bodo še danes odperle“. Sreča revne slepe dospè do verhunca. „35 dni je preteklo, da nisem mogla oči odpreti“, je zavpila, „N. lj. G. presvetega Serca, mi je videz zopet podelila.“ Potem je zahtevala podobo te dobre matere in jo je iz hvaležnosti poljubila in z velikim veseljem, kterega so njen mož, mati in mnogo drugih, kateri so z Vami molili, z njo delili. Nobeden ni mogel druge besede izgovoriti, kakor tisto, ktera je neumerjoča postala, ktero so izgovorili vaš sveti in častit-

ljivi soud Pij IX.: ko so vzkliknili rekoč: **O** kako dobra je n. lj. **G.** pre-svetega Serca!

M o l i t e v.

Bodi češena, o mati našega veselja, katero je po prestanih strašnih mukah, neizrekljivo veselje navdalo, ko je tvoj Božji Sin tretji dan kakor premagavec smerti in pekla častitljivo od smerti vstal, in tebe, svojo preljubo mater, in pa aposteljne in druge učence obiskal! To sveto veselje naj potolaži naše pobite serca in naj nam dodeli nebeško moč, da bomo zavoljo nebeškega veselja vse nadloge voljno terpeli, ker nam je znano, da se v nebeško kraljestvo po tvojem zgledu in po zgledu mojega Zveličarja le po ternjevem potu pride. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena Marija (trikrat).

Osem in dvajseti dan.

Poslednji dnevi naše ljube Gospe presvetega Serca.

Gorje meni, da se moje potovanje podaljšuje. (Ps. 119, 5.)

1. Serce Jezusovo obudi v Mariji hrepenenje po nebesih. — Nič ne more v Sercu Jezusovem zbrisati spomina na svoje učence, ktere je tukaj zapustil s težavnim poslom, proti sovražniku zveličanja se vojskovati, celó nič ne premore njegove ljubezni nevernikom in brezbožnikom odtegniti, ki hočejo njegovo cerkev vničiti. Iz nebeških višav pošilja vsim svoje gnade, toda edino njegovo dopadajenje pa je Marija. Cerkev nam z veseljem oznanuje Jezusove besede, s kterimi kliče

svojo mater in jo v svoji goreči ljubezni vabi rekoč: „Vstani, hiti moja zelo ljubljena, moja golobica, zima križa je minula, lijaki bridkosti so se posušili, cvetlice tvojega sv. življenja lepo dišijo, sad tvojih čednost je za nebesa dozorel, čas žetve je prišel. Glas gerlice, ta glas sv. cerkve, ki si jo skerbno vodila, o moja mati! se glasi po naši zemlji. Vstani in pridi! Pokaži mi svoj obraz, daj mi slišati tvoj glas, zakaj sladak je in tvoje obličje me razveseljuje, zarad njegove lepote. — Kdo bi kedaj popisal nebeško hrepenenje, kterega je vživalo Serce Jezusovo v Sercu Marijnem po neprenehljivi ljubezni?

2. Sveto hrepenenje po nebesih v Sercu N. lj. G. presvetega Serca. — Vse, kar Marija na zemlji vidi in sliši, vse, kar potrebuje za to življenje, gine njeno Serce in jo spominja njenega Sina: Marija hodi po zemlji, po kateri so hodile Jezusove noge. Prehodi terge in vasi, v kterih še besede Božjega Učenika doné. Vidi število

učencev se pomnoževati, cerkev se razprostirati in vidi sv. večerjo kot hrano vernikov. In v njeni duši se čuje notranji glas: „To je delo Serca Jezusovega“. Njeno hrepenenje pa dokipi do verhunca, kadar predokus nebeškega veselja čutéča, pade sama v senci svetišča na kolena pred svojega Sina v podobah kruha in vina. Kdo ji bo dal peruti golobove, da poleti tje v očetnjava in vidi na nebeškem prestolu Njega, ktereга je gledala na križu pribitega in slišala njegove bridke zdihljeje! Kedaj bodem li odpotovala? Kedaj bode bila ura rešitve? Zakaj se podaljšuje moje potovanje v tej solzni dolini od dne do dne? Oh, da bi bilo le terpinčenje moje ločitve sprejeto v prijetno daritev in od Serca mojega Jezusa šteto v rešenje duš!

3. Ko bi bili tudi dnevi našega življenja še tako številni, bi jih preveliko ne bilo se za srečno smert zadostno pripraviti. Morebiti je pa konec našega življenja prav blizo in tedaj

ne moremo nič boljšega storiti, kakor od danes zanaprej z vso gorečnostjo si prizadevati, s pomočjo N. lj. G. presvetega Serca prositi gnado stanoovitnosti do konca življenja. Zveličana Marjeta Marija nam je tudi tukaj v zgled. Temu aposteljnu Serca Jezusovega ni zadostilo, celo svoje življenje pripravljenu biti, pred sodnika stopiti, ampak je hotla po dolgi samotnosti se še posebno k odhodu v domovino oborožiti. Ginljivo je brati, kako popisuje svoje občutke pri tej priložnosti. „Da bi se srečno pripravila za smert, pravi ona, sem sklenila podati se v presveto Serce Jezusovo, in prositi Devico, naj bode moja mati“. In v strahu, da bi na zadnje Božje milosti zlorabila, zadobi njena duša zopet pogum in sv. zaupanje in zakliče: „Ne morem plačati dolga, o Božji učnik, verzi me v ječo, če je to tudi misel tvojega Serca“. In malo pred svojo smertjo je rekla: „Resnično, upam, da bom zavoljo usmiljenja presvetega Serca šla v hišo Gospodovo.“

Njena sveta smert je opravičila besede, ktere je govorila v življenji: „O kako sladko je umreti njemu, kateri je imel veliko pobožnost do Serca tistega, kateri nas bo sodil“. Prosimo za to gnado N. lj. G. presvetega Serca!

S k l e p. Sklenimo danes se vedno na dobro smert pripravljati.

Zgodba.

Zahvala N. lj. G. presvetega Serca. — Ona reši duše iz krempljev satanovih.

Proti koncu leta 1872 piše častitljiv duhovnik, kakor je bil naredil obljubo, sledeče besede: „Zahvala N. lj. G. presvetega Serca, ker je eno dušo satanu iztergal. Obljubil sem bil naši nebeški materi gnado, ktere priča sem sam bil, razglasiti, brez prelomljenja skrivnosti, ktero moram zamolčati, v tej čudni dogodbi gledé oseb in kraja. Poslušajte to dogodbo: V keršanski družini je živel mlajši hči silno žalostno življenje. Opravljala je sicer zunanje pobožne vaje, je hodila

tudi k skupni molitvi in je tudi prejela sv. Zakramente. Toda, kdor jo je bolj natanko opazoval, lahko se je prepričal, da je vse te pobožne vaje storila iz navade in z vnemarnostjo. — Revna deklica je strah in gnjusobo obudila vsakteremu, kateri jo je vidil. Ko družina že več ne vé, kaj bi storila z nesrečnico, pričnejo devetdnevnicó k „N. lj. G. presvetega Serca“, da bi ona pomagala rešiti dušo. Brati dadó najpervo sv. mašo v Isudun-u, jaz sam sem jo bral v naši majhni kapelici posvečeni N. lj. G. presvetega Serca. Marija tudi ni dolgo odlašala, poplačati naše terdno zaupanje. Nesrečno dekle, žertva neizrekljivih zmot, ki še vedila ni, da je tako nesrečna, teče k materi in ji pové žalostno zgodbo svojega življenja, katero pa, oh! je bilo zares hudobno. Odkrila je, da je bilo njeno pervo sv. Obhajilo božjeropno, da je že odrastla, pa si še ni upala svojega dušnega stanú kedaj svojemu spovedniku odkriti; da njene redne obhajila niso nič družega bile, kot ravno toliki

in zlobni božji ropi, in da bi vdušila grozenje vesti, stori zadnjo hudobno stopinjo, pogodi se namreč s satanom, kteremu na veke svojo dušo prodá. Ko je mati te besede slišala, se je ustrašila in je bila podobnejši merliču, kakor živemu, vendar se velikodušno ponudi Bogu v dar, da bi svojo hčer iz kremp-ljev satanovih iztergala. Hči je z videzno nevednostjo pripovedovala svoje grehe. Satan je svoje poslednje moči napel, da bi obderžal žertvo, ktera mu je žugala uiti s tem, da je razodela svoje hudobije. Omenjeno osebo so tudi dvakrat zarotovali, od začetka je bilo vse zastonj in ni bilo družega nasledka, kakor da je bila obsedena še bolj razdražena, posebno, kedar so jo silili klicati Marijo. Po zarotenji vzame revna mati hčer na stran in zopet zve nove in zelo žalostne razodenja. Ta satanu zapisana duša je spisala obljubo satanu in jo privezala na svoje persi in jo tam hranila, s terdnim sklepom nikdar je ne prelomiti. In čudno, preden se je zarotenju podvergla, je še satanu

prisego zvestobe in nespremenljive vdanosti ponovila. Vzamejo ji te zunanje znamenja, s katerimi si je svoje večno pogubljenje zapečatila, in jo oblože s sv. ostanki in sv. podobami in ponové vdrugič zarotenje. Zdaj pa je zmagala gnada popolnoma.

Revna stvar spozna naenkrat velikost svojih grehov, se topi v solzah kesanja, poniža se pred mašnikom in prosi odpušenja zavoljo danega pohujšanja vso družino. N. lj. G. presvetega Serca je zmagala, doveršila svoje delo in je oprostila deklico grozних podob, ki so jo še terpinčile in ji je zadobila prostost in zveličavni mir, kterega si dozdej misliti ni mogla. To se je godilo v teku dveh do treh mesecev, v katerih je naša ljuba Gospa presvetega Serca premagala satana. Revna duša, ki se po zmagi N. lj. G. presvetega Serca sme imenovati otrok Božji, je bila že 15 let v oblasti satanovi.

Molitev.

Bodi češena, o ljubeznjiva hčerka nebeška! Glej, tvoje serce je kopernelo za tvojim Božjim Sinom, ko je on častito v nebesa šel. Zdelo se ti je, da ne živiš več na zemlji, temuč da si že tam, kjer tvoj Božji Sin sedi na desnici nebeškega Očeta. O naša ljuba mati, naša Gospa! vleci tudi naše serce tje, kjer Jezus prebiva. Tam naj bo naše serce, kjer je naš pravi zaklad, naš Zveličar. Sprosi nam gnado, da veliko dobrih del v svojem življenji tje pošljemo, kjer se nobeno dobro delo ne izgubi. Pripelji nas po svoji veliki dobroti tje, kamor je naš Zveličar šel nam sedežev pripravljati, da se v naši

nebeški, večni domovini z Bogom Očetom in Sinom in svetim Duhom veselimo in radujemo. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena si Marija (trikrat.)

Devet in dvajseti dan.

N. lj. G. presvetega Serca kraljica vseh svetnikov v nebesih.

Jaz sam bom plačilo in veliko povračilo.
(1. Moz.)

1 N. lj. G. presvetega Serca časti v vseh svetnikih presveto Serce Jezusovo. V nebesih lahko vsak svetnik in vsak nebeščan z večji pravico, kakor kateri iz med nas reči zamore: „Živim, pa ne jaz, ampak moj Zveličar je, kateri v meni živi. On je, kateri se v meni poveljuje, kateri svojega Očeta časti, venčan z zasluženjem, on je vse v nas, kar smo.“ Marija najde v večni

domovini, kar ji je bilo pred nerazumljivega, vresničeno, ona najde Jezusovo Serce v vsih sercih pomnoženo. Ona tedaj lahko zakliče: Ljubim angelje, ljubim očake, ljubim preroke, pa ne, ne teh, Serce Jezusovo je v njih in ktero se v njih povečuje.

Pa vse te serca so Marijne. Ona ima pravico do njih, ker je Božja mati; Ona se zamore tedaj vsih njih hvalnih pesem, vsih njih ljubezen poslužiti, častiti Božje Serce in ga ljubiti. To je vedno opravilo N. lj. G. presvetega Serca v nebeškem Jeruzalemu.

Kdo bi mogel zapopasti njeno zveličanje, ktero najde v češenji presvetega Serca svojega Božjega Sina?

2. Serce Jezusovo povečuje N. lj. G. presvetega Serca z vsimi nebeškimi prebivavci. — Iz druge strani vzročuje to Božje Serce v vsakem svojih izvoljenih tisto hvaležnost, ljubezen in čast, ktero je svoji materi dolžan. Zatorej bodo tudi vsi svetniki in angelji vekomaj častili Marijo, jo hvalili, jo neizrekljivo ljubili zavoljo

Serca Jezusovega vpričo presvete Trojice. Po tebi, o presveto Serce, zamoremo tudi mi zarad te misli po nauku in s pesmijo sv. cerkve pri daritvi sv. maše reči: Po tebi hvalijo angelji, po tebi prepevajo poglavarstva, moči nebeške, serafini združeni v isti radosti, svetost, moč in usmiljenje tiste, ktera ima še zmirej čez tebe pravico svojega Božjega materinstva. Vse češenje pa, ktero zamoremo skazovati N. lj. G. presvetega Serca s svojimi molitvami, prazniki in pobožnostjo, je neizrečeno majhno v primeri s tistim češenjem, ktero vsako uro od toliko tisoč angeljev in svetnikov prejema, ki so z Jezusom eno serce, en glas, da ji svojo ljubezen skazujejo.

3. Svetniki in angelji nam velé svojo ljubezen do Božjega Serca Jezusovega in do N. lj. G. presvetega Serca, ako imamo hvalevredno navado jih na pomoč klicati. „Serce Jezusovo, je rekla Marjeta Marija, se mi je prikazalo v sredi plamena svoje čiste ljubezni, obdano od Serafinov,

kteri so v čudovitnem soglasji prepevali: „Ljubezen se raduje, ljubezen osrečuje, ljubezen presvetega Serca okrepčuje. Ti zveličani duhovi so me povabili k njim priti, in so rekli, da so prlšli z menoj vred skazovati presvetemu Sercu Jezusovemu vedno čenjenje, ljubezen, hvalo in moljenje. Ob enem so zapisali to združenje v presveto Serce z zlatimi čerkami in z neizbrisljivimi znamenji ljubezni.“ Drugi dan je zopet Marija, ki iše naših serc. „Okusila sem, pravi zveličana, od dneva častitega vnebovzetja sv. Device, veliko moč njenega varstva. Dala mi je viditi venec, kterega si je dala narediti iz vsih hčerá, ki so jo nasledovale, in mi je dala vediti, da hoče s tem kinčem stopiti pred presveto Trojico“. Izročimo se N. lj. G. presvetega Serca, da nas v cvetlice svojega venca spremeni in naše serca podučljive stori, da bomo, kakor ona in ž njo tudi mi hvalno pesem presvetemu Sercu peli.

S k l e p. Ponovimo svojo pobožnost k angelju varhu, da nas on uči

N. lj. G. presvetega Serca ljubiti in jo posnemati.

Zgodba.

Tudi mertvim obilno plačuje n. lj. G. presvetega Serca pobožnost in česenje, ktero so imeli do nje.

Kdo je, predragi! ki bi še ne bil prosil Marije s temi ali enakimi besedami srečne zadnje ure rekoč: „Ko pride moja poslednja ura, ki mi bo odločila mojo večnost, prosim, o Marija! zame, da srečno sklenem.“ Največi milost bo ta, ktero si bomo izprosili od Marije, in naša dobra mati je gotovo svojim otrokom odrekla ne bo. Pričujoča bratovšina skorej vsak dan poterjuje veselo upanje, da srečno umerje, kdor našo ljubo G. presvetega Serca zares ljubi in tudi druge Njo ljubiti uči. Hortenzija Venin, mlajši hči Lambersart — les — Lille nam je o tem naj ginljivši zgled.

V cvetoči mladosti za smert bolna, vendar posveti še zadnje tri leta razširjevanju pobožnosti N. lj. G. presve-

tega Serca. Kdo bi mogel vredno popisati njene najčistejši namene? Več kot tisoč ljudi je ona pridobila, da so se vpisali v mlado bratovščino N. lj. G. presvetega Serca. Svoje bolečine je neizrečeno poterpežljivo prenašala in večkrat vsa vesela rekla: „O kako sem srečna, da sem v mladosti zbolela, da bi bila le zmirej bolna! Sicer bi bila morebiti, kakor veliko drugih, v nevarnosti posvetno živeti in svojo dušo pogubiti.“ Težave, ktere ji je naložil Gospod, voljno prenaša, in povzdiguje svojega duha k nebu in zemeljske skerbi ga ne moré in ne tlačijo. Angeljska je bila njena vdanost v voljo Božjo, od dne do dne je veči njena gorečnost in hrepenenje združiti se z Bogom. Zdravniki ji svetujejo spremeniti podnebje in se podati v toplo laško deželo. Ko se že na pot pripravlja, bolna le s terdnim zaupanjem govori: „N. lj. G. presvetega Serca bo moja Italija.“ Duša njena se topi veselja pri teh besedah. Bolezen prihaja le hujši in ona se ne prestraši tega. N. lj. G. pre-

svetega Serca ne zapusti svojih otrok še v poslednji uri ne. Tisti večer pred smertjo, ko že dvanajst noči ni zatisnila oči in so jo jele obdajati smertne bridkosti, prosi Hortenzija svojo mater in usmiljeno sestro, ktera ji je stregla, da bi jo pustile vsaj četert ure samo, da opravi še svojo notranjo molitev. Zadnja ura pride, toda ona gre vesela smerti naproti, kakor bi šla na ženitovanje. „Smert ni družega kakor Bog, ki nas kliče, da zapustimo solzno dolino in se preselimo k njemu“, je večkrat rekla med boleznijo. Umerla je 3. aprila v god žalostne Matere Božje, ter se je preselila k Božjemu Zveličarju. Njena pobožnost je tako slovela, da so vikši škof Cambray-ski dovolili dan njenega pogreba v kapelici sester matere Božje v Lambersart-u očitno pridigovati in njo slaviti. O kako srečna in sladka mora biti pač smert služabnikov N. lj. G. presvetega Serca!

M o l i t e v.

Bodi češena, o preljubeznjiva nevesta svetega Duha, ktera si bila že ob svojem spočetji gnade polna, in ktero je sveti Duh od Jezusa na svet poslan z aposteljni in učenci vred z obilnostjo svojih gnad vnovič napolnil. O ljubeznjiva Gospa! prosi za nas svetega Duha, da bi tudi nas razsvetlil, poterdil, učil in tolažil, dokler nas na tvojo sveto prošnjo Gospod iz te solzne doline ne pokliče in nas v svetlobo svojega kraljestva ne vzame. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga! Amen. Češena si Marija (trikrat).

Trideseti dan.

N. lj. G. presvetega Serca, besednica v težavah in obupnostih našega življenja.

1. Kaj pomenijo te besede? Preveliko zaupanje, ktero moramo imeti do N. lj. G. presvetega Serca. Že precej v začetku si je družba, pod varstvom Marijnim osnovana, namenila moliti, da bi se srečno premagale vse težave in stiske tudi tam, kjer je malo upanja, bodi-si v duhovnih ali časnih zadevah.

Resnično, Marija je upanje ljudem v vsih nadlogah, kjer je po človeški misli vsako upanje zastonj. „Spes desperandorum“ — Upanje onim, ki so na tem, da bi obupali — pravi sv. Efrem. Njej moramo priporočiti zveličanje tistih, ki so naj bolj v nevarnosti zgubiti ga; njej moramo pa tudi priporočiti srečno doveršitev tam, kjer so največi težave. Marija je tudi upanje tistih, ki so v obupnosti — spes desperantium — k njej se moramo zateči

v tistih trenutkih bojevanja in poskušnje, v katerih že peša pogum naši duši, in k njej moramo siliti tiste duše, ktere so v tako žalostnem stanu.

Zadnjič je Marija upanje tudi tistim nesrečnežem, ki že več let v pregrehah žive in so že popolnoma obupali nad svojim zveličanjem — spes desperatorum. — In tacih imamo v naših časih prav veliko, pa vendar smemo upati, da se rešijo tudi ti, če svojo prošnjo v njih sercih obudimo tudi le rahlo čutilo ljubezni in pobožnosti do Marije.

Pa cerkveni učeniki terdijo, da se je najbolj bati za tiste duše, ktere sv. Device nočejo častiti, ktere jo zaničujejo in še druge od ljubezni do Marije odvrtačujejo; vendar moramo tudi za te z gorečo molitvijo Marijo prositi skoraj nemogočo gnado spokorjenja, ker N. lj. G. presvetega Serca je upanje obupnih . . . Spes desperantium.

2. Kako pa je N. lj. G. presvetega Serca upanje obupnih? Ker je kraljica in zapovednica Sercu Jezusovemu, ker ima pravico do Serca Je-

zusovega, ktere ji nobeden ne more
 vzeti; ker je to Božje Serce neusahljivi
 studenec vsih gnad in ona po svoji
 volji iz tega studenca zajema, da bi
 ljudem odpirala vse zaklade ljubezni
 in usmiljenja, luči in zveličanja, kateri
 koli so v Božjem Sercu: „Kaj ne mo-
 remo od Marije sprositi? Kaj ne more
 ona doseči? Koliko moč, zakliče sv.
 Bonaventura, premišljevaje veliko ve-
 ljavo, ki jo vživa Marija pri Sercu
 Jezusovem, kolika moč, Gospod je s
 teboj, ti si vsemogočna ž njim, vse-
 mogočna po njem, vsemogočna pri
 njem.“ Mi pa še pristavimo: Jezus
 ostane zmirej sin Marijin in Marija
 ostane zmirej mati Jezusova, in pre-
 sveto Serce Božje matere bo imelo
 vedno veliko oblast čez Serce tako
 dobrega Sina.

3. Otroci N. lj. G. presvetega
 Serca: Posnemajmo našo ljubo mater
 v tem, kar ona v naših žalostnih časih
 tako čudovito spolnuje. Prizadevajmo
 si pri tistih dušah, ki so v največi ne-
 varnosti in najbolj skušane, obuditi

sv. zaupanje na njeno mogočno in stanovitno varstvo. Če je naš Gospod zveličani Marjeti Mariji zamogel reči: „Obljubim ti, da ne boš nikdar moje pomoči pogrešala, dokler moje serce količkaj premore“, kaj še le ne poreče svoji priljubljeni materi? In kaj pač ne bo N. lj. G. presvetega Serca storila za vsacega izmed nas, ker ima tako veliko moč?

S k l e p. Goreče se moramo truditi najterdovratnejši grešnike vsaj toliko omečiti, da bi nosili vsaj podobico N. lj. G. presvetega Serca.

Zgodba.

N. lj. G. presvetega Serca pri povodnji v Vellori v izhodnji Indiji.

Samostanska prednica v Vellori piše sprednici gospá od dobrega pastirja v Angers-u tako-le:

V Vellori 9. maja 1872.

Danes lahko rečemo, da je N. lj. G. presvetega Serca upanje obupnih, ker je nas rešila silne nesreče, v kateri

se je pogubilo 2000 ljudi in je povodenj odnesla 818 hiš.

Poslednji četrtek 2. maja smo čule žalostno vpitje; ljudje, pogani in kristijani so hiteli v katoliško cerkev in tožili, da jim voda odnaša hiše, in bila je žalostna resnica. V štirih krajih na vzhodu in jugu je voda prederla 4 velike jezove, in v našem okraji je še prejšnja struga. Povodenj se je tako razširjevala, da ni mogel nič oteti, samo bežati je moral, kdor je hotel ohraniti le življenje. Nesrečni prebivavci so plezali na strehe, drugi so se obešali na veje pri drevesih, 2000 pa jih je nesrečen konec storilo in našli so ravno njih trupla. Vse to smo gledale z lastnimi očmi. Me vse sestre in gojenke smo padle na kolena pred Najsvetejšim in ga goreče prosile, da bi Bog po priprošnji N. lj. G. presvetega Serca rešil nesrečno ljudstvo; pa ko smo molile, sem vidila, da je voda z veliko silo prederla v naše zidovje in v malo trenutkih je segala do strehe domače šole, ki se niža kot samostansko po-

slopje. V 5 minutah je v našem samostanu bilo 3 čevlje na visoko vode in zmiraj je še pritiskala enaka morskim valovom. Kaj nam je bilo storiti? Spomnim se podobe N. lj. G. presvetega Serca in rečem neki sestri, da naj gre po njo; postavile smo jo na stol, ki je že po vodi plaval... V tistem trenutku je voda začela odtekati, in v 5 minutah smo vidile zelene tla; to nas je tako ginilo, da je sestra Marija Luzano kar v vodi se vergla na kolena.

Zdaj smo se mogočni varhinji zahvalile in gledale, kako voda spred naših oči pobira hiše, drevesa in živali; kdor se je mogel rešiti, je pribežal v naš samostan, ker na vsakem drugem kraji bi bil zgubljen. Zares, strašen pogled! Za samostanskim zidovjem, ktero je prav visoko, je bila voda 40 čevljev visoka. Drugo jutro smo v zahvalo darovale sv. obhajilo, in dale v ta namen tudi sv. maše brati. Dobrodelni odbor skerbi za 3000 družin, ktere so ob vse prišle. Pomagajte nam, ča-

stita mati, da se spodobno zahvalimo N. lj. G. presvetega Serca, ktera je nam tako očitno pokazala svoje varstvo.

M o l i t e v.

Bodi češena, o nebeška kraljica, ki si bila na koncu svojega prečudnega življenja v večno veličastvo vzeta in nad vse kore angeljev in svetnikov povišana, kateri se vekomaj čudijo tvoji dobroti in lepoti, ter te častijo s tvojim Sinom vred in ti hvalne pesmi pojo! O draga Gospa! mati vsih kristijanov! sprosi nam po svojem svetem zasluženji to milost, da mi kdaj pridemo v nebeško domačijo, da bomo v nebeškem Jeruzalemu svojega Boga in Zveličarja z obličja v obličje gledali in njegovo neskončno usmiljenje vekomaj hvalili in molili. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat).

Eden in trideseti dan.

Praznik N. lj. Gospé presvetega Serca.

„Moj sin, daj mi svoje serce“.
Preg. 23, 26.

1. Današnji praznik daje Mariji novo slavo. — Današnji dan je posebno posvečen češenju in slavi N. lj. G. presvetega Serca. V cerkvenem pomenu je beseda „gospa“ večkrat to, kar zapovednica, oblastnica, kraljica; če tedaj Marijo imenujemo N. lj. Gospó presvetega Serca, ji dajemo ime, ki je resnično in pristojno; ime, katero res toliko pové, kar Gospodovavka, kraljica Serca Jezusovega.

Ko pa Marijo tako imenujemo, ji nikakor nočemo s tem pripisovati splošne in vsemogočne oblasti čez Serce Jezusovo, ker Marija je tudi

stvar, kakor vse druge na svetu, njen Sin pa je ob enem tudi Bog, s tem hočemo le reči, da je vsemogočna njena prošnja, kakor cerkveni učeniški učé, kateri naš Gospod nič ne odreče. Ta vsemogočnost v prošnjah daje Mariji veliko oblast čez Serce Jezusovo, katero ona v resnici vživa in ktere ne moremo tajiti, pa tudi ne popisati, kako velika da je in od kod da izvira. „Češenje Marije Device pod imenom N. lj. G. presvetega Serca, pravi pobožni škof iz Poatjé (Poitiers) je lep klas v snopu pobožnost, ktere naše stoletje daruje Materi Božji.“

2. Ta praznik zbira vse družnike pri nogah N. lj. G. presvetega Serca. — Naša lj. G. presvetega Serca kraljuje v nebeških višavah, pa vendar ima tudi na zemlji častitljivo svetišče, kamor nas vsaki dan kliče — v Isudun-u. — Na tem blaženem božjem potu je začetek tako priljubljenega češenja, središe družbe, prvi N. lj. G. presvetega Serca posvečeni altar, tukaj se strinjajo vse tiste duše, ktere

danes po različnih po vsem svetu raztresenih svetiših častijo Marijo, najviši Gospó Serca Jezusovega. Sklenimo tudi mi svoje namene, svoje molitve in svojo hvalo s tistimi srečnimi dušami, ki so danes mogli romati na tak sv. kraj. Kolika tolažba za nas, če pomislimo, da vsi družbeniki smo le ena velika družina, in da se vse danes po priprošnji N. lj. G. presvetega Serca zadobljene gnade razlivajo nad vsacega izmed nas.

3. Današnji praznik je najlepši pripravljane za mesec Serca Jezusovega. — Marijin mesec se bliža koncu in pričinja se mesec Serca Jezusovega; današnji dan pa veže oba, zato je tudi veliki praznik N. lj. G. presvetega Serca. Kdo bi mogel boljše za nas govoriti Sercu Jezusovemu, kakor Marija? Po njeni priprošnji je sv. Frančišek Salezijan, kakor priča Marjeta Marija, zadobil od Boga gnado, da je pobožnost do presvetega Serca v njegovem vstavu se pričela in tudi zmiraj ohranila. Po tej poti bomo dobili tudi

milosti iz Serca Jezusovega. „Zelo pobožna redovnica je bila žalostna, pripoveduje zveličana Marjeta, ker ni mogla Sercu Jezusovemu z ničemur služiti, pa Jezus je rekel, naj tako rekoč posredva pri nebeškem Očetu, da bi vse ljudi pripeljal k spoznanju presvetega Serca; naj sv. Duha prosi, da bi jo nagnil ljubiti ga; in naj sv. Devico prosi, da pokaže svojo veljavo in veliko moč vsim, ki se k njej zatekajo“.

Da tedaj današnji praznik prav končamo, se hočemo z novega posvetiti N. lj. G. presvetega Serca, da nas ona posveti presvetemu Sercu Jezusovemu.

S k l e p. Molimo torej vsak dan, kolikor nam čas dopuša, k Bogu, in kličimo k Naši ljubi Gospéj presvetega Serca, ona nam bo gotovo pomagala in nas rešila iz sedanjih nevarnost.

Darovanje

„Naši ljubi Gospej presvetega Serca.“

O naša ljuba Gospa presvetega Serca, mati usmiljenja, vrata nebeške in delivka Božjih darov, ponižno padem pred te na kolena. Ker si blažena Devica in kraljica Jezusovega Serca, pribežališe grešnikov, tolažnica žalostnih in zdravilo vsih, bodi tudi naše pribežališe, naša tolažnica in naše zdravilo. Ker si bramba pravičnih, upanje obupnih, moč slabih in mirno zavetje žalostnih serc; zato te tudi mi, o naša ljuba Gospa presvetega Serca! goreče prosimo, sprejmi nas na večno v svoje materno varstvo; posvetimo ti danes svojega duha z vsimi njegovimi mislimi, svoje serce z vsimi njegovimi nagnjenji, in sami sebe popolnoma vse.

O presladka kraljica Jezusovega presvetega Serca, obvaruj nas zalezovanja hudobnega duha; stori, da bomo Boga na zemlji ljubili, mu zvesto služili, v njegovi sveti ljubezni umerli, ter

s teboj v veličastvu vekomaj kraljevali.
O naša ljuba Gospa presvetega Serca,
 varuj nas hudih skušnjav, brani nas
 na vekomaj. Amen.

S k l e p.

O nebeška kraljica, naša
 ljuba Gospa presv. Serca, sprejmi v
 svoji materni ljubezni milostno
 to malo pobožnost, katero smo ta
 mesec k tvoji časti opravljali. Od-
 pusti nam našo mlačnost in raz-
 tresenost, s katero smo te pri tem
 svetem opravilu žalili. Ne glej
 toliko na opravilo samo, veliko
 več na našo dobro, toda oslABLJENO
 voljo, tebe vselej vredno častiti
 in te prositi priprošnje pri Sercu
 tvojega Božjega Sina. Dobro
 vemo, da tvoja materna ljubezen
 vsikdar premore nam odpreti Serce
 Jezusovo in sprostiti gnad (mi-

lost) svojim otrokom. Upamo, da te nismo ničesar prosili, kar bi ne bilo Bogu v čast, naši duši pa v zveličanje; zatorej ponovimo še enkrat našo ponižno prošnjo, pomagaj nam v vsih potrebah našega življenja, in obljubimo ti nasprotno, da si bomo prizadevali vse dni našega življenja iz vsih moči pospeševati tvojo čast. Ko bi bili pa prosili, kar ni v večji Božjo čast in je naši duši v pogubo, sprosi nam od Boga, naj se zgodi njegova volja, in reši našo dušo. Tebi pa hočem slediti in s teboj govoriti: Gospod, tvoj hlapec, tvoja dekla sem, zgôdi se mi po tvoji sveti volji!

M o l i t e v.

Bodi češena, o mogočna bramba vsih izvoljenih, ktera do konca

sveta za tiste po materno skerbiš, ktere Gospod po veri in dejanji za svoje spozna! O naša Gospa! naša pomočnica! vzemi nas v svoje mogočno materno varstvo, kadar se bo tvoj Božji Sin in sodnik živih in mertvih na oblakih neba z veliko častjo in oblastjo prikazal, da bo poplačal pravične z večnim veseljem, krivične pa s peklenkim ognjem. O Gospa, naša dobra mati! pripelji nas na njegovo desnico, da z njegovimi izvoljenimi slišimo vesele besede: Pridite k meni vi izvoljeni in posedite kraljestvo mojega Očeta, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta.

Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca, prosi za nas Boga. Amen. Češena si Marija (trikrat.)

Tretji del.

Posebne pobožnosti.

Pogoje in opravila

bratovšine naše ljube Gospe presvetega
Jezusovega Serca.

Opravil za to družbo ni družih, kakor
da se

1. v bratovšino zapiše po imenu in
priimku;

2. da se zjutraj in zvečer opravi kratki
klic: „Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
prosi za nas Bogá!“ (100 dni odpustkov,
Pij IX. 26. rožnika 1867.) Vsi katoliški
kristjani vsake starosti zamorejo biti udje.
Vpisati smé kdo tudi osebe, katerih spre-
obernjenja želí. To je že velikrat poma-
galo. Zapisati zamoreš tudi že umerle, ki
se vdeležujejo molitev in dobrih dél (ako
so namreč še v vicah).

Korist te duhovne družbe.

1. Posebna bramba naše ljube Gospe presv. Serca.

2. Vsak četrtek celega leta je ena sv. maša na altarji naše Gospé presv. Serca v Isudun-u, in sicer za vse žive družnike.

3. Ravno tako prvi četrtek vsacega mesca za vse ranjce družnike.

4. Vse potrebe, ki jih kdo naznani, se priporočé v družbeno molitev.

5. Deležni so družniki vsih molitev in dobrih del misijonarjev najsv. Jezusovega Serca in vsih udov društva.

Odpustki.

Popolnoma odpustki: V dan, kadar kdo pristopi v družbo. Zadnji dan majnika, ker takrat je glavni praznik te družbe kakor predvečer mesca rožnika, ki je ves Jezusovemu najsvetejšemu Sercu posvečen. V praznik neomadežanega spočetja, rojstva, oznanjenja in vnebovzetja Matere Božje. Na Božič, vnebohod Kristusov. Vsak četrtek ali pa v nedeljo v vsakem tednu, in ob smertni uri.

Nepopolnoma odpustki: Sedem lét in sedemkrat 40 dni o praznikih očiševanja in obiskanja Marije Device, sv. Janeza Evangelista, in sv. Frančiška Salezijana.

Sedem lét vsaki pot:

1. Kadar merliča k pogrebu spremiš;
2. ako moliš, kadar merliču klenka;
3. ako si pri Božji službi ali kakih duhovnih opravilih (vajah) o priliki očitnih ali osebnih shodov v koristne namene;
4. kadar si pri sv. maši med tednom;
5. ako zvečer vest pridno izprašaš;
6. kadar ubožne, bolne ali jetnike obiskuješ;
7. ako sovražne spraviš.

Šestdeset dni odpustkov je za vsako dobro delo.

Sto dni, kadar koli moliš „Spomni se“ (Memorare) k naši ljubi Gospéj presv. Serca (kakor je v teh bukvicah) str. 336.

Svetuje se:

Sveto Obhajilo opraviti o glavnih društvenih praznikih, kakor so: Novo leto, ss. 3 Kralji, vnebohod, neomadežano spočetje, rojstvo, oznanjenje Marije Device Gospé presv. Serca. Enako se udom svetuje nositi svetinjo naše ljube Gospé, imeti njeno podobico, ali še boljše bukvice s podobo vred, moliti mali rožni venec.

Praznik

te bratovšine (kakor je bilo že omenjeno) je 31. majnika, ker potlej se prične mesec

Jezusovega Serca, rožnik. Tako je ta dan kakor zarija mesca rožnika. In ker je petek posvečen Jezusovemu Sercu, ravno zato ta bratovšina tudi četrtek posvečuje Mariji Devici, Gospej naj sv. Serca.

Prošnja.

Ker so dobrote in koristi te bratovšine tako posebno velike, zaveze pa tako majhne, zato je sleherni prošeni, naj bi v čast neomadežane Božje Matere razširjal to dobro delo. Ni namreč drugzega treba bratom in sestram bratovšine, razun kar je bilo že rečeno: Zapisati se, pa zjutraj in zvečer moliti majhno molitvico: „Naša ljuba Gospá presvetega Serca, prosi za nas Boga!“ — Ker se toliko sv. maš bere za žive in mertve, torej dobro storí, kdor more kak majhen dar dati za stroške bratovšine.

Sedež bratovšine

je v Isudunu na Francoskem; leta 1875 smo pa tudi v Ljubljani ustanovili s škofovim privoljenjem podružnico za slovenske dežele ter se vanjo v Šenklavžu zapisuje.

Litanije

naše ljube Gospé presvetega Serca.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica en sami Bog, usmili se nas!

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

Kraljica miru in usmiljenja,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

ti delivka darov Božjih,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

ktera serca pridobivaš,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

ti Mati usmiljenja,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

Mati milosti Božje,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

sladki dar nebeški,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

neobmejena dobrotnica,

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,

neprimérna zakladnica,

za nas Boga prosil!

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 preslavna srednica,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 varna pomočnica v vsih nevar-
 nostih,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 varhinja vsih zapušenih,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 mati sirot in revnih,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 otetnica brezupnih,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 katero vsi rodovi hvalijo,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 ktere ljubeznjivost sladkost medú
 preseže,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 ktere prošnje Vsegamogočnemu za-
 povedujejo,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 blagodarjena zemlja, ki si sad
 življenja obrodila,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 neomadežana lilija, ktere lepi duh
 vesoljno zemljo napolnuje,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 skrivnostni studenec,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 zanesljivo pribežališe v vsih ne-
 varnostih na svetu,

za nas Boga prosí!

Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 naj čistejši in naj ljubeznjivši vsih
 stvari,
 Naša ljuba Gospá presvetega Serca,
 besednica ubogih duš v vica, h
 Blagovôli našo hvalo sprejeti, naše
 prošnje uslišati,
 Nebesa naj te časté,
 Zemlja oznanuj tvoje dobrote,
 Mladina iši brambe pod tvojim var-
 stvom,
 Matere naj ti svoje družine izročujejo,
 Starčki naj te kličejo in časté,
 Spreoberni nar terdovratniši grešnike,
 Premagaj neobčutnost naših serc,
 Obudi solzé obžalovanja iz naših oči,
 Bodi naše orožje, kadar nam satan
 žuga,
 Pomagaj nam milostno naše terpljenje
 posvečevati,
 Blagoslovi milostno in stori rodovitno
 naše delo,
 Sprejmi nas povsod milostno pod svojo
 materno brambo,
 Naj skušani v greh tebe nikdar ne
 pozabimo,
 Daj se omečiti našim revam, nevar-
 nostim in zlegom,
 Tvoje ljube roké naj nam bodo pribe-
 žališe,

za nas Boga prosí!

o naša ljuba Gospá presv. Serca!

Tvoje usmiljenje pokrivaj naše slabosti,
 Tvoja priserčnost nas nikdar ne zapústi,
 Tvoja ponižnost naj premaga našo prevzetnost,
 Tvoja ljubezen nas pelji k Sercu Jezus.,
 Tvoja molitev nam bodi pomoč v naši smertni uri,
 Tvoje varstvo nas zavetvaj pred Božjim sodnjim stolom,
 Brani našega sv. Očeta Papeža,
 Ohrani in množi v naši domovini pravo vero,
 Vodi škofe in mašnike po poti svetosti,
 Brani katoliško Evropo zoper naklepe brezbožnih,
 Pripelji nevernike in krivoverce nazaj k pravi Jezusovi cerkvi, o naša ljuba Gospá presv. Serca!
 Razsvetli oči nevernikom z lučjo sv. evangelija, o naša ljuba Gospá presvetega Serca!
 Jagnje Božje, ki greha sveta odjemplješ; zanesi nam, o Gospod,
 Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ; usliši nas, o Gospod!
 Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ; usmili se nas, o Gospod!
 Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!

o naša ljuba Gospá presv. Serca!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češena Marija . . .

V. Prosi za nas, o premogočna in nepremagljiva mila Gospá presvetega Serca.

O. Da bomo po tebi, o imenitno upanje brezupnih, vredni obljub Kristusa, tvojega Sina.

Memorare ali spomni se . .

k naši ljubi Gospéj presvetega Serca.

Spomni se, o naša premila Gospá presvetega Serca, svoje neomejene moči, katero imaš čez Serce svojega prečešenega Sina! Poln zaupanja do tvojih zasluženj pridem tvoje brambe in tvoje pomoči prosit. O Marija, ki vse premoreš čez Jezusovo Serce, čez to Serce, ki je neusušljivi studenec vsih milost, in katero ti nam po volji odpirati zamoreš, da naj razlija nad ljudi svoje zaklade ljubezni in usmiljenja, luči in zveličanja: prosim te, dodeli mi milost, za katero serčno kličem . . . Ne moreš, o ne moreš mi odreči, in ker si moja Mati, o naša mila Gospá presvetega Serca! zato milostno sprejmi mojo prošnjo in dobrotno me usliši. Amen.

Mali rožni venec

naše ljube Gospé presvetega Serca.

Žalostne dogodbe so obudile mnogim za Marijno čast gorečim osebam lepo in modro misel, in mi jo veseli razširjamo, ker sad bo rodila. Ta misel se prav lahko spolni in je v tem, da naši ljubi Gospéj presv. Serca pogosto darujemo venec zdihljejev, to je mali rožni venec, s katerim zamoremo zadobiti v malo trenutkih 3700 dni, to je več kot 10 lét odpustkov. Ta mali rožni venec obstoji iz 33 jagod s tremi oddelki, kateri se ločijo s tremi debelejšimi jagodami. Spominjaj se z globokim spoštovanjem 33 let, v katerih je Marija posebno tukaj na zemlji kraljevala čez presveto Serce svojega Božjega Sina, kateri ji je bil pokoren.

Moli se tako - le:

Pri svetinji naše ljube Gospé presvetega Serca se reče:

„Povsod bodi ljubljeno, presveto Jezusovo Serce!“

Pri treh debelejših jagodah se zdihne:

„Presveto Serce Jezusovo, usmili se nas!“

Pri drugih jagodah se reče:

„Naša ljuba Gospá presvetega Serca, prôsi za nas!“

Za vsak zdihljej je podeljenih 100 dni odpustkov. Kdo bi pač ne daroval kake

minute s tem malim rožnim vencem preblazeni Devici Mariji, ktera ima gotovo nad njim veliko dopadajenje, ker je tolike milosti sprosila tistim, kteri jo s tem imenom kličejo. Zakaj več kakor 50.000 milost je Marija sprosila v teh šestih letih, kar ta molitevna družba obstoji, in so v letnih bukvah zapisane. Očiten dokaz, koliko sadú rodé ti zdihljeji. Kadar hódimo po poti iz enega kraja v družega, ali kadar se podamo k svojemu delu, prav lahko blaženo Devico Marijo s tem častimo. Uboge duše v vicah bodo za nas prosile in se bodo serčno pečale za naše zveličanje, ako za-nje darujemo 10 lét sv. odpustkov, kteri so po cerkvenem nauku zá-nje studenec poživljenja in mirú, in to lahko storimo. O pomagajmo, ker je tako lahko, tem ubogim dušam iz vic, in one bodo gotovo za nas Boga prošile, ko bodo prišle v večno veselje. Klic: O naša ljuba Gospá presvetega Serca, prosi za nas! naj bo naš slavoklic.

Zaveza ljubezni

ali devet služb v čiščenje presvetega Serca Jezusovega.

(Po zveličani Marjeti Alakokve.)

Opomba. V mnogih pobožnih društvih je že dalj časa navada, da se jih po devet iz tega namena združi, da bi presveto Serce Jezusovo posebno častili tako, da opravijo v tem oddelku devet služb. Zavoljo tega se ta zveza imenuje „zveza ljubezni“. Ker je ta vaja popolnoma v duhu apostoljstva in jo svetovni ljudje ravno tako lahko opravljajo kakor samostanski, je v tej knjigi čiščenje naše ljube Gospé presvetega Serca na pravem mestu. Kjer se pa zveza devet oseb lahko ne napravi, bo ta vaja pospeševala pobožnost posamnega častivca Serca Jezusovega, ker vsak mesec po redu to devetero službo opravlja.

1. V četrtek, kateri je pred prvim petkom vsacega mesca, si razdelé med seboj častivci presvetega Jezusovega Serca z vadljanjem onih devet opravil, iz katerih ta pobožnost obstoji, in vsak naj se potrudi njemu pripadno opravilo prav marljivo in natanko opraviti; in tudi se pri tej priložnosti do-

loči svetnik, kterega naj vsak v tem mescu posebno časti, in tudi čednost, v kateri naj se posebno skerbno vadi.

2. Vsim naj bo mar, da obhajajo prvi petek vsacega mesca z vso gorečnostjo in zatorej po povelji, kterega je sam Zveličar sv. Marjeti dal, naj prejmejo z dovoljenjem spovednikovim sv. Rešnjega Telo in naj opravijo tudi druge pobožne vaje, ki se nahajajo v tej knjigi.

3. Častivci presvetega Jezusovega Serca naj posvečujejo tudi velike praznike v letu, tri poslednje pustne dni, prvi in zadnji dan leta, kakor tudi vse petke v letu. Na posebni način pa naj praznujejo petek po osmini praznika presvetega Rešnjega Telesa. Ta dan si je Zveličar sam izbral in sv. Cerkev je ta dan zapovedala praznik presvetega Serca Jezusovega.

4. Da bi vsakteri opravilo, ktero je prevzel, bolje opravil, naj pri vsih pobožnih vajah, ktere prevzame k časti presvetega Serca Jezusovega, povabi ono versto sv. angeljev, ki tisto službo

opravljajo, in naj z njimi tako rekoč sveto zvezo sklene, kakor je tudi storila častitljiva Marjeta v svoj veliki dušni prid. Sv. angelji bodo nadomestili njegove pomankljivosti in zamude, namestovali ga bodo tudi v urah, ktere si mora v počitek oberniti in drugim časnim rečem darovati. Tako se bode Jezusovemu presvetemu Sercu dolžna čast neprenehoma skazovala.

5. Jezusovemu presvetemu Sercu ni nobeno serce tako podobno, kakor serce Marijno, zato naj vsak častivec Jezusovega presvetega Serca tudi Marijno sveto serce časti, in naj obhaja praznike, ktere so v zvezi z Marijnim češenjem in posebno perve sabote vsacega mesca. Pri vsih pobožnih vajah, ktere se opravljajo v čast presvetega Jezusovega Serca, naj se spominja tudi neomadeževanega Marijnega serca, in naj se posluži naj boljšega pomočka za ohranjenje in pomnoženje pobožnosti do presvetega Jezusovega Serca.

6. Največi delo ljubezni, ktero si vsak presvetemu Sercu Jezusovemu

skazati prizadeva, in naj imenitnejši sad, ktere ga si iz te pobožne vaje lahko prilasti, ne sme nobeno drugo biti, kakor to, da si iz vsih svojih moči prizadeva vse dolžnosti svojega stanu natanko spolnovati, spominjaje se besedi, ktere je Gospod zveličani Marjeti govoril in akoravno namenjene redovnici, se tudi na posvetne ljudi lahko obračajo in ostro opominjajo dolžnosti svojega stanu zvesto spolnovati, kakor unim spolnovanje redovnih pravil priporočajo: „Z nobeno rečjo mi ne moreš skazati tolice ga dopadajenja, kakor, če živiš z neprenehljivo zvestobo in z otročjo priprostostjo po pravilih svojega reda in če jih tudi v najmanjših rečeh prelomiš, je meni to vselej občutljivši razžaljenje, kakor veči napake navadnih ljudi, ki se niso tako izključljivo moji službi posvetili. In redovnica je sama sebi izdajavec, če misli Bogu dopasti, ko njeno življenje njenim svetim pravilom nasprotuje in se oddaljuje od mene, če me misli najti po drugi poti kakor znatančnim spolnovanjem svojih dolžnost.

7. Da se pa vez ljubezni, ktera sklepa ude te pobožne zaveze v presvetem Jezusovem Sercu, zmiraj bolj uterjuje, naj priporoči vsaki dan drugzega presvetemu Sercu Jezusovemu; naj darujejo večkrat sveto obhajilo ali tudi rožni venec z gorečo prošnjo presvetemu Sercu Jezusovemu, da ono milostljivo dodeli vsakemu, da bi v sveti ljubezni rastli in nikdar ne dopustili, da bi kateri iz med njih v gorečnosti odjenjal.

8. Ako bi se pa zgodilo, da bi kateri udov iz ktereга koli vzroka prebivališe drugih zaveznikov zapustil, lahko vse eno v tej zvezi ostane, če si na koncu mesca po svojem odhodu brez vadjljanja ono opravilo izvoli, ktero je precej za unim poprejšnjega mesca postavljeno. Tako lahko zaporedoma vse opravila opravi in jih vselej vnovič začne. Ljubezen k presvetemu Sercu in hrepenenje duhovnih gnad se vdeležiti, naj bode poglavitni nagib ostati v zvezi s poprejšnjimi udi.

9. Da bi se vsako vznemirjevanje

vesti odstranilo in vsakteri dvom zaterl, se s tem naravnost pové, da nič, kar je s to pobožnostjo v zvezi, naj že zadene opravila ali poprej omenjeno vajo, pod grehom ne veže; zato nihče ne greši, če je opustil svoje opravilo. Edina ljubezen do presvetega Serca Jezusovega nam mora biti tukaj vodilo, namen in nagib te pobožnosti, ona je duša tega društva in vez medsebojnih udov.

Pervo opravilo.

Pospeševavec.

Pospeševavec pobožnosti do presvetega Jezusovega Serca naj prosi večnega Bogá, da z lučjo svoje gnade vse ljudi k spoznanju presvetega Serca pripelje, in sv. Duha, da bi vžgal serca vsih ljudi v ljubezni do presvetega Serca Jezusovega. Tudi naj moli k preblaženi Devici Mariji, da bi s svojo priprošnjo pripomogla, da bi vsi, ki se k presvetemu Sercu zatečejo, njegovo moč skusili. Prizadeva naj si večkrat po dnevu v svetišče Serca Jezusovega

se podati in se ž njim z vneto ljubeznijo skleniti, in naj se združi z angeli in naj časti presveto Serce Jezusovo. Če se osebno ne more to zgoditi, naj obiše vsaj v duhu sv. Rešnje telo in naj prosi za razširjanje te pobožnosti. Posebno naj priporoči društvo ali hišo, v kateri prebiva, in ude pobožnega društva, da bi vsacega milemu vladanju svojega presvetega Serca podvergla. Zatoraj naj moli trikrat: Čast bodi Bogu . . . in ravno tolikrat: Češena Marija . . . Č e d n o s t, v kateri naj se pospeševavec vadi, bodi ta, da se trudi s svojim govorjenjem ali z zgledom druge napeljevati presveto Serce častiti in ljubiti. Zares srečen je tisti, kateri to zvesto opravlja. Zveličar sam bo njegov srednik pri nebeškem Očetu, kakor je zvel. Marjeti sam obljubil.

V o d i l o.

Kakor je tisti, kateri druge k grešnim dejanjem zapeljuje, velicega greha kriv, tako si veliko plačilo pridobi on, ki si prizadeva svoje brate z molitvijo in

zgledi k svetemu življenju in pobožnim vajam vnemati.

Z d i h l j e j.

O presladko Serce Jezusovo! dodeli, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

Dodeli, o preljubeznjivi Jezus po svoji neskončni milosti, da vsi ljudje neprecenljivo vrednost tvojega Serca spoznajo, goljufivim sladnostim tega sveta se odpovejo, in neizrekljivo veselje okusijo, katero si ti pripravil svojim ljubljencem. **O** Marija, ker tvoje materno Serce ni poznalo nobenega družega hrepenenja, kakor da bi vsi ljudje spoznali tvojega Božjega Sina; ne pripusti, da bi moji grehi ovirali povečanje njegovega svetega Serca pospeševati, da bi bilo nekoliko zabranjeno prizadevanje hudobnih, kateri bi radi vidili, da bi bilo to presveto Serce zaničevano in onečasteno.

Patron

za pospeševavce bodi sv. Francišek

Salezijan, čegar gorečnost za razširjevanje te pobožnosti naj posnema iz vsih moči. Njega naj kliče v pomoč, da bi mogel dobro opraviti in naj moli Oče naš, Češena Marija in Čast bodi.

Drugo opravilo.

Odškodovavec.

Odškodovavec naj ima za svojo posebno dolžnost, Boga z veliko ponižnostjo prositi za odpušanje tistih razžaljenj, ktere se mu godé v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Večkrat na dan naj se zapre v Jezusovo Serce in spozna svojo popolno nezmožnost, Bogu za lastne grehe zadostiti, in naj daruje razžaljenemu Božjemu veličastvu v spravo presveto Jezusovo Serce. Odškodovavec naj prosi angelje, da bi oni pripomogli Jezusa odškodovati za vse sv. maše, ki se slabo opravljajo, za sv. obhajila, ki se storé v mlačnosti, tudi tistih duš, ki so njemu posvečene. Prosi naj tudi za odpušenje tistih napak, ktere stori hiša, v kateri prebiva. V ta namen naj obiše presveti Zakra-

ment, in naj opravi pred njim v petek vsakega mesca prošnjo za zamero. Prav posebno naj kaže svojo ljubezen presvetemu Sercu in naj opravlja tiste častne opravila, ki mu jih bode pobožnost vdihnila; prizadeva naj si posebno za čednost natančnega spolnovanja svojih dolžnost, ne gledé, kaj svet poreče, ki ga bo zaničeval morebiti zavoljo tega.

V o d i l o.

Kdor se trudi za storjene grehe Božjo pravičnost odškodovati, sme gotovo upati, da mu bo Gospod grehe in kazni bolj in bolj odpustil in na-nj razlil neizrekljivo sladkost usmiljenja.

Z d i h l j e j.

O presladko Serce Jezusovo! daj, da zmiraj bolj in bolj te ljubim.

M o l i t e v.

Kako dolgo bodem, o preljubeznjivi Jezus, vnemaren pri pogledu razžaljenj in ostudnost, ktere se tvojemu presvetemu Sercu godé! Ti si slovesno zagotovil, da krivice, ki mene zade-

vajo, za svoje spoznati hočeš; in jaz nehvaležnež, bi ravno toliko zate storiti ne hotel? To naj se nikdar ne zgodi, o moj Jezus! Zdaj zanaprej terdno sklenem, kar je v moji moči, razžaljenja zoper tebe zabraniti, in vsemu svetu oznanovati, kako zaslužiš ljubljen biti. K tebi torej pribežim, o presladko Serce Marijno, ko si tudi enkrat na zemlji morala občutiti bridko bolečino gledati svojega Sina, tako grozno terpinčenega. Sprosi mi, preljuba mati, tako velik stud nad grehom, da se ga sam z največi skerbljivostjo ogibujem in si ga tudi pri družih ovirati prizadevam. To si želim, to upam od tvoje mogočne priprošnje.

Patron

za odškodovavce bodi sv. Ignacij Lojolan; po njegovem zgledu naj skuša v sebi vneti goreče hrepenenje za vselej konec storiti vsim razžaljenjem Božjim. V ta namen naj moli v čast tega svetnika: Oče naš... Češena Marija... Čast bodi Bogu.

Tretje opravilo.

Molivec.

Molivec naj si prizadeva presveto Trojico v duhu in v resnici večkrat moliti in svojo molitev sklepati s čenšenjem, katero ji presveto Serce Jezusovo skazuje, da bi tako zadostil za pozabljivost na Boga, ktera je dandanes tako zelo razširjena. V edinosti z angeljskimi oblastmi naj večkrat po dnevu poje ono hvalno pesem, katero svetniki v nebesih neprenehoma prepevajo: „Svet, svet, svet Gospod Bog, Vsegamogočni!“ Naj še tudi daruje po rokah teh zveličanih duhov presvetemu Sercu Jezusovemu vse na svetu storjene dobre dela. Naj obiše vsaj v duhu zakrament sv. Rešnjega Telesa v imenu društva ali hiše, v kateri prebiva, da bi vsim duhovnom in samostanskim osebam sploh in posamnim udom te družbe sprosil vneto gorečnost v spolnovanji dolžnost svojega stanú, zatorej moli trikrat: „O Božje Serce, katero edino Gospoda in Boga v resnici ljubi, usmili se nas!

Molivec naj se posebno vadi prav spodobno se obnašati pri vsih molitvah, najbolj pa v cerkvi pred sv. Rešnjim Telesom, zato naj se svetu umikuje in naj z zbranim duhom živo vero v Jezusovo pričujočnost poživlja in jo v dejanji prikazuje.

V o d i l o.

Le tisti more Jezusa v resnici poveličevati, ki ga tudi po svoji moči posnema. O sladko Serce Jezusovo! daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

O večni Oče! jaz želim, da bi te tako molil, kakor zaslužiš. Pa oh, premišljeva je tvoje veličastvo, spoznam svoj nič in si ne upam svojih oči k tebi povzdigniti in besede spregovoriti. Pa kako sem srečen, da si mi po svoji milosti dal pripomoček, da morem svojo molitev tebi prijetno storiti. Jaz jo sklenem z molitvijo, s katero presveto Serce tebe časti, darujem ti ravno to presveto Serce, pa tudi neomadežano Serce Marijno v zadostenje razžaljenj, ktere ne-

prenehoma od nehvaležnih kristijanov terpiš. Tudi te prosim, da iz ljubezni do presvetega Serca vsim ljudem gnado dodeliš, te v duhu ponižnosti in ljubezni moliti.

Patron

bodi molivcu sv. Francišek Borgija, ki je presveti Zakrament zeló častil. V tej reči naj svetnika po moči posnema in naj moli Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi.

Četerto opravilo.

Ljubeči.

Ljubeči naj presveto Serce odškoduje za malomarnost in merzloto toliko njemu posvečenih serc. Zato naj kliče nebeške Serafine, da bi po noči namesto njega častili presveti Zakrament. Preden se uleže, naj v duhu moli rekoč: Spim, pa moje serce čuje v Sercu moje naj večí dobrote. Če se po noči zbudi, naj se pridruži z duhom in srcem nebeškim duhovom, ktere je namesto sebe pustil pred zakramentom. Pri jutranji molitvi naj svojo ljubezen ponovi in naj ga prosi, da bi v sercib

vsih tistih, ki ga premalo ljubijo, vžgal ogenj svoje ljubezni, zato naj večkrat reče: **O** preljubeznjivo **Serce**, daj nam iz ljubezni do tebe goreti zdaj in ve-
komaj. Ljubeči naj se vadi natančno, zvesto in goreče opravljati splošne in sleherne pobožnosti.

V o d i l o.

Nobeden ne pride v sveto kraljestvo, če ga večna ljubezen sama ne spremlja tje gori. **O** sladko **Serce Jezusovo!** daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

O presveto **Serce Jezusovo**, ti ljubezen, ni katero vžgat si na zemljo prišel, in da bi jo vsim ljudem dodelil, tako serčno želiš, o stori vendar, da naše serca v tako lepem plamenu tvoje ljubezni gorijo. In ti, o **Marija!** izvoljena **Božjo ljubezen** v svojem naročji nositi, k tebi, o mati lepe ljubezni, pribežim, da tudi v mojem sercu ogenj nebeški vžgeš. In ker **Jezusa** nikdar ne morem prav ljubiti, preden od ljubezni do tebe ne gorim, zato te prosim

pred vsem za to srečno ljubezen do tebe, o predraga mati! Če uslišiš to mojo prošnjo, so spolnjene vse moje želje.

Patron.

Za posebno pomočnico naj si izvoli ljubeči sveto Terezijo, prosi naj to sv. devico z iskrico tiste goreče ljubezni, koja je v njenem sercu neprenehoma gorela, da bi s toliko gorečnostjo to opravilo končal. Moli: Oče naš ... Češena Marija ... Čast bodi ...

Peto opravilo.

Učenec.

Učenec presvetega Serca naj posebno pazi na svete vdihovanja, s kterimi mu Bog pri notranji molitvi pred sv. Zakramentom milostljivo na serce govori, in té tudi natanko spolnuje. Večkrat po dnevu naj pribeži v presveto Serce, da bi se tam kot v nebeški šoli učil prave Božje ljubezni, koja stori, da pozabimo nečimernost

tega sveta. Zato naj večkrat zdihne k Božjemu Učeniku, da bi mogel njegov Božji glas slišati in naj ponovi zdihljeje: „Gospod, uči me moliti in tebe iz vsega serca ljubiti!“ Tudi naj včasih premišluje, če je ravnal po Božjem navdihovanju, in če najde, da je bil premalo pazljiv, naj skesan prosi odpušanja, in naj zanaprej natančno pokoršino obljubi. Ob enem naj se pridruži Kerubinom, da bi bil ž njimi deležen one svetlobe in luči, s katero jih obdaja presveto Jezusovo Serce.

Pri obiskovanju presvetega Zakramenta naj prosi Božjega Učenika, da bi toliko zmotenim luč svoje gnade dodelil in jih k spoznanju resnice pripeljal. Zato naj moli: Pridi! stvarnik, Božji Duh, ali pa 7 Očenašev, da bi za se in za druge sprosil sedem darov sv. Duha. Učenec naj se posebno vadi zbranega duha biti in molčati, ali se vsaj ogibati vsacega nepotrebnega govorjenja.

V o d i l o.

Kolikor skerbnejše kdo molči, s

toliko večim veseljem ga bode nebeški učenik podučeval, sam pa bo toliko lažej njegov nauk razumel in spolnoval, namreč krotkost in ponižnost. **O** sladko Serce Jezusovo! daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

O Božji Učenik! ki si me za svojega učenca hotel sprejeti, ti poznaš mojo veliko nevednost v Božjih rečeh, veš, s kakošno temoto razburjene strasti obdajajo mojo pamet in kako potrebujem tvojega nauka. **O** poduči me v svoji sveti volji, odpri moje serce, da bo sprejelo tvoje vdihovanja, in spreoberni vse tiste nesrečne, ki se ustavljajo tvoji resnici. In ti, Marija, uči me! kaj naj storim, da se mi odpre Serce.

Patron

učencu naj bode sv. Janez evangelist. Njega naj si prizadeva posnemati v zvestobi do Božjega Učenika in njemu v čast naj moli: Oče naš... Češena Marija... Čast bodi...

Šesto opravilo.

Kdor ima to opravilo, naj precej v zoru samega sebe velikodušno daruje in naj bo pripravljen, vse storiti, kar Bogu dopade, da bo potolažil njegovo pravično jezo in naj daruje samega sebe s tisto daritvijo, katero je Jezus na križu opravil in ktera se vsak dan na naših altarjih ponavlja. Pri obiskovanji presv. Zakramenta in pri sv. maši naj daruje nebeškemu Očetu, po rokah angeljskih moči presveto Serce njegovega Sina, da bi toliko ložej od njega sprosil usmiljenja revnim grešnikom. To gorečnost, s katero si prizadeva revne grešnike z Božjo pravico spraviti, naj ponovi vsaki petek; vsak dan pa naj presveto Serce Jezusovo časti s tem, da se mu vnovič daruje.

Darujoči naj se vadi v keršanskem zatajevanji in naj si zmirej prizadeva, v svojem sercu hudo nagnjenje krotiti in svojim počutkom tudi dovoljeno veselje odreči.

V o d i l o.

Ljubezen do Boga polajša tudi še tako težko zatajevanje. Zdihljej: O sladko Serce Jezusovo, daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim!

M o l i t e v.

O ljubeznjivi Jezus, ki si se iz prevelike ljubezni v presvetem Zakramentu nam daroval, in iz tabernakeljna s sladkimi vezmi svoje ljubezni sebi posvečene duše na-se vlečeš, da bi se v njih še daroval: O, potegni tudi na-se moje oterpnjeno serce, vzemi ga za svojo lastnino, daj mu vsaj enkrat prav spoznati, da tebi služiti se pravi gospodovati, da se odpove vsim nečimernostim tega sveta, da se ti popolnoma posveti, in postane žgavni dar, kterega sožge ogenj tvoje ljubezni v veči čast nebeškega Očeta in v zveličanje ubogih grešnikov. In ti, o Marija! ki si za Jezusom naj popolnejši dar pred Božjim obličjem, dodeli mi spoznati, kakova čast da je, tebe v tem darovanji posnemati, da tukaj

na zemlji nič drugega ne želim, in po nič drugem ne brepenim, kakor, da tebi in tvojemu Božjemu Sinu dopadem in svoje zgubljene brate na pot življenja pripeljem.

Patron

za to opravilo naj bo sv. Alojzij, ki je v svoji goreči ljubezni do Boga tako lepo dišeča žgavna daritev v čast Božjo. Njega naj tedaj darujoči na pomoč kliče, da bo darovanje Bogu dopadlo in naj moli Oče naš... Češena Marija... Čast bodi Bogu...

Sedmo opravilo.

Služabnik.

Zvesti služabnik presvetega Serca stavi svojo največi čast v to, da nosi verige tiste nježne ljubezni, ktera je nebeškega Gospoda naredila prostovoljnega jetnika v tabernakeljnu. V vsaki uri po dnevu naj ponovi tisto odkritoserčno podložnost, ktero je obljubil Sercu Jezusovemu, kot svojemu zapovedovavcu, in naj reče s kraljevim

prerokom: „O Gospod, jaz sem tvoj hlapec! tvoj hlapec sem in sin tvoje dekle. Da presvetemu Sercu to vdanost v dejanji pokaže, naj v vsih rečeh svojo voljo podverže Božji volji. Prepričan, da Jezus nima večega hrepenenja na naših altarjih, kakor v sv. obhajilu samega sebe dati našim dušam, naj daruje pri obiskovanji sv. Zakramenta vse dobre dela, v ta namen, da bo od njega izprosil, da bi ljudje presveti Zakrament večkrat prejekali, da bi obrodil v sercih vsih tistih zveličavni sad, kateri ima svoje korenine v sladkem studencu. S priserčno molitvijo naj si prizadeva viši angelje nakloniti, da mu pri tem opravilu pomagajo, da k tej svatbi gostov privabijo in s sva-tovsko obleko kinčajo. Moli: Oče naš... Češena Marija... Čast bodi... Po-sebna čednost služabnikova naj bo na-tančno spolnovanje Božjih navdihovanj.

V o d i l o.

Presvetemu Sercu Jezusovemu slu-žiti, se pravi kraljevati, v njem živeti

je največi sreča in v njem umreti je edino naše hrepenenje. **Zdihljaj : O sladko Serce Jezusovo, daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.**

M o l i t e v.

O preljubeznjivo Serce Jezusovo! iz velike ljubezni si se tako ponižal, da si hotel v presvetem Zakramentu celo služabnik svojih stvari postati! **Kdaj bo vendar tista srečna ura prišla, da bom presunjen od tolike ljubezni se odpovedal vsacemu drugemu sercu, in bom le tebi služil, ki si naš naj boljši Gospod!** Ti sam, o Jezus, moreš to storiti. **Skaži tudi mojemu sercu moč svojega gospostva, kteremu se nič ustavljati ne moremo, in raztergaj sramotne verige, ktere me vežejo na moje samoljubje. Vzemi me popolnoma v svojo lastnino, daj mi vsaj okusiti, kako sladko je tebi služiti, in če je mogoče, omeči vse ljudi, da se tvoji sladki službi posveté!** In ti, o Marija, ki si bila najvrednejši dekla svojega gospoda, daj mi spoznati, kakošna sladkost je

skrita v Božji službi! Usliši mojo prošnjo, o mogočna Gospá! in jaz hočem ostati tvoj zvesti služabnik do smerti.

Patron

služabniku naj bo sv. Jožef, Marijin ženin, čegar zvestobo v spolnovanju Božje volje naj posnema. Njega naj prosi pomoči, da opravlja zvesto svojo službo. Oče naš... Češena Marija... Čast bodi...

Osmo opravilo.

Proseči.

Kdor ima to opravilo, naj si prizadeva, svojo vero na neskončno zasluženje presvetega Serca oživiti in naj ga neprenehoma daruje nebeškemu Očetu, najprej za-se, potem pa za tiste, ki so v dušni ali telesni nevarnosti. Posebno pa naj Bogu priporoči umirajoče in duše v vicah, zlasti tiste, ki so v svojem življenji presveto Serce Jezusovo in Marijno pobožno častili. Naj vsaj nekaj trenutkov premišljuje na Oljski gori v molitev zatopljenega

Jezusa in naj se uči od njega, kako goreče je treba moliti. Prosi naj ponično angelje, posebno angelja varuha, da ga spremlja pri obiskovanji sv. Zakramenta ter njegove molitve in njegove dobre dela donaša Božjemu veličastvu v blagor družbenikov in v tolažbo duš v vicah. V ljubezni do bližnjega in v ponižnosti naj se vadi proseei.

V o d i l o.

Z molitvijo in ponižnostjo se vse zadobi. Bog nam je besedo dal, katero gotovo spolni: „Prositate, in bote prejeli“ (Jan. 16, 21.) „Ponižnim daje svojo gnado“. (Jak. 5, 6.) **Z**dihljej: O sladko Serce Jezusovo! daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

O preljubeznjivi Jezus, neusahljivi studenec gnad, ki tako močno hrepeniš nam svoje nebeške darove deliti, in si tudi večkrat potožil svoji služabnici Marjeti Alakokve, da te kristijani tako malomarno prosijo gnad,

ter si ji razodel, da tvojemu Sercu ni mogoče jih za-se ohraniti, da bi jih zvestim služabnikom ne delil, poglej vsaj, moja največa dobroti, kako zelo potrebujem tvoje gnade, in usliši ponižno molitev, ktero ti za svojo dušo daruje tvoj najnižji služabnik. Vlij v moje serce duha molitve in ne pusti me nehati prositi, dokler nisem dosegel stanovitosti do konca. In ker se tvoje prošnje, o Marija, vselej uslišijo, prosi na vso moč, da Bog usliši tudi mene. Sprosi umirajočim pravo kesanje, grešnikom pravo poboljšanje, dušam v vicah pa rešenje; bodi tudi, o ljuba mati! naše pribežališe v življenji, naše upanje v smerti.

Patron

naj bo sv. Stanislav Kostka, čegar gorečnost v službi Božji in posebno pri spolnovanji svojega opravila naj ga preseči posebno posnema. Oče naš... Češena Marija... Čast bodi...

Deveto opravilo.

Goreči

naj si skerbno prizadeva čast presvetega Serca pospeševati, posebno s tem, da svoje sobrate k popolnosti napeljuje. Zato naj kliče na pomoč angelje, posebno poglavarstva, da bi se po njih priprošnji presveto Serce Jezusovo po vsih delih sveta spoznavalo in častilo, da bi zadostili, kar neverniki zanemarijo.

Pri obiskovanji presvetega Zakramenta naj si goreči prizadeva Božje Serce kolikor je mogoče odškodovati, zato, ker ga ljudje z mlačnostjo in merzloto tako pogosto žalijo. Prav iz tega namena naj obuja veliko hrepenenje sveto obhajilo prejeti in nebeškemu Odrešeniku z gorečo pripravo veselje napraviti. Po sv. obhajilu pa naj ga tudi ponižno prosi odpušanja, da so on sam in družbeniki tako zaničarno opravili svojo dolžnost. Posebno naj se vadi s sveto gorečnostjo in z veliko modrostjo zatirati razžaljenja, ktere protijo presvetemu Sercu, in ne

zamuditi nobene priložnosti, da bi druge z besedo in z zgledom spodbujal častiti presveto Serce. Nebeški Zveličar je prihranil veliko gnad za tistega, ki to pobožnost razširja in njegovo ime se ne bo nikdar zbrisalo iz Serca Jezusovega. Kdor zares ljubi, nikakor ne more prenašati, da bi drugi to, kar on ljubi, zaničevali. Kjer ni gorečnosti, pravi sv. Avguštin, tam tudi ni ljubezni! Zdihljej: O sladko Serce Jezusovo, daj, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.

M o l i t e v.

O preljubeznjivi Jezus! če premišljujem gorečnost, katero si skazal pri vsakem delu za čast nebeškega Očeta, pač se moram sramovati svoje lenobe pri pospeševanji časti presvetega Serca. To je le preočitno znamenje, da te prav malo ljubim. O stori, da te ljubim z gorečo ljubeznijo, s tako ljubeznijo, ktera noče v sercu skrita biti, ampak svoj plamen na vse strani razširja, da vžge serca vsih

ljudi. In ti, o Marija! ki si, vsa goreča za Božjo čast, svojega Sina dala v smert, sprosi vsaj tudi meni toliko gorečnost, da v vsih svojih besedah in dejanjih nič družega ne išem, kakor Božjo čast, da vendar vsaj nekoliko popravim merzloto tistih, katerim ni mar česenje in ljubezen nebeškega Očeta. Usliši, preljubeznjiva mati! mojo prošnjo. To zaupljivo pričakujem od tvojega Serca.

Patron.

Zavetnik temu opravilu bodi sv. Frančišek Ksaverij, čegar gorečnost za zveličanje duš naj posnema posebno tisti, kdor ima to opravilo. Njega naj kliče na pomoč, da svojo službo prav opravlja in moli: Oče naš... Češena Marija... Čast bodi...

S pismom 18. sušca 1864 so sv. Oče papež Pij IX. podelili te odpustke za deset let vsim udom apostoljstva molitve, ki tako lepo pobožnost, devet opravil presvetega Serca opravijo: 1) Odpustek 7 let in 7 krat po 40 dni, kolikorkrat opravijo odkazano opravilo. 2) Popolnoma odpustek enkrat v mescu, če vsaki dan v mescu svoje opravilo opravijo in sv. Zakrament prejmejo in za odpustke molijo.

Častna straža presvetega Serca Jezusovega.

Pobožnost k Božjemu Sercu ne obstoji samo v tem, da se opravljajo vsaki dan velevane molitve v zadobitev odpustkov, temveč duh te pobožnosti je: podobnega se storiti ljubečemu, terpečemu, se darujočemu Jezusu, z vajo v čednostih njemu ljubezen skazovati in se mu darovati za spravo grehov, svoje vsakdanje opravilo v molitev spremeniti in s to molitvijo neprenehoma prositi, da bi se želje presvetega Serca vedno spolnovale. To pa se doseže po véliki bratovšini presvetega Serca Jezusovega in z družbami, ktere so od papeža tako zelo priporočene in s tako obilnimi milostmi obdarovane, in ktere so tako rekoč sad pobožnosti presvetega Serca, namreč apostoljska molitev, spravno obhajilo in častna straža. Namen apostoljske molitve je, vse svoje misli, besede, dejanja in terpljenja v zedinjenji in v namen presvetega Serca darovati, iz kterega neprenehoma kipé molitve k nebeškemu Očetu v njegovo poveličanje in v rešenje neumerjočih duš. Da se te molitve uslišijo, se je Jezus na sv. križu daroval in se neprenehoma pri vsaki sv. maši daruje. Udje

spravnega obhajila darujejo po presveti Devici vsak teden ali mesec eno sv. obhajilo, da bi našemu Gospodu Odrešeniku za vse, posebno za vse nehvaležnosti, merzloti in mlačnosti, ktere se mu godé v presvetem Zakramentu, zadostili in tako presveto Serce Jezusovo nekoliko potolažili in s tem tudi spreobrnjenje grešnikov in razširjevanje vere posebno v svoji domovini pospešili in potrebne pomoči cerkvi in njenemu vidnemu poglavarju prosili. Soudje častne straže presvetega Serca si pa prizadevajo zadnjič, ker se imenovane pobožnosti posebno zjutranji čas opravljajo, tudi čez dan v sredi svojih opravil eno uro presvetemu Sercu za razžaljenja darovati in posvetiti. Podajo se namreč, brez popušanja svojih opravil, pri začetku svoje ure v duhu na svojo stražo v tabernakeljnu in darujejo vnovič zedinjeni in v namen presvetega Serca vse svoje misli, besede, dejanja in terpljenja, da mu tako svojo ljubezen skažejo in ga tolažijo in odškodujejo za vse krivice in razžaljenja ljudi. — Kadar je na straži, naj stori vsak, kolikor more; vsak naj si prizadeva, iz ljubezni do presvetega Serca njemu darovati svoje delo in si prizadevati ga zmirej bolje opravljati in se Božjega Odrešenika spominjati, in vsaj v sebi iskrico ljubezni obuditi, ali tudi majhno zatajevanje njemu v dar prinesti. O kako bogato bode

Gospod to njemu prijetno vajo poplačal! Koliko dušnih in telesnih nevarnost bomo obvarovani! In koliko velicih gnad bomo zadobili! Kako zdatna pomoč in sladka tolažba nam bode ta pobožnost v smertni uri! Skozi celo večnost se bomo veselili in Boga zato hvalili. V spodbudovanje k vsemu temu beri in premišluj večkrat tolažljive besede, ktere je Jezus častivcem svojega Serca govoril: 1) Dodelil bom njim vse njih stanu potrebne gnade. 2) Dodelil bom njih družinam mir. 3) Tolažil jih bom v terpljenji. 4) Bom njih pribežališe v življenji in smerti. 5) Blagoslovil bom vse njih podvzetja. 6) Grešniki bodejo v mojem Sercu usmiljenje našli. 7) Mlačne duše bodo goreče postale. 8) Goreče duše se bodo hitro k popolnosti povzdignile. 9) Blagoslovil bom vse kraje, v kterih se podoba mojega Serca postavlja in časti. 10) Tistim, kteri delajo v zveličanje drugih, bom posebno moč dodelil, najbolj terde serca omečiti. 11) Imena tistih, kteri to pobožnost pospešujejo, bodo v mojem Sercu zapisane.

Odpustki za ude častne straže presvetega Serca Jezusovega, ki se dajo dušam v vicah v prid obrniti.

(Pij IX. 10. rožnika 1864 in 7. sušca 1865.)

1. 7 let in 7 krat 40 dni za vsako uro straže, če se moli v namen papeža;

100 dni za vsako uro straže, katero kdo k svoji pridene. Vsaki mesec popolnoma odpustek na dan, kterega si sam izvoli. — Nadalje je deležen vsih odpustkov Rimskih postaj in bratovšine Serca Jezusovega, če za poslednjo uro vsaki dan 1 Očenaš, 1 Češena Marija itd. in vero moli z zdihljejem: O presladko Serce Jezusovo, stori, da te zmiraj bolj in bolj ljubim.“

2. Popolnoma odpustki: Na dan vpisanja v častno stražo, na praznik presvetega Serca Jezusovega, ali pa prihodnjo nedeljo, vsaki pervi petek ali nedeljo, ali tudi kak drugi dan, ki si ga sam izvoli, v mescu, v smertni uri.

3. Popolnoma odpustki: Na dan rojstva Kristusovega, vstajenja, vnebohoda, veliki četrtek in na vsakih 6 nedelj ali petkov pred praznikom presvetega Serca, svečnico, oznanjenja Marijnega, vnebovzetja, rojstva, brezmadežnega spočetja Marijnega, ob praznikih sv. Gregorija (12. sušca), sv. Jožefa, Petra in Pavla, Janeza evang., vsih svetnikov in vsih vernih duš.

4. Nepopolnoma odpustki: 30 let in 30 krat 40 dni, 1. in 6. januarija, 3 predpepelnične nedeljo, veliki petek in veliko saboto, vsaki dan od velikega petka do bele nedelje, v praznik sv. Marka in 3 prošnje dneve, binkoštno nedeljo in vsaki

dan v osmini, praznikih sv. Štefana, Janeza evangelista in nedolžnih otrok.

25 let in 25 krat 40 dni cvetno nedeljo. — 15 let in 15 krat 40 dni pepelnično sredo, 4. nedeljo v postu in 3. adventno nedeljo, sveti večer o polnoči in pri drugi sv. maši o božiču. 10 let, 10 krat po 40 dni druge nedelje in delavnike v postu, binkoštno saboto in 3 kvaterne dni mesca kimovca in grudna; 1., 2. in 4. nedeljo v adventu; 7 let in 7 krat 40 dni vsaki dan devetdnevnic ali tridnevnic, ravno tako tudi 4 nedelje pred praznikom presvetega Serca Jezusovega, ob zgorej neimenovanih praznikih matere Božje in aposteljnov in in nekoliko časa v namen sv. Očeta moli. 60 dni za vsako dobro delo.

Za odpustka pod številka 1. in 2. ni potrebno cerkveno obiskovanje; za odpustke pod številko 3. se mora pa bratovska cerkev obiskati in v namen sv. Očeta moliti; kdor je pa zaderžan, naj mu spovednik (enkrat za vselej) kako drugo dobro delo naloži.

Pogoji, biti ud častne straže:
1) Vpisan mora biti na odločeno uro. Razun tega mora biti vsak od pospeševavca v zapisnik zapisan. S tem zadobi precej pravico do odpustkov. Imena se pošljejo s podpisom pospeševavčevim k gospem dobrega Pastirja na Dunaj, ktere tudi pospe-

ševavno častno pismo pošljejo. 2) Mora vsak dan opravljati stražno uro, kakor je zgoraj povedano. Če je pa kdo ob svoji uri pobožnost opraviti pozabil, naj to stori drugo uro, ko se spomni. Tudi si zamore za vselej, če mu je odbrana ura nepriležna, drugo uro izvoliti. (Izrek papežev, prepoved, katero imajo morebiti samostanske osebe, se v kako bratovščino vpisati, se ne razteguje na apostoljsko molitev, velja ravno tako tudi o častni straži, zarad enakosti vzrokov. Je li treba dovoljenja, na Jezusa misliti, ga ljubiti in se mu vnovič darovati?)

Darovanje častne straže.

Božji Zveličar, moj preljubeznjivi Jezus, darujem ti stražno uro, ob kateri zedinjen z (tukaj se imenujejo patroni izvoljene ure) prav posebno želim te ljubiti, hvaliti in poveličevati, in tvoje presveto Serce tolažiti. Sprejmi v ta namen vse moje misli, besede, dejanja in terpljenja, posebno pa moje serce, ktereга ti popolnoma prepustim in te posebno goreče prosim, da bi ga v ognji svoje ljubezni popolnoma povžil. — Ljubljeno bodi

vsaki čas in povsod presveto Jezusovo Serce! (100 dni odpustka). O Jezus, iz serca krotak in ponižen, stori moje sercetvojemu enako (300 dni odpustka). Sladko Serce Jezusovo, bodi moja ljubezen (300 dni odpustka). — Presladki Jezus, ne bodi mi sodnik, ampak Zveličar (50 dni odpustka). — Jezus, moj Bog, ljubim te čez vse (50 dni odpustka). — Moj Jezus, usmiljenje! (100 dni odpustka). — Naj se zgodi, bodi hvaljena in vso večnost čez vse povzdignjena nar pravičnejši, nar višji ljubezni vredna volja Božja v vsih rečeh (100 dni odpustka). — Večni Oče, darujem ti drago kri Jezusa Kristusa v zadostenje svojih grehov in za potrebe sv. cerkve (100 dni odpustka). — Jezus, Marija in Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo; Jezus, Marija in Jožef! stojte mi na strani v mojem poslednjem smertnem boji! Jezus, Marija in Jožef! z vami naj se moja duša v miru loči (300 dni odpustka). Večni Oče! darujem ti predrago kri, terpljenje in smert Jezusa

Kristusa, bolečine presvete Device Marije in sv. Jožefa v zadostenje za naše grehe, v tolažbo ubozih duš v vicah, v potrebe naše matere sv. cerkve in za spreobrnjenje grešnikov (100 dni odp.). „Jezus krotak in iz serca ponižen, daj, da bode moje serce tvojemu enako. (300 dni odpustkov, kolikorkrat se pobožno in skesano moli.)
 (Pij IX. 29. januarja 1868.)

Spoznano, ljubljeno, hvaljeno, po-
 višano, češeno in poveličano bodi vsaki
 čas in povsod presveto Serce Jezusovo
 in brezmadežno Serce Marijno. Amen.

Sveti križev pot.

Začetek.

Bere se, da Marija Devica, potem ko je bil Jezus v nebesa šel, je ves čas svojega življenja tiste kraje obiskovala, na katerih je njen Sin terpel in čudeže delal. Tudi pobožna Marija Agreda pripoveduje, da Marija, naša preljuba mati, ni nikoli prenehala obiskovati tistih svetih krajev, in da je ondi z žalostnim srcem premišljevala, kake grozovitne muke je njen Sin terpel. Po tem takem se sme reči, da je Marija Devica naj prva sv. križev pot obiskovala in ona prva to pobožnost začela. Kako dobro je, sv. križev pot moliti ali premišljevati terpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, so vsi sveti učenci enakih misel. Sv. Bernard pravi: „Nič ne more našega serca grehov bolj očistiti, nič ne more našega poželenja huje pokrotiti, nič ne more k dobremu nas močnejše priganjati, kakor živo in večkratno premišljevanje Jezusovega bridkega terpljenja in njegovih kervavih ran“. In sv. Albert uči, da premišljevanje Kristusovega terpljenja je bolj zaslužljivo, kakor ko bi se kdo celo leto ob suhem kruhu postil, do kervi bičal ali bos v svete dežele na božjo pot hodil.

Rimski papeži so pa tudi mnogo odpustkov dodelili vsakemu, kdor s skesanim srcem sv. križev pot moli. Hočeš odpustke zadobiti, moraš: 1. V stanu gnade Božje biti; torej vselej prej obudi priserčni kes nad svojimi grehi. 2. Moraš vselej prej namen storiti, premišljevati Kristusovo terpljenje, da bi zadobil odpustke za se in za verne duše v vicah. 3. Pri slednjem štacionu poglej na tablo, kaj je na njej naslikano, in prav živo si pred oči postavi svojega Jezusa, kaj in kolikanj da terpi.

Darovanje sv. križevega pota.

O moj dobrotljivi Jezus! ljubim te čez vse, ker si večna dobrota in brezkončna milost. Žal mi je iz celega serca, da sem kdaj tebe, o naj večji dobrota! razžalil. Darujem ti ta sveti križev pot k tvoji časti v spomin tistega težavnega pota, po katerem si zavoljo mene ubogega grešnika hodil. Želim vsih odpustkov se vdeležiti, kateri so za sv. križev pot podeljeni; torej tudi želim, vse tako opraviti, kar in kakor je v zadobljenje odpustkov potrebno. Prosim te, o Jezus! dodeli mi gnado in moč, da bi s tim sv. križevim potom v tem življenji tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje zaslužil. Amen.

1. Postaja.

Jezus k smerti obsojen.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O moj ljubeznjivi Jezus! kako nezmerna je tvoja ljubezen proti meni ubogemu grešniku! Kaj! za tako grešno, nagjusno stvar, kakor sem jaz, boš ti, moj Jezus! ječo, vervi, verige in tepenje terpel? boš k taki grozovitni smerti obsojen? Oh! to je zadosti, raniti moje serce in objokovati vse pregrehe in hudobije, ktere sem storil s svojim jezikom. Obžalujem jih tedaj in kličem k tebi: O moj Jezus! usmiljenje! — prosim te usmiljenje in milost, o Jezus! Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

2. Postaja.

Jezus vzame križ na svoje rame.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Ne tebi, o Jezus! temuč meni se spodobi križ. O težki križ, kterega so ti moji grehi naložili! O ljubeznjivi Jezus! dodeli mi potrebno gnado in moč, da vse križe

voljno poterpim, ktere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da bom svoj križ voljno objel, in se ves tebi vdan od sveta ločim; daj mi tako ljubezen do križa, da bom vselej s tvojo služabnico sv. Terezijo si vošil in želel: terpeti ali umreti, umreti ali terpeti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

3. Postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O ljubeznjivi Jezus! poglej, jaz revni in največi grešnik klečim pred tvojimi nogami. Oh, kolikokrat in v kako velike grehe sem že padel! kolikokrat se pogreznil v globočino hudobije! O Jezus! stegni svoje rame, podaj mi roke svoje. Pomoč, o Jezus! pomoči pri tebi išem, da ves čas svojega življenja nikdar več v smertni greh ne padem, in da tako v svoji zadnji uri upati smem, da bom zveličan. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

4. Postaja.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O Božji Sin Marijin! o presveta mati mojega ljubeznjivega Jezusa! ves potert in ponižan klečim pri vajnih nogah. Jaz sem tisti izdajavec, s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je vajno serce ranil. Oh! meni je iz serca žal; prosim vaji, odpustita mi. Milost, o Jezus! milost, o Marija! Po svoji veliki milosti mi dodelita gnado, da nikdar več ne bom grešil; temuč da bom vajno grenko terpljenje in žalost noč in dan pre-mišljeval in objokoval.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

5. Postaja.

Simon Cirenejic pomaga Jezusu križ nositi.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O ljubeznjivi Jezus! zahvalim te za toliko priložnost, ktere mi daješ, da bi za te kaj terpeti, in za-se kaj zaslužiti zamogel. Oh, moj Bog! daj mi gnado, vse, kar se mi bo v tem življenji težkega prigodilo, s poterpežljivim srcem prenesti, in s tem

večnega veselja se vdeležiti. Stori, o Jezus! da bom tukaj s teboj jokal in terpel, potem pa s teboj v nebesih gospodoval. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

6. Postaja.

Veronika pōda Jezusu potni pert.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O moj žalostni Jezus! prosim te, vtisni v moje serce sveti obraz svojega obličja, da bom neprenehoma na-te mislil, noč in dan tvoje grenko terpljenje pred očmi imel, in svoje grehe objokoval. O Jezus! s kruhom tvojega terpljenja hočem nasitovati svojo dušo, in moje oči bodo vselej solze točile nad mojimi grehi. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

7. Postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, prečastitljivi Jezus! akoravno vidim, da na zemlji pod težkim križem ležiš,

vendar te molim in častim, kakor svojega vsegamogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh, vzemi iz mojega serca vso ošabnost, da bom svojo nečimernost spoznal, in vse zasramovanje s tako tebi dopadajočo ponižnostjo sprejemal, da bom s tem gnado zadobil, tudi v nebeškem kraljestvu s teboj povikšan biti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

8. Postaja.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O moj ljubeznjivi Jezus! oh! kako je to, da se moje serce ne raztopi od solz in velike žalosti? Solz, o Jezus! te prosim; solz prave pokore in serčnega usmiljenja mi daj, da z objokanimi očmi in s skesanim srcem tistih gnad deležen postanem, ktere si ti revnim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obrni od mene svojih milostljivih oči; poglej me ubozega grešnika, da bom tudi jaz miren in potolažen, na zadnjo uro tebe gledal. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

9. Postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O vsegamogočni, večni Bog! kateri nebo in zemljo z enim perstom deržiš, kdo te je tako neusmiljeno vergel na tla? Oh, nobeden drug, kakor moj greh, v kterega sem že tolikrat padel. Moja hudobija ni nehala grehov delati, in zato se je množilo tvoje terpljenje. Toda, poglej, o Jezus! pri tvojih nogah zdaj klečim s skesanim srcem in terdno sklenem svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi ti tisoč tisočkrat obljubim, da nikdar in nikoli več ne bom grešil. O moj Bog! nikdar več, nikdar več. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

10. Postaja.

Jezusa slečejo in mu želča piti dajo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O žalostni Jezus! kako velik razloček je med teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in s kervjo ves oblit; jaz pa ves nečimern, poln sladnosti in ve-

selja; ali če vsaj biti ne morem, vendar tak biti želim. Oh, jaz nisem na pravem potu! O Jezus! pelji me ti na pravo pot. Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoperne, da bom namesto njih želel tvoje terpljenje občutiti; in da bom tako enkrat vreden s teboj večno veselje uživati. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

11. Postaja.

Jezusa na križ pribijajo.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje serce strah in ljubezen do tebe. In ker so moji grehi ti žebli, kateri so tebe na križ pribili, stori s svojo gnado, da bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkej umorjeni, da bom v življenji in v smerti s teboj križan, tudi s teboj v nebesih večno kraljevati zamogel. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

12. Postaja.

Jezus umerje na križu.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O moj ljubeznjivi Zveličar! jaz vem in spoznam, da moji grehi so tisti rabeljni, kateri so tebe tako neusmiljeno umorili. Ne ene gnade nisem vreden, ker sem tudi jaz tebe križal. Ali kako veselje in upanje občuti moja duša, kedar te slišim tudi za tiste prositi, ki so tebe križali? Kaj hočem tedaj zato storiti, ker si ti toliko za-me storil? Poglej, o Jezus! pripravljen sem in voljan, vsim odpustiti, kateri so me kedaj razžalili, vse iz serca objamem, in jim želim vse dobrote skazati — zato pa tudi upam ob svoji smertni uri slišati tvoje sladke besede: „Še danes boš z menoj v raji“. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

13. Postaja.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje polože.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O kraljica vsih mučenikov! kdaj bom spoznal, kdaj prav zapopadel tvojo žalost

in tvoje terpljenje? Kdaj bom zadobil gnado, tvojo žalost v svojem sercu nositi in s teboj terpeti! O velika Gospa! sprosi mi gnado, da noč in dan žalujem nad svojimi grehi, kateri so tebi toliko žalost napravili; da bom ves skesan in spokorjen, v zaupanji in ljubezni zate umerl in po smerti s teboj večno živel. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

14. Postaja.

Jezusa v grob položé.

V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O usmiljeni Jezus! kateri si tako ker-vavi pot iz ljubezni do mene storil, častim in molim te v tem grobu ležečega. Oh! želim in vošim te v svojem sercu zapertega imeti, da bi s teboj sklenjen, po tem sv. križevem potu k novemu življenju vstal, in se v tvoji gnadi iz tega sveta ločil. Po zasluženji tvojega terpljenja, katero sem zdaj premišljeval, mi dodeli, da moja popotnica na zadnjo uro bo tvoje presveto rešnje telo! moje zadnje besede: Jezus, Marija, sv. Jožef, in moje zadnje zdihovanje: Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo! Daj mi z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo lju-

beznijo, s teboj in zavoljo tebe umreti, in
potlej s teboj na večne čase živeti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

M o l i t e v.

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti lju-
bezni, s katero si svojega Sina Jezusa za-
voljo mene na svet poslal, in s katero je on
po svoji bridki martri in grenki smerti mene
odrešil, ti darujem ta sveti križev pot, kte-
rega sem zdaj s tvojo gnado obiskal. Vzemi
to moje pobožno opravilo k povikšanju
svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim
podeljene gnade, za odpušenje grehov ce-
lega sveta, za pomoč vernim dušam v vica, h,
zlasti pa za tiste, za ktere sem v začetku
prosil. O milostljivi Oče nebeški! glej na
obličje Kristusa, svojega Sina, sliši glas
njegove svete kervi, in bodi milostljiv meni
ubogemu grešniku. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Bogu.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar Je-
zus Kristus in njegova žalostna mati Ma-
rija. Amen.

Molitve pri obiskovanji cerkvá v svetem letu.

Želja po odpustku.

Vsegamogočni, večni Bog! tvoj Sin Jezus Kristus je učil: „Prosíte in se vam bo dalo; išite in bote najdlí; terkajte in se vam bo odperlo“. Zato kličem k tebi iz celega svojega sercá, iz cele svoje duše in iz vse svoje moči, in te z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo prosim: Oče vsega usmiljenja! usliši mojo ponižno molitev, sprejmi milostljivo mojo spoved in moje obhajilo. Jaz želim vse dopolniti, kar nam po našem višem pastirji zapoveš; terdno pa tudi zaupam doseči vse, kar si nam dati obljubil, to je odpušenje grehov in popolnoma odpustek. Ne pusti me, Oče nebeški! nikoli pozabiti, da le samo resnično spokornim grešnikom časne kazni odpušaš, to je, odpustek podeliš. Domesti, o Gospod! kar nam še pri ojstrih spokornih delih prvih kristijanov pomanjka, iz neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa, v katerem mi vsi gnado in rešenje imamo, in po katerem tudi zveličanje od tvoje dobrote doseči terdno zaupamo. To te prosimo po ravno tem Gospodu našem Jezusu

Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(Naslednje molitve bi bilo dobro moliti v vsaki cerkvi, ki je za obiskovanje odločena.)

Molitev k Bogu Očetu.

Za povišanje katoliške cerkve.

Oče nebeški, vsegamogočni večni Bog! poglej z očmi svoje neskončne milosti na svojo cerkev, ki se tukaj na zemlji vojskuje; razširi jo po vsem svetu, poveličuj jo s svojimi gnadami, ohrani jo v edinosti, odverni od nje vsako pohujšanje in grehe hudobnih kristijanov, varuj jo pred vsimi sovražniki, in daj ji moč, jih premagati z resnicami svoje svete vere. Ozri se milostljivo na vse svoje otroke, za ktere je tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus svojo kri prelil; pripelji vse narode v svojo sveto katoliško cerkev, da bojo vsi tebe Očeta, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa, in tudi svetega Duha z živo vero spoznali, s terdnim zaupanjem klicali, in z gorečo ljubeznijo objeli. Amen.

V. Da svojo sv. cerkev vladaš in ohraniš. O. Prosimo te, sliši nas!

Molimo. Prosimo te, Gospod! ozri se na to svoje ljudstvo, za katero se je naš Gospod Jezus Kristus dolžnim v roke dal in terpljenju na križu podvergel; kateri s

teboj živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev k Bogu Sinu.

Za zatrenje krivoverstva.

O Jezus, ti prava luč, ki razsvetli slehernega človeka, kateri pride na svet! ponižno te prosimo, stori s svojo vsegamo-gočno desnico, da zgine iz sveta vsa tema nevednosti in krivoverstva, da tvoja resnica premaga vso zmoto in laž, da spoznajo vsi luč tvoje večne resnice, in se podajo v tvojo sveto cerkev. O dobri Pastir! ki si dal svoje življenje za svoje ovce, čuj nad svojo drago odkupljeno čedo, varuj jo vsega zalezovanja zapeljivcev, ki pridejo v ovčji obleki, znotraj pa so zgrabljivi volkovi. Poteri hude naklepe sovražnikov svojega presvetega imena, da nikomur škodovati ne morejo. Stori, da spoznajo vsi ljudje le samo enega Pastirja, in da bi bili vsi pod njim le ena sama čeda. Gospod, ostani pri nas, sej si rekel: „Jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta“. Pokaži, da je tvoja cerkev na skalo zidana, ktere tudi peklenške vrata ne morejo premagati. Amen.

V. Da sovražnike svoje svete cerkev ponižáš.

O. Prosimo te, sliši nas!

Molimo. Prosimo te, o Gospod!

molitev svoje cerkve potolažen sprejmi, da po premaganih zopernostih in zmotah tebi v miru in prostosti služi; po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev k svetemu Duhu.

Za edinost keršanskih poglavarjev.

O sveti Duh, Duh ljubezni in miru, kateri si toliko in toliko mnogih narodov v veri zedinil; podeli keršanskim poglavarjem in njih svetovavcem obilno gnado, ter jim vtisni novo zapoved svoje ljubezni, katero je Kristus svojim aposteljnóm dal, prav globoko v njih serca, da iz tega vsi spoznajo, da so vredni keršanskega imena. Obvaruj, da, od poželjivosti zapeljani, kaj tacega ne počnejo, kar bi bilo tvoji Božji časti in edinosti katoliške cerkve nasproti; daj jim veliko bolj gnado, da svoje podložne pravično in sveto vladajo, in da pridemo vsi v deželo večnega miru in pokoja. Amen.

V. Da keršanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo enovoljnost daruješ.

O. Prosimo te, sliši nas!

Molimo. O Bog! kateri mir daješ in edinost ljubiš, dodeli vsim keršanskim poglavarjem, svojim služabnikom, popolnoma

edinost; odverni vse vojske in razpertije, da ti tvoji vé rni v popolni prostosti vére služiti zamorejo. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev k Materi Božji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vsih nevarnost, o častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša Srednica, naša Besednica, naša Pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

Sveta Marija! pridi na pomoč siromakom, podpiraj maloserčne, povesei žalostne, prosi za nas vse, bodi naša srednica in naša besednica, daj, da občutimo vsi tvojo pomoč, ki obhajamo tvoj sveti spomin.

V. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in telesu vživamo; in da bomo po častiti prošnji presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni, in večnega veselja deležni; po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj

živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

K vsim Svetnikom Božjim.

V. Prosite za nas vsi Svetniki in Svetnice Božje.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih. Molimo. Prosimo te, o Gospod! obvaruj nas vsih nevarnost na duši in na telesu, in daj nam na prošnjo vsih svojih Svetnikov in Svetnic blagoslov in mir, da tvoja sv. cerkev vse zopernosti in zmote premaga, in ti vse dni v prostosti in pokoju služi; po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev za papeža.

O Bog! Pastir in vladar vsih vernih! ponižno te prosimo, ozri se milostljivo na svojega služabnika Pija, kterege si svoji cerkvi na zemlji vidnega poglavarja postavil, ohrani ga nam po svoji veliki milosti, dodeli mu duhá modrosti, sveta in moči, da vso tvojo sveto cerkev po tvoji volji vlada, vse njene ude v edinosti vere in ljubezni ohrani, keršanski čedi, ki mu je zročena, z ukom in zgledom koristno

služi, in z njo večno življenje doseže. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev za škofa.

O Jezus! Poglavar pastirjev in Škof naših duš, prosimo te, napolni našega škofa Jerneja s svojim duhom. Daj mu živo vero, terdno zaupanje, delavno ljubezen, nebeško modrost in neprestrašeno serčnost. Stori ga pastirja po svojem sercu, da nas tako vodi, da bomo pri tvojem prihodu k sodbi, kjer boš pastirja in čedo sodil, njegovo veselje, in on nezvenljivo krono večnega življenja doseže, kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Splošna prošnja.

Prosim te tudi, moj predobrotljivi Zveličar! ob tem milosti polnem času za vse te svoje, za svoje prijatelje in dobrotnike, za vse, ki so se mi v molitev priporočili, za vse ude katoliške cerkve, za vse ljudi, poslednjič za vse žive in mertve. Ohrani pobožne na njih potu, uterdi slabe, daj serčnost maloserčnim, utolaži vse ža-

lostne, pomagaj ubozim, bodi varh in oče vdovam in sirotam, podeli bolnikom zdravje in polajšanje, usmili se vsih grešnikov, in daj jim gnado, da se iz vsega serca k tebi spreobernejo in odpušenje svojih grehov dosežejo. Blagoslovi sadove zemlje, ohrani mir med narodi, povišaj svojo sveto cerkev, pelji vse ljudi v to kraljestvo resnice. Pelji k sebi nas vse, da te večno hvalimo in posedemo! To nam dodeli, Gospod nebeški Oče, po svojem Sinu, Gospodu našem in Zveličarji, Jezusu Kristusu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev za nevernike.

Molimo tudi za nevernike (ajde), da vsegamogočni Bog vzame brezbožnost iz njih serc, da zapusté svoje malike in se podajo k živemu pravemu Bogu, in njegovemu edinorojenemu Sinu Jezusu Kristusu, našemu Bogu in Gospodu. — Vsegamogočni, večni Bog! ki ne išeš smerti grešnikov, temuč življenje; sprejmi milostljivo našo molitev, reši jih službe malikov, in pripelji jih v svojo sveto cerkev k časti in slavi svojega imena. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Za duše v vicaĥ.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vsih vernih! Dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpušenje vsih grehov, da one milostljivo odpušenje, katero so vselej želele, po bogaboječih prošnjah dosežejo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očefom v edinstnosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Naj v miru počivajo. — O. Amen.

Zdaj pobožno moli pet Očenašev in pet Češenasimarij, potem pa apostoljsko vero.

Litanije vsih svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,	}	za nas Boga prosi!
Sveta Marija,		
Sv. Mati Božja,		
Sv. devic Devica,		
Sv. Mihael,		
Sv. Gabriel,		
Sv. Rafael,		

Vsi sveti angelji in arhangelji, za nas Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Boga prosite!

Sveti Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakop,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakop,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas Boga
prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga prosite!

- Sv. Štefan,
 Sv. Lavrenci,
 Sv. Vincenci,
 Sv. Fabijan in Sebastijan,
 Sv. Janez in Pavel,
 Sv. Kozma in Damijan,
 Sv. Gervazi in Protazi,
 Vsi sv. marterniki, za nas Boga prosite!
 Sv. Silvester,
 Sv. Gregori,
 Sv. Ambrož,
 Sv. Avguštin,
 Sv. Jeronim,
 Sv. Martin,
 Sv. Nikolaj,
 Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas
 Boga prosite!
 Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!
 Sv. Anton,
 Sv. Benedikt,
 Sv. Bernard,
 Sv. Dominik,
 Sv. Frančišek,
 Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga
 prosite!
 Vsi sveti mnihi in pušavniki, za nas Boga
 prosite!
 Sv. Marija Magdalena,
 Sv. Agata,
 Sv. Lucija,
 Sv. Neža,
- } za nas
 Boga prosi!
 } za nas
 Boga
 prosita!
 } za nas Boga prosi!
 } za nas Boga prosi!
 } za nas Boga
 prosi!

Sv. Cecilija,
 Sv. Katarina,
 Sv. Anastazija, } za nas Boga
 } prosite!
 Vse svete device in vdove, za nas Boga
 prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas Boga
 prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Gospod!
 Bodi nam milostljiv! usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smerti,
 Skušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duha nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smerti,
 S skrivnostjo svojega svetega včlove-
 čenja,
 S svojim prihodom,
 S svojim rojstvom,
 S svojim kerstom in svetim postom,
 S svojim križem in terpljenjem,
 S svojo smertjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitnim vnebohodom,
 S prihodom Tolažnika svetega Duha,
 V dan sodbe,

reši nas, o Gospod!

Mi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam odpustiš,
 Da nas k pravi pokori pripelješ,
 Da svojo sv. Cerkev vladaš in ohraniš,
 Da pastirja apostoljskega in vse cer-
 kvene stanove v svoji sveti veri
 ohraniš,
 Da sovražnike svete Cerkve ponižaš,
 Da našega cesarja obvaruješ,
 Da keršanskim kraljem in oblastnikom
 mir in pravo enovoljnost daruješ,
 Da vsemu keršanskemu ljudstvu mir in
 edinost dodeliš,
 Da nas vse v svoji sveti službi poterdiš
 in ohraniš,
 Da naše misli k nebeškim željam po-
 vzdigneš,
 Da vsim našim dobrotnikom večne dari
 dodeliš,
 Da duše naše in naših bratov, bližnjih
 in dobrotnikov večnega pogubljenja
 rešiš,
 Da sad zemlji daš in ohraniš,
 Da vsim vernim dušam večni pokoj
 dodeliš,
 Da nas uslišiš,
 Sin Božji,
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš (i. t. d. tiho).

V. In nas ne vpelji v skušnjavo,

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah

M o l i m o.

O Bog! ki ti je lastno usmiliti se in prizanesti, usliši naše pohlevne prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, ktere grehov veriga veže, milost tvoje dobrote odveže.

Usliši, prosimo te, o Bog! našo pohlevno molitev, in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, da nam dobrotljivo z odpušenjem vred mir dodeliš.

Skaži nam dobrotljivo, o Gospod! svojo neizrečeno milost, da nas vsih grehov odvežeš, in rešiš kazen, ktere za-nje zaslužimo.

Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, ozri se milostljivo na prošnje k tebi kličejočega ljudstva, in odverni od

nas šibe zvoje jeze, ki si jih za svoje grehe zaslužimo.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi dopadljivo, želel in z vso močjo storil.

Prosimo, vsegamogočni Bog! da tvoj služabnik, naš cesar I., ki je po tvojem usmiljenji sprejel cesarsko vladarstvo, naj tudi prejema rast v vsih čednostih, da z njimi lepo ozališan more ostudnih grehov se varovati, sovražnike premagati, in k tebi, ki si pot, resnica in življenje, dopadljiv priti.

O Bog! od kterega pridejo svete želje, dobre misli in pravične dela, daj svojim služabnikom tak mir, ki ga svet ne more dati, da bodo naše serca tvojim zapovedim vdane, in po zatertem strahu sovražnikov časi s tvojo pomočjo varni in mirni.

O Bog! vžgi naše serca z ognjem svojega svetega Duha, da ti bomo s čistim telesom služili in z očišenim srcem dopadli.

Bog, stvarnik in odrešenik vsih vernih! dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpušenje vsih grehov, da milostljivo odpušenje, kterega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo.

Začni, prosimo, Gospod! s svojim Duhom naše dejanje, in spremljaj ga s svojo

sveto pomočjo, da se vse naše molitve in dela vselej iz tebe začno, in iz tebe začete, tudi v tebi končajo.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vsih, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, prosimo te pohlevno, da naj vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že iz sveta ločili, po prošnjah vsih tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vsih svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog ve-komaj. Amen.

V. Gospod z vami. O. In s tvojim duhom.

V. Vsegamogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši. O. Amen.

V. In vernih duše naj po milosti Božji počivajo v miru. O. Amen.

Molitve

po litanijah pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso Matere Božje.

K svetemu rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o .

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi ču- timo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog ve- komaj. Amen.)

Za odvernjenje vsih nadlog in nevar- nost.

Vsegamogočni, večni Bog! nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vsih vernih kristijanov, za ktere se je tvoj edino- rojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago Kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog! pastir in vladar vsih vernih!

glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil! dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z dejanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vsih kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I. spoznati in častiti svojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega keršanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristijane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vsih, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnjo vsih tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vsih svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edi-

nost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše dejanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsimi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena Marija i. t. d. (petkrat.)

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik svetá,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Sveta Marija,
 Sveta Mati Božja,
 Sveta devic Devica,
 Mati Kristusova,
 Mati milosti Božje,
 Mati prečista,
 Mati brez madeža,
 Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,

usmili se
 nas!

za nas
 Boga
 prosi!

Turn slonokosteni,	}	
Hiša zlata,		
Skrinja mirú in sprave,		
Vrata nebeške,		
Zgodnja danica,		
Zdravje bolnikov,		
Pribežališe grešnikov,		
Tolažnica žalostnih,		za nas
Pomoč kristijanov,		
Kraljica angelov,		Boga
Kraljica očakov,		
Kraljica prerokov,		prosi!
Kraljica aposteljnov,		
Kraljica marternikov,		
Kraljica spoznovavcev,		
Kraljica devic,		
Kraljica vsih svetnikov,		
Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta,		
Jagnje Božje, ki greha sveta odjemplješ;		
zanesi nam, o Gospod,		
Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;		
usliši nas, o Gospod!		
Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;		
usmili se nas, o Gospod!		
Kriste, sliši nas!		
Kriste, usliši nas!		

Oče naš i. t. d. Češena Marija i. t. d.

Molitve.

1. K svetemu rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog, kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vsih nevarnost. O častitljiva in blažena Devica! naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Svojo milost, prosimo, Gospod! v naše serca vlij, de, ki smo po angeljevem označenju včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, spoznali, po njegovem terpljenju in križi častljivo vstajenje dosežemo po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Češena bodi Kraljica.

Češena bodi Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci, k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh oberni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad tvojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ktereга je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

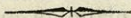
4. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere ljube Device Marije in vsih svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatle od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to duhovnijo z vsimi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsim vernim kristijanom, živim in

mertvim, v nebeškem kraljestu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vsih nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!
O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena Marija i. t. d.
(Petkrat.)

Zveza z Marijo.

Vsih milost polna Devica in češena mati Božja, o Marija! ker jaz zavoljo svojega grešnega življenja nisem vreden, tvoj sin imenovan biti; ti si pa zavoljo svoje ljubezni in zvestobe vredna, biti moja mati: zato iz ljubezni do tebe ponovim ljubeznjivo zavezo s teboj, in te prosim, naj te smem vnovič svojo mater imenovati. Res, izvolim te za svojo mater tako za terdno, kakor te je kaka bogoljubna duša izvolila ali te izvoliti in se s teboj skleniti zamore. Tebi se jaz za svojega lastnega služabnika

vdam, tebi zapišem svoje telo in svojo dušo, tebi dam svojo lastno kri, tako da me nobena moč od tebe ne bo več ločila. Naj ti, o Gospa! dopade ta zaveza, sprejmi me za svojega otroka in zapri me v svoje materno serce, da bom v vsih svojih revah varno pribežališe pri tebi imel in enkrat v tvojih rokah, kakor otrok na maternem naročji, svojo dušo Bogu izročil. Amen.

M o l i t e v.

O ljubeznjiva Gospa, moja mati! tebi se vsega darujem, in da se tebi vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, in sebe vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo. Amen.

(Če te molitvice s pobožnim in skesanim sercem zjutraj in zvečer po angeljskem češenji moliš, zadobiš vsaki dan odpustek za sto dni, in če v mescu enkrat sv. zakramente vredno prejmeš, in navadne molitve za odpustke odpraviš, popolnoma odpustek. (Pij. IX. 5. avg. 1851.)

Molitev za ljubezen do deviške sramožljivosti.

O moj Jezus! solze me polijó, ko slišim od Marijne sramožljivosti, da družega spola ni poznala in se je celó angelja ustrašila. O lepo te prosim, daj tudi meni to

prelepo rožo svete sramožljivosti, da se bom vsakega slabega znanja skerbno ogibal, svoje počutke pridno zatiral, svoje truplo varno prikrival, svoje ude v časti imel, in se sam in vpričo ljudi tako zaderžal, kakor se sramožljivi mladini spodobi. O Jezus! prosim te, usliši me! Amen.

Molitev za dar ponižnosti.

Jezus! ki si bil krotak in iz serca ponižen; ki si Marijo zavoljo njene svete ponižnosti za svojo mater izvolil, ki si zmiraj učil, da le kdor se ponižuje, bo povišan, in kdor hoče biti največi v nebeškem kraljestvu, naj bo tukaj najmanjši — lepo te prosim, daj tudi meni, da ne bom častilakomen, preveč na se deržal in po hvali ljudi hrepenel; da ne bom nikoli na prvo mesto silil, temuč rad na zadnje mesto se usedel, od zdaj na dalje bo moje veselje, tvoj hlapec biti in drugih ljudi. O Jezus, prosim, usliši me! Amen.

Molitev za sv. poterpežljivost.

O moj Jezus! kaj vse si terpel, in kako po krivici si terpel, in vendar nikoli ni jeza tvojega milega obraza skalila! Prosim te, daj tudi meni, da bom pohleven, krotak, poterpežljiv in v vsem, kar me zopernega

zadene, tvoji sv. volji vdan. Daj mi, da bom prav spoznal gnjusobo krivične jeze, da bom serčno se vojskoval in ne prej miru si dal, dokler ne postanem tudi jaz tih, miren in krotak, kakor si ti bil. O Jezus, prosim, usliši me! Amen.

Molitev za vse ude bratovšine naše ljube Gospé presv. Serca.

Spodobi se, moj Jezus! ker za druge molim, da prosim še posebej za svoje družbane, ki so se z menoj vred zavezali, s preljubeznjivo Gospo presv. Serca spodobno in pobožno častiti. Milostno se ozri na našo lepo družbo, in skaži nam obilno svojo gnado, da se vsega, kar je zoper voljo naše ljube Gospé presvetega Serca, skerbno varujemo, svoje serce in svoje truplo čisto ohranimo in tebe čez vse ljubimo.

O kako srečen sem vendar, ker sem sklenjen s toliko pobožnimi dušami, in sem deležen vsih njih molitev in zasluženj. O moj Jezus! ko jih vidim tukaj v cerkvi, kako molijo, ko jih vidim pri Božji mizi, kako so v tebe vse zamišljene, me je sram, da sem jaz tako raztresen. Ali ker vem, da tudi zame molijo, imam upanje, da njih gorečnost bo nadomestila mojo merzloto, mojo pomanjkljivost. Razlij tedaj, o Gospod! svojega svetega Duha čez nas vse, da, ker smo tukaj združeni, bomo združeni

tudi v nebesih v tvojem naročji se veselili vekomaj. Amen.

Pobožnost k sv. Alojziju.

Rimski papež Klemen XII. so vsim, ki na čast sv. Alojzija šest nedelj zaporedoma k spovedi gredo, vredno sv. rešnje Telo prejmejo in v namen svete cerkve molijo, popolnoma odpustek dodelili. Ker je sv. Alojzi poseben varh svete čistosti, opravljaj rad to pobožnost; moli v ta namen vsako nedeljo sledečo pripravno molitev in 6 očenašev, 6 češenamarij in sicer prvo nedeljo za sveto čistost; drugo nedeljo za gnado zatajevanja; tretjo nedeljo za stud do sveta; četrto nedeljo za ljubezen do Boga; peto nedeljo za pobožnost do terpljenja Kristusovega in do presv. rešnjega Telesa; šesto nedeljo za večno zveličanje. Vsako nedeljo pa moli še zraven tega tudi litanije sv. Alojzija.

Molitev.

Vsegamogočni, usmiljeni Bog! oglej se po svoji očetovski ljubezni na me, slabega in revnega tvojega otroka. Naj ti dopade ta pobožnost, katero zdaj opravljam v tvojo čast, v čast Marije, tvoje presvete matere in neomadeževane Device in v čast tvojega zvestega služabnika, svetega Alojzija.

Začni, prosim, Gospod! s svojim duhom mojo pobožnost, in spremljaj jo s svojo sveto pomočjo, da jo iz tebe začnem in v tebi končam. Darujem ti to pobožnost v zahvalo za vse prejete gnade in dobrote, posebno pa za tiste gnade, ktere si dodelil svetemu Alojziju, in po njegovi priprošnji vsim njegovim častivcem. Ponižno te molim in prosim, dobrotljivi Oče moj! ozri se milostljivo na zasluženje tega velikega svetnika, in dodeli nam tiste gnade in čednosti, za ktere prosimo za se in za druge, da vsi skupaj v tvoji sveti ljubezni živimo in umerjemo, in da te enkrat s svetim Alojzijem in z vsimi izvoljenimi v nebesih vekomaj častimo in hvalimo. Amen.

Litanije

v čast sv. Alojzija.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik sveta,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica en sam Bog,

} usmili se
 nas!

- Sveta Marija,
 Sv. Alojzi, ki si od svojih otročjih let
 s kerstno gnado zvesto delal,
 Sv. Alojzi, ki si bil zavoljo tega od
 Boga posebno obdarovan,
 Sv. Alojzi, podoba čistosti in nedolž-
 nosti.
 Sv. Alojzi, ki si svojo kerstno nedolž-
 nost do smerti brez madeža ohranil,
 Sv. Alojzi, ki si zavoljo tega vse svoje
 počutke, posebno pa svoje oči skerbno
 varoval,
 Sv. Alojzi, ki si bežal pred najmanjši
 nevarnostjo, ki je žugala tvoji čistosti,
 Sv. Alojzi, ki si moril svoje telo z naj-
 ostrejši zderžnostjo,
 Sv. Alojzi, ki si vse križe in težave v
 prid svoje čistosti voljno prestal,
 Sv. Alojzi, ki si, da bi ohranil svojo
 čistost, sv. zakramente tako pogosto
 prejemal,
 Sv. Alojzi, ki si ravno iz tega namena
 prečisto Devico Marijo tako goreče
 častil.
 Sv. Alojzi, od cerkve priporočen zgled
 svete čistosti,
 Sv. Alojzi, ki si bolj obrajal tiho po-
 nižnost, kakor svetlo časno krono,
 Sv. Alojzi, ki si zaničeval svet in nje-
 gove dobrote, da bi toliko bolj go-
 tovo nebesa dosegel,

za nas Boga pros!

- Sv. Alojzi, ki nisi večega veselja poznal, kakor moliti in premišljevati svete reči,
- Sv. Alojzi, angelj v človeški podobi,
- Sv. Alojzi, mogočen prošnjik in varh svete čistosti,
- Sv. Alojzi, k tebi kličemo zavoljo tvoje priserčne ljubezni do Jezusa,
- Da tudi mi, kakor ti, Jezusa in Marijo čez vse ljubimo,
- Da tudi mi upotrebujemo vse pripomočke, sveto čistost ohraniti,
- Da tudi mi za tega voljo svete zakramente tolikrat, kolikorkrat je nam mogoče, prejmemo,
- Da se tudi mi vsih nevarnost in priložnost k nečistemu grehu skerbno ogiblujemo,
- Da tudi mi, kakor ti, svoje največi veselje v molitvi in v svetem premišljevanji najdemo.
- Da se tudi mi, kakor ti, svoje počutke, posebno pa svoje oči v berzdah imamo,
- Da se tudi mi, kakor ti, v zatajevanji samih sebe vadimo,
- Da bomo do konca svojega življenja v dobrem stanovitni,
- Da bomo srečne smerti umerli,
- Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; zanesi nam, o Gospod!

za nas Boga prosil!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš. Češena si Marija.

M o l i t e v .

O Bog, delivec nebeških darov, ki si v angeljskem mladenču Alojziju prečudno nedolžnost življenja z enako pokoro združil; dodeli po njegovem zasluženji in po njegovih prošnjah, da, ki ga nedolžnega nismo posnemali, ga spokornega posnemamo. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

**Naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega
Serca, prosi za nas Boga!**

Hvalna pesem Marije Device.

Duša zdaj moja preslavlja Gospoda!
 Čast naj doni mu od roda do roda;
 Duh moj se v Bogu močno veseli,
 Svoj' mu Zveličarju umerje, živi.

Ker se ozerl je na dekle nižavo,
 Peli narodi mu vsi bodo slavo,
 Storil velike reči je zamé —
 Močni, ki sveto je njega imé.

Usmiljenje njega brez konca in kraja
 Zmiraj od roda do roda prehaja
 Njim, ki postavo njegovo vedó,
 Njim, ki mu služijo v strahu, zvesto.

S svojo roko on mogočnost skazuje
 Misli visokih ko dim razkropuje;
 S sedeža pahne prevzetnost sercá,
 Nanj pa povzdigne ponižnost duhá.

Lačnim dodelil gosti je prijazne,
 Pustil bogate je lačne in prazne;
 Usmiljeno Izrael v delež sprejel,
 Ki mu je služil, obljubam verjel.

Usmiljenja spomnil se v prid je rojakom.
 Kakor obetal je našim očakom:
 Abrahamu, o usmili se nas,
 Njega zaroda na večni bo čas.

KAZALO.

Pervi del.

Stran

Naša ljuba Gospa	2
Jutranja molitev	5
Večerne molitve	12
Sveta maša v čast Marije Device Jezusovega presvetega Serca	17
Sveta maša v čast presvetega Serca Jezusovega	35
Spovedne molitve	51
Molitev pred spovedjo	53
Molitev po spovedi	56
Obhajilne molitve	60
Molitev pred sv. Obhajilom	61
Molitve po sv. Obhajilu	68
Molitev k naši ljubi Gospej presv. Serca	74
Molitev k naši ljubi Gospej presvetega Serca za srečno smert	75
Molitev pred podobo križanega Jezusa po prejetih sv. zakramentih	77

Drugi del.

Šmarnice „Naše ljube Gospé presvetega Serca“ za Marijin mesec majnik	79
---	----

Tretji del.

Posebne pobožnosti	
Pogoje in opravila bratovšine naše ljube Gospé presvetega Jezusovega Serca	328

	Stran
Korist te duhovne družbe	329
Odpustki	329
Svetuje se	330
Praznik	330
Prošnje	331
Sedež bratovšine	331
Litanije naše ljube Gospé presvetega Serca	332
Memorare ali spomni se	336
Mali rožni venec	337
Zaveza ljubezni ali devet služb v češenje presvetega Serca Jezusovega	339
Pervo opravilo — Pospeševavec	344
Drugo opravilo — Odškodovavec	346
Tretje opravilo — Molivec	349
Četerto opravilo — Ljubeči	352
Peto opravilo — Učenec	354
Šesto opravilo — Darujoči	356
Sedmo opravilo — Služabnik	359
Osmo opravilo — Proseči	362
Deveto opravilo — Goreči	365
Častna straža presvetega Serca Jezusovega	368
Odpustki za ude častne straže presvetega Serca Jezusovega, ki se dajo dušam v vicah v prid obniti	370
Darovanje častne straže	373
Sveti križev pot	376
Darovanje sv. križevega pota	377
Molitve pri obiskovanji cerkva v svetem letu	388
Želja po odpustku	388
Molitev k Bogu Očetu	389
Molitev k Bogu Sinu	390
Molitev k svetemu Duhu	391
Molitev k Materi Božji	392
K vsim Svetnikom Božjim	393
Molitev za papeža	393
Molitev za škofa	394

	Stran
Splošna prošnja	394
Molitev za nevernike	395
Za duše v vicah	396
Litanije vsih svetnikov	396
Molitve po litanijah	401
Molitve po litanijah pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso Matere Božje	403
Za odvernjenje vsih nadlog in nevarnost	404
Lavretanske litanije	406
Zveza z Marijo	412
Molitev za ljubezen do deviške sramožljivosti	413
Molitev za dar ponižnosti	414
Molitev za sv. poterpežljivost	414
Molitev za vse ude bratovšine naše ljube Gospé presvetega Serca	415
Pobožnost k svetemu Alojziju	416
Litanije v čast sv. Alojzija	417
Hvalna pesem Marije Device	421

Abmatten.

Laibach, 1845.
Druck von Josef Blasnik.

